

MAI THẢO

*ben le
giác mông*

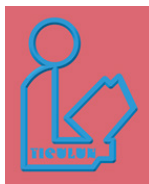

Ở SỞ SÁCH QUỐC GIA HÀ NỘI

Hoàng Anh Tuấn

Bên lề giấc mộng

Mai Thảo

Paris * 07.2025

Bìa : *NXB Ngày Mới*
Nguồn : *Thư viện Tiểu Lùn*

Bên lề giấc mộng

MAI THẢO

NGÀY MỚI
Sàigòn * 1973

1

Đứa con gái đứng trên một đỉnh núi. Ngọn núi cao ngất. Nền núi xanh đặc. Phía sau, mênh mông cùng khắp là một nền trời chói lòa. Đứa con gái vẫy gọi tôi. liên hồi. Cánh tay nó giơ thật cao trên một mái tóc lỏng lẻo gió núi, tay áo rộng, phất phới như một cánh bướm, và tôi, tôi đang tìm đường đi lên với đứa con gái in hình lên nền trời. Chiếc mũ sắt tôi đội trên đầu nặng trĩu. Tôi thở không được. Hai chân tôi

đã lún ngập tự lúc nào trong một vũng lầy đặc quánh, cỏ hoang chung quanh cao ngang tầm người, những thân cỏ lớn như những thân cây, cỏ cao dần, ghê rợn, cùng với tôi lún ngập thêm mãi giữa cái vũng lầy đặc quánh.

Rồi chiếc mũ sắt úp xuống, che kín tầm mắt. Đứa con gái, nền trời chói lòa, ngọn núi cao ngất, mái tóc lộng gió, cánh tay vẫy gọi, hết thấy tan biến. Trời đất tối đen và tôi bàng hoàng tỉnh dậy.

Buổi sáng đã muộn. Tôi không còn lún ngập trong một vũng lầy nào. Mà thấy mình đang nằm trên hên, trên một mặt đệm nhàu nát. Khung cửa sổ đối diện với chỗ tôi nằm mở rộng. Nhớ rằng, đêm qua, tôi đã nhìn thấy những vì sao sáng lung linh trên khung cửa ấy. Bây giờ, những vì sao không còn nữa. Đêm

đã hết. Nắng chảy vào từng đợt, vàng tươi, làm hiện rõ một cảnh tượng bữa bãi. Cái bạc đà của tôi nằm nghiêng trên mặt cái bàn thấp, ở giữa phòng, bên cạnh một chai rượu. Mấy cái ly chỏng chơ. Chai rượu đã uống, đến giọt cuối cùng. Cái áo sơ-mi vắt trên một thành ghế. Cái quần nằm trên mặt sàn, dưới chân giường. Phải một phút định thần, nhìn xuống, tôi mới biết tôi đã ngủ không có quần áo suốt đêm qua, tôi vừa thức tỉnh sau một giấc mơ quái dị, tôi đã say rượu, đã làm tình với một đứa con gái, và hai thái dương lúc này nhức buốt như muốn nổ tung ra.

Đứa con gái không còn nằm bên tôi nữa. Nó cũng không còn có mặt trong căn phòng. Nó đã bỏ đi tự lúc nào. Cổ họng khô khát, cái lưỡi đắng và cứng như một con cá chết, xui tôi nghĩ đến sự

cần thiết của một ly nước lạnh chảy tràn vào thân thể.

Tôi lao đao ngồi dậy, và lần bước vào buồng tắm. Đúng lúc tôi đang ngửa cổ đổ ly nước lạnh vào tràn đầy và sặc sụa trong miệng thì tiếng gõ cửa nổi lên.

Đứa con gái trở lại, tôi nghĩ thầm. Nó còn trở lại làm gì nữa. Nhưng không phải đứa con gái. Mà là gã bồi phòng.

Cánh cửa mở hé, gã bồi phòng thò đầu vào. Tôi cầm cái ly trên tay, tựa lưng vào thành cửa. Nước lạnh đã vào đầy dạ dày. Nhưng cơn say trong tôi vẫn bùng bùng. Tôi hít một hơi dài không khí vào lồng ngực. Ngửi thấy, phảng phất từ phía chần gối bữa bãi, mùi son phấn nồng gắt của đứa con gái còn vương lại.

Gã bồi phòng đẩy rộng cánh cửa,

bước vào. Đêm qua, nó đã đi mua cho tôi chai rượu mạnh. Và gọi đứa con gái tới. Nó hỏi :

– Làm giường được chưa cậu ?

Tôi gật, nói được, và quay vào phòng tắm, uống thêm một ly nước lạnh nữa. Đoạn tôi quay trở ra, nhặt cái quần từ chân giường lên, mặc vào người, moi trong túi quần ra gói thuốc lá, đánh diêm châm lửa hút. Vị thuốc ngai ngái. Hơi thuốc缭绕, choáng váng. Tôi ngồi vật xuống cái ghế bành, duỗi dài hai chân, yên lặng nhìn gã bồi phòng trải lên mặt giường tấm đệm mới.

Nó vuốt thẳng những góc đệm, và nói, không nhìn tôi :

– Con nhỏ đi rồi. Nó nhắn tôi gửi lời chào cậu.

Và cười :

– Nó nói cậu say quá.

Tôi ngả đầu vào thành ghế. Đầu óc tôi trống rỗng, mệt mỏi. Một cảm giác thờ ơ, chán chường. Tôi biết lúc này tôi không muốn gì hết, ngoại trừ căn phòng và trời đất tối đen như đêm, để tôi được ngủ lại. Nhưng tôi biết là giấc ngủ đã chạy trốn, mi mắt tê cứng và tôi không thể nào ngủ tiếp được nữa.

Tôi đưa tay che miệng ngáp lớn, hỏi cho có chuyện :

– Nó đi hồi nào ?

– Từ sớm.

Gã bồi phòng nói như giải thích :

– Bao giờ chúng nó cũng đi sớm lắm cậu ơi !

Tôi hỏi :

– Sao vậy ?

– Không muốn cho ai thấy mà.

Con nhỏ đến vào khoảng mười hai giờ đêm. Tôi đã tưởng đêm thành phố đầu tiên, tôi phải ngủ một mình với cơn say của mình. Nhưng gã bồi phòng, sau khi đưa chai rượu vào, bỏ đi chừng nửa giờ thì trở về. Lúc đó tôi đã uống hết gần nửa chai rượu, cái đựng tàn đã cao có ngọn, và dưới lòng đường, những tiếng xe cộ chỉ còn thừa thời lẩn qua.

Những vì sao bên ngoài cửa sổ đã bắt đầu lung linh, cơn say đã xâm chiếm, tôi uống thả dàn, không ngăn giữ. Gã bồi phòng cười nói với đứa con gái ở ngoài hành lang, tôi nghe thoáng thấy đứa con gái hỏi :cha nào vậy, rồi cánh cửa mở ra,

và nó đứng đó, trên thềm cửa, một nửa khuôn mặt chìm khuất dưới mái tóc dài thả xuống tới lưng chừng bờ vai. Đứa con gái mập mạp. Hai cánh tay để trần nung núc. Nếu cặp chân không quá ngắn, nó sẽ có một thân hình khá cân đối, hấp dẫn. Và khi khuôn mặt nó đã hiện rõ trước mắt tôi, dưới ánh đèn, nó có thể xinh đẹp ưa nhìn, nếu hai vành môi không quá rộng và đường mũi cao hơn.

Sau đó, gã bồi phòng đi ra, cánh cửa đóng lại, đèn tắt; và tôi chỉ còn nhớ được là đứa con gái thoát y rất mau chóng, trong bóng tối, cùng với tiếng cười khúc khích của nó khi tôi kéo nó tới gần. Tôi không biết tên nó là gì. Hay đã hỏi, đã biết và không còn nhớ nữa.

Gã bồi phòng làm giường xong, vào dọn dẹp trong phòng tắm. Cùng với tiếng nước đổ ào ào, gã cất tiếng hát.

Tiếng hát lạc nhịp. Ca khúc tình ái lời lẽ rẻ tiền và kệch cỡm. Mặt trời đã lên cao. Khối lửa nhìn thấy chói chang đỏ rực bên trên những chùm cây ngang tầm cửa sổ. Những phiến lá im lặng. Buổi sáng cứng đặc như một khối kim khi nóng bỏng. Bầu không khí trong căn phòng đã bắt đầu trở nên ngột ngạt cùng một lúc với những chân tóc tôi ướt đầm mồ hôi.

Tôi chống tay ngồi dậy, ra đứng giữa dòng nắng, nhìn xuống lòng đường phía dưới. Đêm qua, một chuyến xe muộn đưa tôi trở lại thành phố này. Đưa tôi trở lại sau hơn một năm trời xa cách. Tôi đã đi, lang thang, giữa những đám người xa lạ. Tôi đã đi, vật vờ, trên những hè đường không quen. Lần nghỉ phép năm ngoái, tôi đã ở đây đúng một tuần lễ. Uống rượu, đánh lộn, đập phá, ở những nơi chốn nào, với những thằng bạn nào, tôi không nhớ

nữa. Chỉ nhớ tôi đã tiêu đến đồng bạc cuối cùng, và một buổi sáng, khi chuyển xe hàng đưa tôi vào con đường xa hút trở về đơn vị, tôi đã ngủ thiếp đi trong màn mưa nhỏ vây quanh.

Tiếng nước tắt, cùng với tiếng hát. Gã bồi phòng trở ra.

– Xong rồi, cậu

Tôi đáp, không quay lại :

– Được.

– Cậu còn ở đây không ?

Tôi nhún vai :

– Chắc còn.

– Bao lâu ?

– Một vài ngày. Một tuần không chừng. Mà hỏi làm gì vậy ?

Gã bồi phòng cười :

– Cậu khó tính dữ. Con nhỏ đêm qua, cậu muốn nó trở lại đêm nay với cậu nữa không ?

Đứa con gái trở lại trong trí nhớ tôi một lần cuối cùng, hình ảnh cũng mờ nhạt dừng dừng như mùi son phấn phảng phất đã tan biến. Tiếng cười của nó vẫn đục. Những sợi tóc khô cứng, sự dâm dăng sỗ sàng, trơ trẽn và nghề nghiệp. Nó chỉ là sự cần thiết của một cơn say. Không bao giờ là một ham muốn. Còn không bao giờ là một lưu luyến muốn gặp lại. Tôi đáp :

– Không.

Gã bồi phòng cụt hứng, đi ra. Tôi đứng ở chỗ cũ, tay chân chán chường là một trạng thái rũ liệt hoàn toàn không

muốn cử động, mặc dầu, phút này, cái việc đáng làm nhất của tôi là trở về giường, nằm vật xuống.

Mặt đường phía dưới đông dần. Thấp thoáng dưới những chùm lá, những bóng người đi lại trên hai vĩa hè rộng. Họ băng qua lòng đường, dưới nắng, đi vào những cửa tiệm hay từ trong những cửa tiệm đi ra. Tôi ngấm nhìn họ, từng người, cố gắng tìm kiếm trong những bước chân và những mái tóc xa lạ ấy một vài đường nét quen thuộc.

Có một lúc tôi đã tưởng người thiếu nữ vừa đứng lại, dưới gốc cây kia là Liên. Cũng hai bờ vai tròn, mái tóc cắt ngắn, khỏe mạnh, cũng cái cử chỉ quen thuộc tôi đã nhìn thấy nhiều lần ở Liên là đưa bàn tay lên che ngang tầm mắt. Thiếu nữ rời gốc cây, bỏ đi. Nàng không phải là Liên. Chỉ có một Liên trên trái đất này.

Chỉ có một Liên trong cuộc đời tôi. Bây giờ, Liên vẫn ở một nơi nào đó trên trái đất này, nhưng đời tôi thì nàng đã ra khỏi. Như cái gốc cây kia mà người thiếu nữ không còn đứng đó nữa.

Năm năm trước đây, tôi đã có với Liên một tình yêu đầu đời, nồng cháy, điên cuồng và mãnh liệt. Chúng tôi yêu nhau ngay, từ sau lần gặp thứ nhất. Tình yêu đúng là một tiếng sét, chấn động đến tận cùng trái tim, bàng hoàng đến toàn khắp tâm hồn.

Tôi gặp Liên ở nhà một người em họ. Đêm khuya tôi đưa nàng về. Đó là một đêm tuyệt vời, một đêm thiên đường, suốt đời còn nhớ. Sau đó, chúng tôi gặp nhau liên liên, tưởng như không được gần nhau không xong, hai người là một. Tình yêu đưa chúng tôi đi thật xa vào tương lai.

Bàn tới chuyện lấy nhau sau này, chúng tôi đã bàn đến từng chi tiết của đính hôn và tiệc cưới. Không một phút nào, tôi nghĩ có thể mất Liên. Tôi tin Liên nghĩ về tôi cũng vậy.

Rồi tôi bị động viên. Ngày tiễn tôi đi, tình yêu đã mang cái khuôn mặt tạm biệt chung thủy và đảm thắm nhất.

Liên khóc hết nước mắt. Nàng hẹn nàng chờ tôi từng phút từng ngày. Nàng nói, tuy xa mặt nhưng không bao giờ cách lòng. Và xa cách chỉ có nghĩa là kéo dài thêm thời kỳ đính hôn. Và hạnh phúc không bao giờ đổi thay bộ mặt.

Thế mà Liên đã thay đổi. Thật nhanh chóng. Thật bất ngờ và cũng thật là tàn nhẫn. Tôi biết Liên còn trẻ, nàng phải sống, tận cùng và toàn vẹn cho tuổi trẻ của nàng. Tôi biết, trong thời gian tôi

vắng mặt, có những gã con trai khác sẽ theo đuổi nàng. Và sự chung thủy, tôi đã nghe nói, với đám con gái mới lớn hay già, chỉ là một danh từ vô nghĩa.

Được tin Liên có một người tình khác, và đám cưới đã được sửa soạn, tôi cấp tốc xin phép trở về Sài-gòn. Cũng may mà được phép. Nhưng khi tôi về tới nơi thì tất cả đã muộn. Sự muộn màng thâm nhất là Liên đã thay đổi. Nàng chưa quên tôi. Nhưng những tình cảm điên cuồng, nồng nhiệt nàng dành cho tôi thời kỳ mới yêu nhau đã không còn nữa.

Bông hoa đã tàn. Mùi hương đã nhạt. Liên đã hướng đời nàng tới một chiều hướng khác, ở đó có những gì cho Liên, tôi không hay, nhưng không còn có tôi. Tôi chỉ còn trong cái đáng buồn nhất của

một cuộc tình bị giết chết. Tôi chỉ còn là một kỷ niệm.

Tôi yêu cầu được gặp lại Liên lần cuối cùng.

Tôi cho phép mình cái quyền này. Ít nhất Liên cũng phải để cho tôi gặp lại nàng một lần. Lần cuối cùng.

Chúng tôi gặp nhau ở một tiệm ăn, nơi ngày trước tôi thường hẹn Liên ở đó. Nàng đến, xinh đẹp, mê hồn như bao giờ. Tôi nhìn thấy nàng, và như tất cả mọi lần, không đổi thay, tôi lại sống với cái cảm giác bàng hoàng, của cái nhìn thấy nàng lần thứ nhất.

Tôi đứng lên, kéo ghế cho nàng ngồi. Liên chưa chịu ngồi ngay. Nàng nhìn tôi, và hỏi, bình tĩnh, giọng chỉ hơi lạc đi một chút :

– Anh mới về ?

Tôi hỏi ngay :

– Em cắt nghĩa với anh như thế nào ? Em cắt nghĩa đi rồi anh sẽ không hỏi gì em thêm nữa.

– Gia đình em bắt em phải lập gia đình ngay.

– Em không chờ anh được ?

– Không, em rất ân hận.

Người đàn bà sinh ra để thay đổi. Không đổi thay, không phải đàn bà. Nhìn Liên ung dung, bình tĩnh nói cho tôi hay, nàng sắp lấy một người đàn ông khác, tôi chợt khám phá được sự tàn nhẫn cực điểm ẩn giấu sau một khuôn mặt son phấn. Người đàn bà càng diễm lệ bao nhiêu sự tàn nhẫn càng ghê gớm

bấy nhiêu. Được tôn thờ, họ hết nghĩ họ là một người bình thường. Họ tự phong cho họ những cái quyền tối thậm vô lý, và kinh ngạc khi thấy người đàn ông kinh ngạc trước sự vô lý đó.

Mỗi lời nói của Liên là một nhát chém xuống. Quyết liệt và tàn bạo. Tôi nhìn Liên, và nhìn luôn thấy tình yêu một đời của mình chỉ còn là một tử thi máu huyết đầm đìa đã bị chặt đứt thành từng mảnh nhỏ. Trước đó, tôi chỉ nhìn thấy Liên như một tâm hồn đôn hậu. Nàng đã từng khóc với tôi nhiều lần, những giọt nước mắt vô cùng chân thực.

Hôm đó, tôi mới thấy Liên qua bộ mặt mới. Nàng như một ngọn lửa tối đen, bi thảm. Và ngọn lửa ấy đã đốt cháy tôi thành tro than.

Tôi trả tiền, đứng lên. Chúng tôi không có lý do gì ngồi thêm với nhau nữa. Khi tôi nắm lấy tay nàng, Liên giận dữ nói lớn :

– Buông tay em ra.

Tôi thở dài, đi thẳng ra cửa. Tôi nghe thấy Liên gọi tôi đứng lại. Chùng như lương tâm nàng có thức dậy. Một khoảnh khắc. Trong những giây phút cuối cùng. Liên nói, quay mặt đi chỗ khác :

– Em không thể đợi chờ anh được. Lấy nhau rồi hai chúng mình cũng chẳng sung sướng gì đâu. Anh đừng oán hận em.

Tôi nhếch mép cười cay đắng. Từ chỗ hẹn với Liên, tôi đến thẳng một tiệm rượu. Trước một cuộc tình tan vỡ, cái tuổi tôi, bỗng bột thiếu suy nghĩ, thường

chọn một giải quyết khác với sự tìm kiếm lãng quên trong rượu say.

Giải quyết bằng một phát súng. Làm vỡ toang cái khối óc tráo trở của con đàn bà, phát súng sau dành cho sự tuyệt vọng của mình. Bằng một mũi nhọn. Đâm suốt trái tim phản phúc của con đàn bà. Mũi sau, dành cho sự khờ dại của mình. Tôi không có được can đảm ấy. Đành đánh đắm nỗi đau của mình trong men rượu.

Tôi biết uống rượu từ hôm chia tay ấy với Liên. Tôi chưa từng uống say bao giờ. Hôm đó, tôi đã uống đến mê loạn thần phách. Trong cơn say, hình ảnh Liên hiện ra, diễm lệ và ma quái. Để đập tan cái hình ảnh đó, tôi lại uống nữa. Cho đến khi người nhà hàng phải vực tôi ra xe. Chẳng biết bằng cách nào tôi về được căn buồng khách sạn. Chẳng biết những chuyện gì đã xảy ra sau đó. Chỉ nhớ là

buổi sáng hôm sau, tôi lên đường trở về đơn vị. Và không gặp lại Liên một lần nào nữa.

Tôi còn quên hay tôi vẫn nhớ ? Câu trả lời là chẳng bao giờ tôi quên được Liên. Dấu vết nàng để lại trong tâm hồn tôi được nung bằng lửa đỏ. In hằn vào tâm thể. Khắc sâu trong linh hồn. Hình bóng Liên theo đuổi tôi đêm ngày. Cả trong những giấc mộng. Tôi mang theo cái hình ảnh đó, trong người, cùng khắp. Những buổi chiều đứng trên tháp canh phòng ngự, rừng núi điệp điệp trùng trùng trước mặt. Những buổi sáng hành quân, thung lũng còn là một biển sương mù đặc quánh. Những đêm phục kích, lân tinh sáng trong cỏ rừng và hỏa châu sáng ngời một vòm trời giới tuyến.

Có điều là vết thương cũng nguôi dần. Trái tim tôi không chảy máu nữa. Nó

chỉ còn là một khối thịt nguội lạnh. Tôi vẫn sống, sống cuộc đời đầy gian nguy và hiểm nghèo của một người lính tiền phương, nhưng tình cảm tôi cơ hồ như đã chết. Và nếu người trẻ tuổi nào cũng có một xuân đời, mùa xuân của tôi chừng như đã mất, đã qua, đã tàn, không bao giờ trở lại.

✱

Những tiếng cười nói ngoài hành lang khách sạn cắt đứt dòng hồi tưởng mơ màng buồn bã. Tôi chợt nhớ ra tôi đã trở lại Sài-gòn. Đang đứng giữa một khung cửa lòn nằng. Đang có một cuộc sống và vẫn phải sống, từng ngày với cuộc sống ấy.

Tôi rời chỗ đứng, đến trước cái bậc

đà, mở nắp lấy quần áo ra thay. Tôi chọn cho mình một cái sơ-mi trắng, ngắn tay và một cái quần màu xám nhạt. Vào phòng tắm chải đầu, nhìn vào gương, tôi thấy mình đã tỉnh táo được phần nào. Đi đâu bây giờ ? Bao nhiêu tháng trước, câu trả lời tức khắc sẽ là Liên. Liên trong ngôi biệt thự bé nhỏ, xinh xắn của gia đình nàng ở đường Trần Quang Khải. Biệt thự có một cây hoàng lan nơi đầu cổng. Lá rủ xuống mái. Cành thấp ngang đầu. Liên thường ngồi dưới bóng cây này, tóc bỏ xõa, ánh mắt vui mừng lấp lánh mỗi khi tôi đến. Liên mất rồi. Bây giờ đi đâu, đến nhà ai đây. Tôi chợt nhớ đến Huấn.

Huấn cùng một đơn vị với tôi. Tôi bị thương, vào quân y viện, nằm ở đó sáu tháng, vừa trở về trình diện ở đơn vị tuần lễ trước và tôi đã được giải ngũ. Huấn đã hai năm không có dịp về thăm nhà.

Chúng tôi là bạn thân của nhau. Hôm tôi ra đơn vị trình giấy được giải ngũ, từ biệt bạn bè, hai thằng đã dắt nhau ra một quán rượu ở đầu bến phà. Huấn đãi tôi uống rượu. Hai thằng nhìn xuống một dòng sông thẫm màu hoàng hôn, và Huấn đã kể cho tôi nghe về An, người vợ sắp cưới của Huấn ở Sài-gòn.

Nhớ chiều hôm đó, tôi đã hỏi đùa Huấn :

– Chưa cưới có nghĩa là không bao giờ cưới ?

Huấn cười :

– Bậy. Hai gia đình đã tiếp xúc đảng hoàng, Nếu tao xin phép về được Sài-gòn một tuần là đủ để cưới nhau rồi.

Tôi hỏi :

– Cái cô An của mày như thế nào ?

– Mày sẽ biết.

Tôi ngạc nhiên :

– Làm sao tao biết được ?

Huấn gật đầu :

– Thế mà biết. Tao nhờ mày một việc. Là chừng nào mày về đến Sài-gòn, mày chuyển giùm tới An cho tao một lá thư. Nhờ thêm mày là thỉnh thoảng đến thăm An giùm tao nữa.

Tôi không từ chối được cái việc đưa một lá thư của một thằng bạn thân cho người vợ chưa cưới của nó ở xa. Đêm hôm đó trở về đồn, hẩn thức tới khuya, viết một lá thư dài. Trao lá thư cho tôi rồi, Huấn còn dặn dò tôi nhiều điều. Nghĩ đến Huấn, tôi lật đật chạy tới lục tung

quần áo trong bọc đà lên. May quá, lá thư không mất. Địa chỉ ghi ngoài phong bì là một số lẻ đường Thành Thái. Tôi cất lá thư vào túi áo. Tôi đi ra và khóa phòng lại. Xuống tới đường, tôi gọi tắc-xi, bảo đưa tôi vào đường Thành Thái.

✱

Ngôi nhà nằm ở đầu lối vào một con hẻm. Mặt hẻm thoải thoải, thấp hơn mặt đường lớn bên ngoài, càng vào sâu càng thấp trũng mãi xuống. Lúc trao là thư cho tôi, Huấn dặn :

– Mà tìm thấy ngay. Ngôi nhà tường vàng, cửa sổ sơn xanh. Một cái cây thấp ở phía tay trái. Mà bấm chuông là có người mở cửa liền à !

Ngôi nhà đúng như mô tả của Huấn. Không đúng là cửa không mở liền ngay sau khi tôi bấm chuông. Nắng đã dữ dội, lòà chói. Tôi đứng chờ, trong một cảm giác bức bối. Ngày trước, tôi chỉ biết đợi chờ một người. Đó là Liên. Sự đợi chờ không đi tới đâu. Từ đó, tôi thù ghét hết thảy mọi hình thức chờ đợi. Mãi mãi rồi tôi mới nghe thấy tiếng chân từ phía trong nhà đi ra, và cánh cửa từ từ mở hé.

Người mở cửa là một thiếu nữ. Rất trẻ. Chừng mười bảy mười tám là cùng. Khổ người tầm thước, nhỏ nhắn, hơi gầy một chút ; thiếu nữ cầm trong tay một chiếc lược đồi mồi. Cặp mắt nhìn tôi mở lớn, trong sáng. Cặp mắt ấy nói cho tôi hay, tôi là một gã thanh niên lạ mặt hoàn toàn. Tôi cũng vậy. Chưa từng nhìn thấy thiếu nữ lần nào. Và điều này đối với tôi không mấy may quan trọng.

Tôi tự giới thiệu :

– Tôi là bạn của Huấn.

Quả nhiên là Huấn có một chỗ đứng tình cảm sâu nặng trong tâm hồn người con gái này. Vừa nghe nhắc đến tên Huấn, cặp mắt thâm lặng của thiếu nữ đã sáng ngời một ánh lửa mừng rỡ. Huấn là một tin vui bàng hoàng. Huấn là một đợi chờ thấm thiết. Trước biểu tỏ mừng rỡ của người con gái vừa mở cửa, trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy ghen tức với Huấn. Chẳng có ai vui mừng đợi chờ tôi như thế này. Liên đã ở một thế giới khác. Tôi chỉ là một quên lãng. Cánh cửa mở rộng hơn. Thiếu nữ hiện rõ, toàn vẹn, dưới ánh sáng, Nàng mặc một bộ đồ ngủ hàng lụa, màu vàng nhạt. Và nàng có một nốt ruồi nhỏ ở cằm. Thiếu nữ hỏi, hấp tấp, nàng ném qua vai tôi một cái nhìn tìm kiếm :

– Anh Huấn đâu ?

Tôi lạnh lùng :

– Anh Huấn không về.

Vẻ mừng rỡ biến ngay thành niềm thất vọng. Thiếu nữ cau mày. Nàng nhìn tôi dăm dăm, giọng đầy ngờ vực :

– Có chuyện gì thế ạ ?

Tôi moi lá thư ở trong túi áo ra :

– Anh Huấn nhờ tôi đưa đến địa chỉ này một lá thư. Cô là cô An ?

Thiếu nữ chìa tay :

– Tôi không phải là An. Nhưng anh đưa lá thư của anh Huấn cho tôi cũng được.

Tôi thu tay lại, lắc đầu.

– Không được.

Thiếu nữ bức tức :

– Sao lại không được ?

Tôi thản nhiên :

– Anh Huấn dặn tôi trao tận tay thư này cho cô An. Cô An đâu ?

– Chị tôi đi vắng.

Thì ra, người con gái là em ruột người vợ sắp cưới của Huấn. Huấn đã cho tôi coi một tấm hình của An. Tôi đã lầm. Sự lầm lẫn rất chính đáng. Hai chị em cùng có một khuôn mặt trái soan. Điều khác biệt đáng lẽ tôi phải nhận ra ngay là người con gái trong hình không thể trẻ tuổi như người con gái đang đứng trước mặt. Tôi cất lá thư vào túi bức hội với cái ý nghĩ tôi phải trở lại địa chỉ này một lần

nữa. Tôi nói, sửa soạn quay gót :

– Sáng mai, tôi trở lại vậy.

Chùng như thiếu nữ đã nhìn thấy sự bức tức của tôi. Và thấy luôn được cái thái độ lạnh nhạt của nàng đối với tôi là không phải. Giọng nàng dịu xuống, dễ nghe và dễ thương hơn trước thật nhiều :

– Chị tôi dặn, chỉ đi một lát. Chắc cũng sắp về. Nếu phải trao tận tay lá thư cho chị tôi, anh vào chơi, ngồi chờ được không ?

Tôi không muốn trở về khách sạn. Cũng chẳng biết đi đâu lúc này. Trời lại đang nắng lớn. Thực tình là tôi muốn ngồi nghỉ một chút. Như thế, còn để tránh cho mình khỏi phải trở lại. Tôi gật :

– Cũng được.

Cánh cửa mở hẳn. Thiếu nữ tránh sang một bên cho tôi bước vào. Nàng chỉ ghế mới tôi ngồi đoạn đi thẳng vào nhà trong và trở ra với một khay nước. Căn phòng trang hoàng khá mỹ thuật. Những tấm rèm cửa màu tím nhạt. Những mảnh vải phủ thêu đăng-ten trên những thành ghế bành, và bó hoa lay-dơn tươi thắm cắm trong cái bình cao vút đặt trên mặt cái bàn thấp là bấy nhiêu bằng cứ chứng minh cho sự chăm sóc thường xuyên, chỉ có được bởi những bàn tay đàn bà. Căn phòng thở hút sự sáng láng, ngăn nắp. Tôi đưa mắt nhìn những tập nhạc đứng tựa vào cái mẫy thu băng và khám phá được một chi tiết, hai chị em nhà này đều yêu thích những ca khúc lãng mạn, ướm át của dòng nhạc tiền chiến.

Thiếu nữ ngồi xuống cái ghế bành đối diện với tôi, phía bên kia những chùm

hoa đỏ thắm. Tôi không biết làm gì hơn là lấy thuốc lá châm. Tôi hút. Trong lúc tôi cúi xuống với ngọn lửa, tôi biết thiếu nữ lặng lẽ quan sát mình. Tôi ngẩng đầu lên, thở ra một hơi khói dài. Nàng hỏi :

– Anh ở cùng một đơn vị với anh Huấn ?

Tôi gật :

– Năm kia, năm trước.

– Anh không còn ở cùng ...

Tôi ngắt ngang :

– Tôi bị thương. Đã được giải ngũ.

Thiếu nữ thu hai bàn tay vào lòng, ngồi im. Buổi sáng trôi đi, chậm chạp ở bên ngoài. Và thư thái, trong căn phòng, hai chiếc kim nơí mặt cái đồng hồ tròn treo trên tường, nhích dần, nhích dần.

Thiếu nữ thiếu rất nhiều những đường nét cần có cho một khuôn mặt diễm lệ. Thân hình nàng cũng chưa nảy nở. Trong bộ quần áo lụa mỏng, da thịt nàng chưa hiện rõ, chưa tràn đầy. Nhưng nàng có một đôi mắt thật đẹp, dưới hai hàng lông mày mềm mại.

Tôi gợi chuyện :

– Thế cô là cô Hậu ?

Hậu thật. Hậu gật đầu, chớp mắt, mỉm cười :

– Sao anh biết ?

– Huấn nói chuyện. Huấn nói nhà chỉ có hai chị em gái. Đứa em trai nhỏ của hai cô đã đi học ở ngoại quốc.

– Vâng. Đúng thế.

Tôi móc túi lấy ra lá thư một lần nữa.
Đặt cái phong bì xuống mặt bàn :

– Chẳng hiểu tại sao Huấn dặn tôi phải đưa tận tay cho cô An.

Hậu nhún vai :

– Chắc có lý do.

Tôi nhún vai theo :

– Chắc thế.

Tuy làm ra không hiểu, kỳ thực tôi đã biết tại sao Huấn muốn tôi đến tận nhà, trao tận tay lá thư cho người vợ chưa cưới của hắn. Huấn muốn giới thiệu An với tôi. Muốn tôi gặp An, quen An, để sau đó, thỉnh thoảng đến thăm An, săn sóc An giùm cho Huấn trong thời gian xa cách, Huấn đã nói với tôi như vậy. Tôi nghe và cảm thấy hết sức ngán ngại. Từ

sau cuộc tình tan vỡ giữa tôi và Liên, tôi thù ghét đàn bà, ngờ vực sự cao quý của người đàn bà, nhất là những người con gái mới lớn,

Đứa con gái bán vui đêm qua tới với tôi trong căn phòng khách sạn, tôi trả giá sự ăn nằm của nó bằng một khoản tiền. Buổi sáng nó bỏ đi trong khi tôi còn ngủ. Đó, liên lạc của tôi với đàn bà lúc này. Cho đầy một đêm say. Để giải quyết sinh lý, thể thôi.

Huấn muốn tôi trở lại ngôi nhà này, nhiều lần. Gặp chị em Au không chỉ một lần. Mà nhiều lần khác nữa. Tôi nín thinh, không muốn làm phật ý Huấn. Nhưng tôi đã định, tôi chỉ trao lá thư và bỏ đi, không bao giờ trở lại.

Thấy tôi ngồi im, đến lượt Hậu gọi chuyện :

- Anh về Sài-gòn từ bao giờ ?
- Mới từ đêm qua.
- Chỗ anh Huấn hiện giờ ra sao ?
- Yên.
- Anh ở xa mới về, thấy Sài-gòn hồi này thế nào ?

Tôi nhún vai :

- Vẫn vậy. Tôi không để ý.

Lối trả lời nhát gừng của tôi không làm dễ dàng câu chuyện. Tôi biết vậy, mà không biết làm thế nào khác. Từ lâu, tôi đã mất hẳn thói quen trò chuyện với đàn bà. Coi họ là những động vật kỳ cục, một giống người xa lạ. Những ngày đồn trú ở một địa điểm hẻo lánh, những người như tôi và Huấn đã có một người bạn mới. Đó là sự im lặng, thứ im lặng hoàn

toàn, mênh mông và xanh ngắt của núi rừng. Những ngọn núi yên lặng ngó xuống. Những cánh rừng yên lặng vây quanh. Thét rồi tôi cũng im lặng, lấm lì như rừng như núi. Sau đó, tôi bị thương. Những ngày tháng yên lặng của cao nguyên giới tuyến kéo dài vào một trạng thái yên lặng khác thường. Đó là sự yên lặng thêm thiếp của những ngày nằm bệnh. Của những đêm bệnh viện tịch mịch không nghe thấy một tiếng động nào.

Tôi nhớ tôi đã nằm hết ngày này qua ngày khác. Trên một mặt đệm. Nhìn trần vôi trắng toát trên đầu. Nghe nổi quạnh hiu lan chiếm trong hồn. Không nói với ai một câu và suốt ngày, suốt đêm như thế. Bây giờ ngồi trước mặt người con gái, phải trả lời những câu hỏi của cô ta, tôi đã phải làm một việc khác hẳn với cái

thói quen hàng ngày của mình.

Hậu không hỏi gì thêm nữa. Câu chuyện ngừng lại. Nhưng tôi biết, ở phía bên kia bàn, cặp mắt đen láy của người con gái vẫn không ngừng quan sát tôi. Sự quan sát đó, cuối cùng làm tôi khó chịu.

Tôi cau mày, nhìn ra cửa :

- Liệu cô An có về ngay không ?
- Về chứ anh.
- Cô ấy đi đâu vậy ?
- Sáng nào chị An tôi cũng đi bơi.

Tôi nhìn nước da trắng xanh của Hậu :

- Sao cô không đi ?

Hậu cười :

– Phải coi nhà.

– Cả nhà chỉ có hai chị em ?

– Thấy mẹ tôi lên cửa hàng từ sớm. Chị người làm xin nghỉ ít bữa. Vâng, những buổi sáng như sáng nay, nhà chỉ có hai chị em. Chị An không thích ở nhà. Không đi bơi, chị ấy cũng đi phố hay đến nhà bạn hữu. Anh chịu khó chờ thêm dăm mười phút nữa.

Tôi nhìn đồng hồ trên tường. Tuy chẳng thấy có việc gì bận, tôi cũng đứng lên :

– Thôi, tôi về.

Hậu chỉ chiếc phong bì trên mặt bàn :

– Còn lá thư ?

Tôi ngần ngừ :

– Chắc cũng không cần phải đưa tận tay đâu. Tôi để nó lại đây, cô đưa cho cô An cũng được.

Hậu cắn môi :

– Nếu chị An tôi có điều gì cần gặp anh ?

Tôi đáp bừa cho xong :

– Tôi sẽ quay lại.

Hậu đứng lên theo :

– Anh không thể ngồi lại ?

Tôi quả quyết :

– Rất tiếc. Tôi phải đi vì có chuyện cần.

Tiếng một chiếc xe hơi đậu lại trước cửa. Hậu nhìn ra, reo lớn :

– May quá, chị An đã về.

Hậu chạy ra mở cửa, tôi chếp miệng ngồi xuống ghế. Một phút rồi An theo Hậu bước vào trong nhà. Nhìn thấy hai chị em đi bên cạnh nhau, tôi mới biết là những nét hao hao về khuôn mặt trái soan của họ chỉ là cái giống nhau hời hợt, về hình thức chung chung. Sự thật là họ khác biệt nhau hoàn toàn. Hậu mờ nhạt, trầm lặng bao nhiêu, An nổi bật, sắc sảo bấy nhiêu. Nàng cao hơn em gái, cũng đầy đà, khỏe mạnh hơn. Những buổi đi tắm, phơi nắng trên thành bể bơi đã tạo cho da thịt An, mà tôi nhìn thấy nơi hai cánh tay để trần, một màu nâu hồng như mầu mận chín. Cặp mắt người chị nhỏ hơn. Cũng dữ hơn. Đuôi mắt xếch, con người long lanh, cái nhìn của An vững mạnh, gần như một thách thức. Nàng mặc một cái áo sơ-mi ngắn tay, mầu

vàng. Cái quần Jeans bó sát lấy cặp đùi tròn lẳn. Vợ chưa cưới của người bạn tôi vừa trở về từ một hồ tắm thật. Mái tóc búi cao của nàng còn ướt. Và nàng cầm trong tay một bộ đồ tắm.

Hậu hỏi chị :

– Về muộn thế ?

An ném bộ đồ tắm lên mặt cái tủ thấp.

– Trọng còn đòi đi uống cà phê.

Hậu cười :

– Đi uống cà phê với Trọng ? Sao chị nói không bao giờ đi cùng với Trọng nữa.

An nhún vai :

– Gặp y ở hồ tắm. Y xin đưa xe về, làm sao được. Mình cũng đang muốn

uống cà phê, thì đi uống cà phê. Có làm sao đâu.

Tôi đứng lên. Hậu đưa An tới trước mặt tôi :

– Anh ấy sắp đi thì chị về đó.

Tôi nói, vắn tắt :

– Anh Huấn nhờ tôi trao một lá thư cho cô.

– Thư kia. Bây giờ tôi xin đi.

An nhặt lá thư lên, giơ tay cản tôi lại :

– Anh ngồi đó đã.

Lời nói của nàng bình thường tự nhiên mà như là một mệnh lệnh. Tôi ngồi xuống.

An tới ngồi ở cái ghế bành trống

bên cạnh tôi. Nàng vắt chân chữ ngũ, xé phong bì lấy lá thư ra, đọc chăm chú. Nét mặt An bình thản khép kín. Tôi nghĩ đến Huấn. Đến lúc hần ngồi viết thư dưới ánh đèn, vẻ mừng vui xúc động hiện rõ theo từng dòng chữ. Tôi đợi chờ ở An một thái độ mừng vui tương tự. Nhưng không, An đọc xong, cau mày lại, ngẩng đầu lên, nói với Hậu :

– Huấn vẫn không về được

Hậu hỏi chị :

– Anh ấy nói bao giờ về ?

An đập đập vào lá thư :

– Ít nhất cũng năm sáu tháng nữa. Vô lý không ? Anh ấy đánh lừa tao hoài à !

Hậu bênh vực cho người vắng mặt :

– Đâu phải lúc nào muốn về là về được.

An lớn tiếng bức tức :

– Sao không được ? Muốn về lúc nào cũng về được hết.

Tôi bật cười :

– Không dễ như cô tưởng đâu.

An cãi :

– Bộ anh tưởng khó lắm sao ?

Tôi gật đầu :

– Tôi ở trong quân đội. Tôi ở cùng một đơn vị với Huấn. Xin phép khó lắm. Nhiều người mấy năm liền không một lần được về thăm nhà. Đó là một chuyện rất thường.

An bướng bỉnh :

– Nhưng anh ấy đã hẹn tôi và không được phép sai hẹn.

Tôi trêu :

– Tội sai hẹn là tội lớn nhất.

An thần nhiên :

– Đúng vậy. Sai hẹn là một điều không thể tha thứ.

Người con gái này đầy ắp sức sống. Đây những chứng tật. Cô em hiền dịu bao nhiêu, cô chị lại đáo để bấy nhiêu. Tôi nghĩ đến tính tình hiền lành, thật thà của Huấn. Nghĩ thêm là sau này họ lấy nhau, cuộc chung sống chắc chắn sẽ không dễ dàng gì cho người bạn thân của tôi. Nhưng Huấn phải hiểu cô vợ chưa cưới của hắn hơn tôi. Hắn đã yêu và hắn sẽ chịu đựng. Tôi đã từng chịu đựng Liên, Liên với những chứng tật kỳ lạ nhất

của một người con gái mới lớn. Với An, Huấn cũng sẽ như vậy. Chịu đựng cho đến khi không chịu đựng được nữa.

An cầm phong bì đứng lên. Nàng xin lỗi tôi vào nhà trong thay quần áo và sẽ ra ngay. Năm phút sau, An trở ra. Trong bộ đồ ngủ màu xanh nhạt, nàng dịu dàng hơn trước, dáng điệu cũng ung dung thư thái hơn. Nàng nói :

– Mời anh vào nhà trong rửa mặt.

Tôi ngạc nhiên. Tôi không hề có ý định ở lại. Đáng lẽ tôi đã phải đi ngay từ sau lúc An về, sau khi đã trao tận tay lá thư của Huấn cho nàng. Tôi chưa kịp trả lời hay lên tiếng từ chối. An đã nói tiếp :

– Rồi mời anh ở lại ăn cơm với chúng tôi,

Ăn cơm nữa ? Buồn cười thật. Làm gì có chuyện đó. Tôi nói :

– Tôi chỉ chờ cô về. Việc Huấn nhờ tôi, coi như đã làm xong. Cảm ơn, tôi không thể ở lại.

An xua tay :

– Trong thư anh Huấn đã nói thế nào chúng tôi cũng phải giữ anh ở lại ăn cơm, nói chuyện. Anh đi thế nào được.

Tôi phì cười :

– Huấn còn nói gì nữa ?

– Tôi sẽ nói cho anh biết sau. Bây giờ anh hãy vào nhà trong rửa mặt đi đã.

Tôi đành làm theo. Ngôi nhà hẹp lòng nhưng không thiếu chiều dài. Phía sau phòng khách là một hành lang chạy qua hai căn phòng ngủ. Căn ngoài đóng

kín, tôi đoán là của cha mẹ An. Căn trong, cửa mở, có hai cái giường thấp nằm cạnh nhau, ở giữa là một bàn phấn. Một tấm hình nhỏ lồng kính đặt trên mặt bàn. Người trong hình trẻ tuổi, mặc quân phục, tóc húi ngắn. Đó là Huấn. Tôi đi trước, An theo sau. Nàng đưa tôi đi hết hành lang vào một khoảng sân sau phình rộng. Tấm mắt tôi sáng hẳn ra. Nắng chiếu xuống, óng ánh trên mặt gạch đỏ thẫm. Khoảng sân là một cách biệt hoàn toàn với bên ngoài. Những tiếng động của xe cộ ngoài đường lớn không còn nghe thấy nữa.

An vặn nước cho tôi rửa mặt. Nàng hỏi, rất tự nhiên :

- Hôm qua anh ngủ ở đâu ?
- Khách sạn.

Tôi trả lời và thả chiếc khăn mặt trắng tinh mà An vừa trao cho tôi vào làn nước. Ngày trước, tôi đã đứng như thế này : với Liên, nhiều lần, và cũng đã nhiều lần Liên vắn nước cho tôi rửa mặt như thế này. Những lúc đó thường chỉ có hai chúng tôi. Tôi ôm lấy Liên. Chúng tôi hôn nhau thật lâu, giữa một im lặng hoàn toàn vây bọc. Một thoáng kỷ niệm và cảm giác cũ trở lại trong trí nhớ. Trái tim tôi đau nhói. Vết thương đã dịu xuống. Nhưng đến bây giờ và chắc là đến mãi mãi, niềm đau vẫn là một vết thương không lành hẳn được.

Nước mát gây cho tôi một cảm giác dễ chịu. An vẫn đứng đó. Nàng chờ tôi rửa mặt xong.

– Anh thích xem chiếu bóng không ?

Câu hỏi bất ngờ. Tôi trả lời thận trọng .

– Thích thường thôi. Sao cô lại hỏi tôi điều đó ?

An cười :

– Trong thư anh Huấn nói đã nhờ anh hàng tuần đến đưa hai chị em tôi đi coi chiếu bóng. Nhưng nếu anh không thích thì thôi.

Huấn không hề bảo tôi như vậy. Nhưng lại viết như thế trong thư. Tôi vắt khăn mặt lên giá, hỏi :

– Huấn còn nói gì thêm nữa ?

– Nói anh chưa có vợ, chưa yêu một người nào. Rảnh rỗi, có rất nhiều thì giờ. Đúng thế không ?

Tôi nhún vai :

– Cũng gần đúng. Không đúng hẳn.

– Mời anh thỉnh thoảng lại chơi với chúng tôi. Nhà chỉ có hai chị em. Tôi mong Huấn về, mong từng ngày là vì thế.

Tôi gật.

– Vâng. Tôi hiểu.

Tôi đi theo An trở ra phòng khách, Hậu xuống bếp làm cơm. Tôi ngồi nói chuyện với An chừng nửa giờ nữa thì cha mẹ nàng về.

Đó là một cặp vợ chồng già, so với hai người con gái còn quá trẻ. Ông lão hiền lành. Bà lão quê mùa, chất phác. Nhưng sự khác biệt sâu đậm nhất giữa cha mẹ An với hai chị em An lại không phải là tuổi tác. Mà là sự khác biệt về lối sống. Tôi nhận thấy ngay điều đó. Cùng sống dưới một mái nhà mà đúng là hai

thế hệ, hai thế giới khác biệt chung sống cùng nhau. Thế hệ sau tươi trẻ, nồng nhiệt. Thế hệ trước mờ nhạt, tuy vẫn có mặt mà đã như lui vào một hậu trường, tuy vẫn hiện tại mà như đã thuộc về quá khứ.

An giới thiệu cha mẹ nàng với tôi.

Ông lão bắt tay tôi. Ân cần :

– Cậu là bạn thân của cậu Huấn ?
Sao cậu về được mà cậu Huấn lại không về được ?

Thêm một lần nữa tôi lại phải giải thích rằng Huấn còn tại ngũ, còn tôi thì đã được giải ngũ vì bị thương.

Ông lão hỏi :

– Cậu về đây định làm gì ?

Câu hỏi làm tôi lúng túng. Tôi chưa có một dự định nào cho tương lai. Cái hiện tại của tôi hoang mang. Cái tương lai của tôi mịt mù. Hồi còn ở đơn vị, cũng như thời kỳ có Liên, như tất cả những thanh niên mới lớn, mới vào đời, tôi cũng xây đắp cho đời tôi rất nhiều tham vọng. Ước mong lớn nhất là được chung sống với Liên. Lâu dài. Tình yêu xây cất lên thành lâu đài hạnh phúc. Ước mong lớn lao không thành. Tất cả những tham vọng khác cũng tan thành mây khói. Một tháng nằm trong bệnh viện đã biến tôi thành một kẻ hoài nghi. Hoài nghi cuộc sống. Hoài nghi chung quanh. Hoài nghi chính mình. Hoài nghi hết thảy.

Mấy ngày mê man nằm trên bàn mổ, cái chết đã đến với tôi. Cái chết như một khoảng trống, tối đen, không cùng.

Rồi tôi thoát chết. Nhưng cũng là tôi từ địa ngục, từ cõi chết trở về. Tôi xa lạ với chính mình. Tôi sống ngày này qua ngày khác. Lăn lữa. Chán chường. Và chưa có một dự tính tương lai nào hết.

Tôi trả lời ông lão :

– Cháu chưa định.

Ông lão hỏi trong khi bà lão đã bỏ vào nhà trong :

– Trước khi nhập ngũ, cậu làm gì ?

– Cháu đang đi học.

– Như cậu Huấn nhà này ?

– Vâng. Như Huấn.

Ông lão chép miệng :

– Thành ra công việc học hành của các cậu lở dở hết. Nếu không có chiến

tranh, cậu Huấn nhà này chắc đã đi học ở ngoại quốc từ năm ngoái.

Ông lão quay sang con gái :

– Phải thế không, An ?

An đưa mắt nhìn tôi. Mãi mãi rồi nàng mới đáp :

– Vâng.

Tôi nhận thấy ông lão nhắc đến Huấn một cách hết sức thân mật. Một điều cậu Huấn nhà này. Hai điều cậu Huấn nhà này. Như chưa chính thức cưới xin mà Huấn đã được coi như chồng, như rể. Như thời kỳ đính hôn tuy còn kéo dài không biết đến bao giờ, nhưng Huấn đã là của An, An đã là của Huấn, và chắc chắn là như vậy, không bao giờ đổi thay. Đời sống của Huấn thế là đã an định. Tương lai của Huấn thế là đã rõ ràng. Tôi

thì vẫn như một con thuyền lang thang chưa ghé vào một bến bờ nào. Tôi đính hôn với một mối tình đã mất. Người vợ chưa cưới của tôi tuy còn, nhưng cũng như là đã chết. Nàng đã thuộc về kẻ khác.

Ông lão hỏi :

– Sao cậu không đi học lại ?

Tôi nhún vai, đáp cho xong :

– Có lẽ cháu sẽ làm như thế. Sẽ trở lại trường.

Ông lão hỏi tiếp về gia đình tôi :

– Hai cụ vẫn được mạnh ?

– Thầy mẹ cháu đã mất từ lâu.

Ông lão bối rối :

– Chết. Xin lỗi cậu.

Tôi cười. Cha mẹ tôi đã mất từ lâu rồi. Từ ngày tôi còn thơ dại. Tôi chỉ còn nhớ được mặt cha mẹ tôi qua mấy tấm hình đặt trên một bàn thờ họ. Phải, chỉ có thế. Chỉ còn mấy tấm hình.

– Thừa cụ, không sao, cháu mồ côi cha mẹ từ thuở nhỏ.

– Cậu ở một mình ?

Tôi gật đầu :

– Vâng, hiện giờ thì là như thế.

– Cậu ở đâu ?

Cháu đang ở một căn phòng khách sạn.

– Thỉnh thoảng cậu lại đây chơi với các em. Cậu cứ tự nhiên, đừng ngần ngại. Cậu là bạn thân của Huấn. Cậu có

thể coi như thân thiết với gia đình chúng tôi, nếu cậu muốn.

Tôi nói nhỏ một lời cảm ơn. Ông lão đứng lên, đi vào nhà trong. Tôi cảm thấy ân hận đã ở lại. Đáng lẽ tôi nên đi ngay. Ra ngoài đường. Trở về với căn phòng khách sạn cô đơn và trống trải của mình. Tôi không hòa nhập được vào bất cứ một bầu không khí gia đình nào. Gia đình này cũng vậy.

Trong khi tôi nói chuyện với cha nàng, Au nhìn tôi chăm chú. Cái nhìn của nàng làm tôi mất tự nhiên và lúng túng hơn. Bỗng, An bật cười thành tiếng. Tôi ngạc nhiên :

– Cô cười gì vậy ?

An hất mái tóc cho dạt về sau gáy. Nàng ngồi thật thẳng, hai cánh tay khoanh lại trước ngực :

– Tôi cười vì thấy anh buồn cười.

Tôi hỏi, giọng bực tức không giấu được :

– Trông tôi khôì hài lắm sao ?

An xua tay :

– Không phải thế. Anh rất đúng đắn nhưng anh cũng rất buồn cười. Thế thôi. Ở một vài lá thư trước, Huấn nói về anh trong thư. Bảo anh uống rượu thật giỏi. Và những lúc anh say rượu, anh là một con người khác.

Tôi bật cười theo :

– Huấn còn nói gì nữa ?

– Nói anh có một người yêu đẹp lắm.

– Đó là chuyện cũ.

An mở lớn đôi mắt :

– Chứ không phải là chuyện bây giờ ?

– Vâng. Một chuyện cũ. Một chuyện đã hết.

– Tại sao vậy ?

Tôi trả lời, rất thành thật :

– Tôi cũng không hiểu tại sao.

An nhìn tôi dăm dăm. Rồi nàng gật đầu và thông thả nói :

– Tôi hiểu. Đàn bà con gái chúng tôi bây giờ thay đổi lắm. Tình yêu nào sớm muộn rồi cũng đi đến một tan vỡ.

Câu chuyện ngừng lại. Bữa cơm được dọn lên. Hậu trở ra, kéo ghế bàn ăn mời tôi đến ngồi, dành cho tôi một sản sóc đặc biệt. An mở rượu, và tuy tôi giữ ý từ chối, nàng nhất định ép tôi phải

uống. Hai giờ trưa, tôi ra khỏi nhà nàng.
An đưa tôi ra đường.

Nắng ngậy ngát, lòa chói. Bữa ăn làm tôi mệt mỏi. Hơi rượu choáng váng trong đầu. An vẫn tỉnh táo như không. Như buổi sáng, như lúc nàng mới từ hồ bơi trở về, nàng là một thiếu nữ chan hòa sức sống. Tôi đứng chờ xe dưới bóng cây. Bầu không khí nóng bỏng như một lò lửa nghi ngút ở chung quanh.

An hỏi tôi :

– Anh đi đâu bây giờ ?

Những hình thể nhòa nhạt trước mắt. Tôi đáp :

– Tôi cần một giấc ngủ.

An cười :

– Ngủ đến bao giờ

– Đến tận chiều. Đến luôn sáng mai càng tốt.

– Ngủ gì mà nhiều dữ vậy ?

– Để quên đời.

An ném cho tôi một cái nhìn điều cợt :

– Nhưng không bao giờ anh quên được. Anh biết trong lúc anh sắp về phòng ngủ, tôi sẽ làm gì không ?

Tôi lắc đầu :

– Tôi không đoán được

– Tôi sẽ trở lại hồ bơi một lần nữa. Tiếc rằng anh không thích đi bơi, tắm nắng như tôi. Nếu anh thích, tôi rủ anh đi cùng.

Tôi chợt nhớ đến gã trẻ tuổi buổi sáng lái xe hơi đưa An về tận cửa nhà nàng. Chắc An nhiều bạn trai. Nhiều không đếm được. Tôi lại nghĩ đến Huấn. Người ta thường nói xa mặt là cách lòng. Và những kẻ vắng mặt bao giờ cũng là những kẻ thiệt thòi. Nhưng thôi, chuyện của An và Huấn là chuyện riêng của họ. Đời sống của họ trước sau không liên quan gì đến tôi hết. Tôi hoàn toàn là một kẻ đứng ngoài.

Một chiếc xe tắc-xi từ đằng xa chạy tới. Tôi vẫy tay cho chiếc xe ngừng lại. An nói :

– Cám ơn anh.

Tôi hỏi, ngơ ngác, đã quên đi lá thư của Huấn :

– Cám ơn tôi về chuyện gì ?

– Chúng tôi đã làm mất của anh quá nhiều thì giờ.

Tôi nhún vai :

– Chẳng sao. Tôi thừa thì giờ.

Chẳng hiểu sao, tôi thấy cần phải nói thêm :

– Thì giờ tôi thừa thãi đến không biết dùng nó làm gì.

An nắm ngay lấy câu nói :

– Tuần sau có một phim mới hay lắm. Anh lại đây ăn cơm rồi cho chị em chúng tôi đi coi xi-nê.

– Tôi không dám hứa chắc. Chào cô.

Lời chào của tôi không được ngọt ngào cho lắm. An đứng yên, nhìn tôi lên xe. Không nhìn lại, nhưng tôi có cảm

giác như nụ cười và ánh mắt dịu cợt
của người con gái còn đuổi theo tôi một
đoạn đường dài.

2

Mấy ngày đầu tiên trở lại với Sài-gòn kéo dài trong một trạng thái hoang mang, buồn nản. Tôi đóng cửa phòng suốt ngày, không muốn gặp ai cũng chẳng muốn ai gặp mình. Họ hàng nhà tôi, tuy tản mạn, thất lạc sau nhiều năm xa cách, cũng còn một vài người thân. Tôi biết địa chỉ của họ. Trước hết là địa chỉ cô giáo Thần. Cô ở một căn nhà gỗ trong một ngõ hẻm cuối đường Lê văn Duyệt.

Cô giáo Thân là em cha tôi. Hồi tôi còn nhỏ, cô giáo Thân cử vài lần trong một năm lại từ một tỉnh xa đến thăm gia đình chúng tôi. Chẳng hiểu bởi nguyên nhân nào, tôi đã nhận được ở người cô họ ấy một tình thương đặc biệt. Nhớ hồi nhỏ, tôi đau yếu luôn luôn. Hết bệnh này đến bệnh khác. Những lần đến vào đúng lúc tôi đau, cô giáo Thân săn sóc tôi đêm ngày. Cỗ nấu cháo cho tôi ăn. Bồng tôi trên tay, dỗ dành tôi ngủ. Những đêm tôi không ngủ, cô thức với tôi tới sáng. Tâm hồn tôi hoang vu ngay từ thơ ấu. Tôi không nhận được một tình thương yêu đầy đủ, cũng không có đủ tình thương yêu đối với mọi người. Nhưng với riêng cô giáo Thân, tình cảm tôi là một trận mưa dạt dào đầy ắp. Mỗi lần cô tới rồi về, tôi nắm áo giữ lại, khóc như mưa gió.

Mẹ tôi thường nói đùa :

– Cho thằng Thiều làm con nuôi cô giáo đó.

Sau này, tôi lớn lên, cô giáo Thân vẫn là người thân duy nhất tôi còn nhớ tới, mỗi khi kỷ niệm và quá khứ trở lại trong tâm hồn mình. Thời gian động viên nhập ngũ, cũng như thời gian ở tiền đồn, đôi khi tôi có viết thư về hỏi thăm cô. Một lần về phép, tôi tìm đến nhà cô ở đường Lê văn Duyệt. Cô giáo đã già. Bị bệnh phù. Không đi đâu được nữa. Cô ở với gia đình người con gái lớn. Lần đó, tôi cũng đến nhà cô sau một cơn say. Cô phiền trách dịu dàng. Khuyên tôi không nên uống rượu, thức đêm và tuy còn trẻ cũng đã đến tuổi nên nghĩ tới chuyện lập gia đình.

Bây giờ, giải ngũ về Sài-gòn, đáng lẽ tôi phải đến thăm ngay người cô họ hiền hậu. Nhưng tôi đã không đến.

Sự tránh mặt đó, tôi thực hiện cả với mấy thằng bạn cũ. Chẳng hiểu tại sao. Căn phòng khách sạn biến thành một hòn đảo hoang vu, ở đó, tôi sống âm thầm như một lưu đày buồn bã. Phần lớn thời giờ tôi dành cho những giấc ngủ. Vài đêm một lần, thằng bồi phòng lại gọi lên cho tôi một đứa con gái. Đứa nào cũng giống như đứa nào. Đứa sau tôi cũng quên đi dễ dàng như đứa đầu tiên.

Buổi sáng thức dậy, tôi cũng chẳng biết là trời đang nắng hay trời đang mưa. Tôi nằm bất động trên giường, nhìn không chớp lên trần nhà. Hoặc đứng tựa cửa sổ nhìn xuống đường, rồi lại trở vào giường ngủ tiếp. Như thế đã tới ngày thứ sáu.

Lúc này là vào khoảng 8 giờ tối. Tôi vừa ăn cơm xong. Thằng bồi phòng bưng lên cho tôi một khay cơm nguội lạnh. Tôi ăn vài miếng, rồi ném đĩa, chẳng thấy đói bụng chút nào. Tôi tắt đèn, chuẩn bị lên giường nằm lại thì có tiếng gõ cửa.

Tôi hỏi :

– Ai ?

– Cậu ăn cơm xong chưa ?

Tôi bực bội :

– Rồi. Vào lấy khay ra.

Thằng bồi phòng vào. Nó lần bước trong bóng tối :

– Sao cậu tắt đèn sớm thế ?

– Tao ngủ.

Nó cười :

– Bao nhiêu cậu đã đến khách sạn này. Tôi chưa thấy ai lạ lòng như cậu.

– Tao lạ lòng ở điểm nào ?

– Cậu ngủ suốt ngày.

– Tao không biết làm gì khác.

Thằng bồi phòng hỏi :

– Tôi bật đèn nhé, cậu ?

Nó không chờ tôi trả lời. Ánh đèn sáng bừng làm tôi chói mắt.

Thằng bồi phòng ngắm tôi như ngắm một con vật kỳ quái. Kỳ quái thật. Lấy đêm làm ngày, đêm ngày trộn lẫn, tôi đang sống như thế. Những giấc ngủ không còn là một nghỉ ngơi thư thái. Mà là những giấc ngủ mọc lông mọc lá, bắn bật âm ty, đắm chìm địa ngục. Tôi lại vừa nằm mộng nữa. Lần này, không phải là

đứa con gái áo dài màu lửa, vẫy gọi tôi từ một đỉnh núi cao vút. Mà tôi mơ thấy tôi ở ngoài chiến trường. Giữa một trận đánh.

Hỏa châu sáng ngợp trời. Đạn nổ đinh tại nhúc óc. Những bầy người bò lổn nhồn giữa hàng rào dây kẽm gai. Tôi thì từ trong một lô-cốt nghiêng rằng nhả đạn vào cái bầy người đang lúc nhúc bò tới. Những viên đạn đồng thoát khỏi nòng súng lăn đi, thật chậm, thật chậm trong không khí. Không khí trong giấc mơ vàng như màu nghệ. Những viên đạn đen thui như những cục mực. Đoàn người bò tới hung hãn. Những viên đạn tôi bắn đi lăn quá chậm, quá chậm. Chúng đụng vào kẻ thù, bật ngược trở lại tôi. Tôi kinh hoàng và tỉnh dậy. Giấc mơ nào cũng vậy. Què cụt. Quái đản. Không đầu không đuôi. Ra khỏi giấc mơ nào với

tôi cũng như dểnh lên từ một vực thẳm sâu hút.

Không nhìn vào gương, tôi cũng biết mặt mũi mình hốc hác. Đầu tóc bù rối. Bộ râu lởm chởm. Tôi đưa tay lên che mặt.

– Tắt đèn đi mày.

Gã bồi phòng phì cười :

– Bộ cậu ngủ nữa ?

– Mày bảo tao làm gì bây giờ ?

Thằng bồi phòng chỉ tay xuống dưới đường, ở đó là một biển âm thanh ồn động vọng lên :

– Thiên hạ đi chơi đầy đường. Sao cậu không xuống phố kiếm một cô nào đi chơi với cậu.

– Để làm gì ?

– Cho đời đỡ buồn.

Cho đời đỡ buồn ! Làm như cái buồn có thể đổi thành cái vui. Làm như giọt lệ có thể biến thành nụ cười. Làm như cuộc sống có một lối thoát. Nhưng thẳng bồi phòng cũng có cái lý của nó. Tôi hỏi :

– Hôm nay là thứ mấy ?

– Thứ bảy.

Thì ra, buổi chiều hôm nay là buổi chiều thứ bảy.

Những buổi chiều như buổi chiều nay ở tiền đồn, tôi với Huấn thường ngồi trên nóc lô-cốt. Nhìn lên những vì sao sáng dần trên một nền trời giới tuyến heo hút. Mơ về một thứ bảy Sài-gòn. Chúng tôi tưởng tượng ra một rừng người. Một

rừng người trong một rừng mai tóc, một rừng tà áo. Mỗi tuần lễ, thành phố mở hội vui một lần. Đó là hội vui của chiều thứ bảy. Những bầy con gái trang điểm đẹp đẽ, phục sức lộng lẫy, mừng vui xuống đường. Những bầy con trai đi theo những bầy con gái. Như những đàn bướm dập dờn trong một vườn hương. Tiệm ăn, rạp chiếu bóng nào cũng đông đặc.

Tưởng tượng của chúng tôi không xa sự thật là mấy. Hôm nay cũng là một thứ bảy đông chen nô nức của Sài-gòn. Điều khác biệt là cái ở xa đích thực là một khát khao thèm muốn, khi gặp rồi thì khát khao thèm muốn kia lại tan biến. Tan biến tận cùng. Tan biến hoàn toàn. Tôi chẳng hiểu tại sao tôi lại như vậy ? Tôi hoàn toàn khó hiểu về tôi.

Thằng bồi phòng lại giục :

– Cậu đi chơi đi. Ngủ nhiều quá không tốt đâu.

Tôi nghe theo nó. Xuống khỏi giường. Vào bồn tắm. Dội nước ào ào. Nước lạnh chảy tràn tới đâu tôi tỉnh táo tới đó. Tôi cạo râu. Chải đầu. Mặc quần áo. Năm phút sau, tôi mở cửa đi ra. Hành lang khách sạn nhộn nhịp. Những cửa phòng mở ra và đóng lại. Một cặp trai gái từ cầu thang đi lên. Họ ôm ngang lưng nhau. Vừa dìu nhau đi vừa hôn.

✱

Ánh đèn đỏ giữ bước chân lang thang của tôi ở một ngã tư, nơi lưng chừng con đường Lê Lợi rộng thênh và sáng rực dưới ánh đèn.

Đúng lúc đèn chuyển sang màu

xanh thì tôi nhìn thấy Liên. Thoạt đầu, tôi tưởng mình nhìn lầm. Tôi định ninh không bao giờ gặp lại Liên nữa Liên đã chết. Nàng đã ở một trời đất khác. Làm sao còn có mặt được trong trời đất này. Liên đã sang bờ sông bên kia. Làm sao còn thấy được ở bờ sông bên này ? Vậy mà tôi không nhìn lầm. Tôi sống với một cảm giác tê liệt và bàng hoàng cùng khắp.

Liên từ trên một hè đường đi xuống mặt nhựa. Nàng sang bờ đường bên kia. Nàng đi với một người đàn ông. Không cần phải đoán, tôi cũng biết kẻ đó là chồng nàng. Người đàn ông nắm lấy tay Liên, dắt nàng đi qua đường trước dòng xe cộ sắp ào ạt lăn tới. Tuy biết được Liên vẫn trẻ như ngày nào. Tôi nghĩ, nàng còn trẻ đẹp hơn trước nữa. Trái cây ngày trước còn xanh. Trái cây bây giờ mới chín. Bông hoa ngày trước còn mơn

mởn hàm tiếu. Bây giờ mới mãn khai, tràn đầy và toàn vẹn sắc hương.

Liên búi tóc cao. Nàng mặc một cái áo dài màu thẫm. Nàng xách trong tay một cái xách đồng màu. Tôi đứng trân trân. Tôi nhìn không chớp.

Sang tới bờ đường bên này, người đàn ông mới buông tay Liên ra. Họ đứng nói gì với nhau bên cạnh một sạp thuốc lá. Liên ngược mắt nhìn người đàn ông. Nàng đưa tay lên, vuốt mái tóc, chăm chú nghe. Người đàn ông nói một câu gì đó. Liên lắc đầu rồi cả hai quay sang cái quầy thuốc lá. Người đàn ông móc túi lấy tiền ra mua một gói thuốc. Y xé gói thuốc, rút ra một điếu, chụm tay châm lửa hút.

Sự thân mật giữa họ không biểu tỏ thành một cử chỉ âu yếm nào. Nhưng tôi vẫn nhìn thấy thật rõ sự thân mật đặc

biệt ấy. Đó là sự thân mật đã trở thành một trạng thái tự nhiên, hàng ngày, của một người vợ và một người chồng.

Một phút rồi Liên cùng chồng nàng đi vào một tiệm ăn. Người chồng đẩy cánh cửa kính cho Liên vào trước. Y ném điều thuốc lá, bước vào theo. Cánh cửa kính khép lại. Tôi không nhìn thấy Liên nữa.

Vấn đề đối với tôi lúc này thật đơn giản. Như thế này. Thấy Liên nhưng cũng làm như chẳng thấy. Nhìn Liên của mỗi tình đầu đời, lần yêu mê thứ nhất, nhưng cũng như nhìn thấy một người đàn bà vô danh, một đứa con gái không quen. Bỏ đi. Thản nhiên không vương vấn. Tôi đã không đơn giản và hợp lý được như vậy. Hình ảnh Liên hiện ra trước mắt là một tia sáng chói lọi làm nổi bật, trong khoảnh khắc một nền trời quá khủ và

tuổi trẻ, ở đó kỷ niệm cũ vẫn cứ chảy máu, vẫn cứ đau đớn, vẫn là một vết thương. Kỷ niệm. Kỷ niệm. Cái thầy ma ấy đã đội mồ sống lại. Người ta nói kỷ niệm như một viên ngọc quý, đã đánh mất là không bao giờ thấy lại. Tôi thấy. Tôi thấy. Và cái thấy đột ngột bàng hoàng làm tối tăm mắt mũi.

Trong tôi có một tiếng nói thật lớn, dõ dảnh và thúc giục : « Đi dạo tiếp đi, trên những con đường khác. » Nhưng tôi thì đứng đó, và như bị thúc đẩy bởi một thúc đẩy vô hình không cưỡng chống được, tôi từ từ đi sang hè đường, nơi có cái tiệm ăn mà vợ chồng Liên vừa vào. Tôi trước cửa tiệm, tôi đưa mắt nhìn vào. Tiệm đông người. Những bờ vai, những đầu người lổ nhố. Những đèn trong tiệm sáng rõ, và tôi đã nhìn thấy ngay Liên. Nàng ngồi ở một bàn phía tay phải, trước

quây rượu. Người đàn ông ngồi quay lưng lại. Y đang nghiên cứu tấm thực đơn. Liên chống tay lên cằm, nhìn ra ngoài đường. Tấm mắt nàng hướng chết về một phía khác, nàng không thấy tôi. Không bao giờ Liên nhìn thấy tôi nữa. Lần gặp nhau cuối cùng đã cho tôi biết rõ như vậy.

Vậy mà tôi thì đang thấy Liên. Đây mắt. Đây hồn. Đây trái tim nhói buốt. Đây hơi thở nghẹn ứ. Cái chỗ thẳng đàn ông đang ngồi kia phải là chỗ ngồi của tôi. Phải là tôi, kẻ đang xem tấm thực đơn mới đúng. Cuộc đời chó đẻ thật. Nó phơi bày từng phút từng giờ, cái bộ mặt phản phúc sắp ngửa trắng trợn.

Tôi còn muốn đứng lại nữa. Nhưng sợ Liên bất chợt thấy mình, tôi đành bỏ đi. Hè đường thật rộng. Tôi đi giữa những đồng hàng hóa bày bán ngay trên

mặt đất. Chung quanh, những tiếng cười nói ồn ào, những khuôn mặt tươi vui rạng rỡ.

Đi thêm một quãng nữa, tôi mới chợt khám phá ra rằng tôi không đi dạo một mình giữa đám đông. Mà còn mang nỗi buồn chán mênh mông không đáy của mình đi theo. Nó ở bên trái. Nó ở bên phải. Nó thấp thoáng trước mắt. Nó đeo đẳng sau lưng. Nó ở trong tôi, đi theo từng bước chân, thở cùng một hơi thở. Tôi cố gắng xua đuổi hình ảnh Liên khỏi tâm trí. Càng xô đuổi, hình ảnh càng trở lại. Tiếng cười của Liên, ánh mắt nàng, tất cả nhảy múa trước mắt tôi, thành một trò đùa ma quái. Như thế cho đến khi tôi dừng lại trước một rạp chiếu bóng

Lúc này là vào khoảng chín giờ. Tôi phân vân chưa biết nên làm gì. Trở về căn phòng khách sạn tối đen, vùi đầu

vào giấc ngủ ? Cũng được. Tới một quán rượu vắng lặng. Ngồi ngất ngưỡng trên một đầu quầy. Uống hết ly này tới ly khác, cho đến khi say gục ? Cũng được. Tất cả đều nên, tất cả đều không nên. Như sống cũng có cái lý của nó. Mà chết cũng vậy.

Rạp chiếu bóng đã sắp đến giờ chiếu. Chuông báo xuất chiếu sắp bắt đầu đã reo. Tôi đứng gần ngơ trước một tấm áp-phích lớn. Tấm áp-phích giới thiệu một phim chiến tranh. Hình vẽ một xe thiết giáp đồ sộ, choán ngợp, như một trái núi. Thiết xa đang lao tới. Nó đè nát dưới nó những thân cây, những chiến hào. Trên cái khối sắt thép hung hãn này là anh chàng Charles Coburn nghiêng răng nhả đạn.

Bỗng, một tiếng nói ở phía sau lưng :

– Anh cũng đi coi đấy à ?

Tôi giật mình quay lại. Người vừa nói với tôi là Hậu. Từ buổi trưa đưa lá thư của Huấn đến nhà chị em Hậu, đã gần một tuần lễ trôi qua. Tôi đã quên hết. Quên từ Huấn quên đi, quên đến ngôi nhà nhỏ ở đường Thành Thái. Quên cả người chị lẫn người em, và bữa cơm ăn cùng với gia đình họ. Tôi ngỡ ngàng nhìn Hậu, khiến thiếu nữ bật cười :

– Anh quên tôi rồi sao ?

Tôi lúng túng :

– Quên thì không quên. Chỉ bất ngờ một chút.

Hậu hỏi :

– Tôi là ai đã ?

– Cô Hậu.

Hậu cười thành tiếng :

– May quá, anh chưa nhầm tên tôi với tên một cô bạn gái khác của anh.

Tôi lắc đầu :

– Tôi không có một người bạn gái nào hết.

Hậu mặc một bộ đồ trắng, rất đơn giản. Diềm diềm dứa duy nhất là một cái nơ đỏ chói ở sau gáy. Cái nơ buộc chặt lấy mái tóc. Hậu hỏi :

– Anh đi xi-nê ?

Tôi nhún vai :

– Tôi vừa đi tới đây. Chưa định. Cô sắp vào coi ?

– Vâng.

– Cô đi một mình ?

Hậu lắc đầu :

– Tôi đi cùng với chị An. Kia, chị An kia.

Tôi quay lại. An từ phía ngoài đường đi tới. Nàng cười khi nhận ra tôi và bước rảo trên mấy bậc thềm. An vẫn là An của lần gặp trước. Khỏe mạnh. Tràn đầy sức sống. Tôi chào An. An hỏi ngay :

– Sao anh không lại nhà chơi ?

Tôi nói dối cho xong :

– Ở nhà hai cô về rồi tôi đau luôn mấy ngày.

An tủm tỉm :

– Thế là tại chúng tôi mà anh đau phải không ? Anh đã khỏi chưa ?

– Đã đỡ. Nằm mãi, hôm nay xuống phố đi dạo một chút thì gặp hai cô.

– Chúng tôi sắp vào coi phim đây.

Giọng An tỉnh nghịch :

– Nhưng còn chờ anh mời nên chưa lấy vé.

Giọng nói của An vẫn là giọng nói tôi đã nghe thấy mọi lần. Ở nhà nàng. Lúc tới định đứng lên và nàng bắt tôi ngồi xuống. Nghĩa là, như một mệnh lệnh.

– Tôi không định đi coi.

An thản nhiên :

– Nhưng bây giờ thì anh đã thay đổi ý kiến.

Nàng nhìn thẳng vào mắt tôi :

– Vì tôi muốn thế.

Hậu cau mày, đập nhẹ vào cánh tay An :

– Anh ấy không muốn đi.

An xua tay, hình như nàng đã quyết định và sự quyết định của nàng tuyệt đối phải được tuân theo.

– Bắt cóc anh ấy một buổi.

Lần đầu tiên, tôi nhắc đến tên Huấn trong câu chuyện :

– Huấn cũng bị bắt cóc hoài hoài như thế này sao ?

– Dĩ nhiên.

An gật, nói tiếp, vui thú :

– Và đã từ lâu.

Tôi không ưa gì những rạp chiếu bóng. Đã cả năm nay, tôi không xem một cuốn phim nào. Tôi lại ghét nhất loại phim chiến tranh. Với những người như

Huấn và tôi, những cảnh tượng súng nổ đạn bay nhìn thấy trên màn ảnh là những cảnh tượng chúng tôi đã sống, đêm, ngày, cả một phần tuổi trẻ của mình. Chiến tranh với tôi không còn gì mới lạ Tôi đã ném trả nó lại sau lưng, như ra khỏi một cơn ác mộng. Nhân vật của một phim chiến tranh chính là những kẻ như tôi. Đêm nằm trong chiến hào. Chiều đứng trên lô-cốt. Nhả đạn vào kẻ thù trước mặt. Để sống. Giết hay là bị giết. Sự thật của chiến trường đơn giản là như thế. Và chỉ có thế. Một lính trẻ sau nhiều năm ở tuyến đầu, bị thương trong một trận đánh, được đưa về bệnh viện, được giải ngũ, không còn đi xem một phim chiến tranh để làm gì. Tôi lại đang bận tâm nghĩ đến một cuộc chiến khác. Cuộc chiến tình cảm. Địa điểm phải đánh chiếm bằng được là trái tim Liên, Trong cuộc chiến riêng tây buồn thảm này, tôi

đã bị phục kích. Và thua trận. Hình ảnh Liên sáng ngời trong đầu óc tôi hơn bao giờ. Lúc này, tôi phải đến một quây rượu. Hơn là đưa người vợ chưa cưới của một thằng bạn vào một rạp chiếu bóng.

Thấy tôi ngần ngại, An nói dối :

– Anh nhất định bỏ rơi hai chị em tôi ?

Tôi đáp vội vã :

– Đâu phải thế.

Và đành đi đến chỗ bán vé. Nghĩ thầm, thôi làm vui lòng thằng Huấn vậy. Chắc An sẽ viết thư cho Huấn. Chắc là trong thư, An sẽ nói tôi đã gặp chị em nàg, đưa hai chị em đi xem xi-nê, Huấn muốn vậy. Muốn giới thiệu, muốn tôi thay Huấn ở những trường hợp như

trường hợp này. Thôi, chiều ý Huấn, lần này, lần cuối cùng.

✱

Cuốn phim không đến nỗi khô khan và tẻ nhạt như tôi tưởng. Chiến tranh chỉ là một bối cảnh. Một cái cớ. Thực ra, đó là một chuyện tình, một chuyện tình xảy ra trong thời chiến. Người đàn ông ra trận mất tích. Mất tích nhưng không chết. Người vợ ở nhà lại tưởng là người đàn ông không bao giờ về nữa. Nàng khóc lóc, vật vã. Nàng để tang người tình không trở về. Nhưng rồi, nàng còn trẻ đẹp quá, cuộc đời nàng còn dài, nàng quên dần người cũ. Cho đến khi ràng đã vui với hạnh phúc mới, thì người mất tích trở về. Sự thật tàn nhẫn, phũ phàng và bẽ bàng cho tất cả người trong cuộc.

Cuối cùng, người đàn bà đau và chết.

Suốt thời gian ngồi coi phim, tôi vừa theo dõi những cảnh tượng diễn ra trên màn ảnh, vừa quan sát phản ứng của hai chị em. Tôi ngồi giữa hai người. An xem phim, ung dung và thư thái. Một lúc nào đó, nàng hỏi xin tôi một điều thuốc lá. Đôi khi, nàng quay sang nói chuyện. Hậu thì chăm chú coi. Những đoạn buồn của cuốn phim xem chừng làm Hậu xúc động. Khi người đàn bà chết trong bệnh viện, nàng chết khi mùa thu tới, lá vàng rụng đầy trên những con đường chung quanh bệnh viện, tôi tình cờ nhìn sang, thoáng thấy như trong mắt Hậu rừng rừng muốn khóc. Tình cảm Hậu không tỏ lộ, nhưng Hậu nhiều tình cảm hơn chị, tôi nghĩ thầm.

Đèn bật sáng. Cuốn phim chấm dứt. Hậu gượng cười :

– Cuốn phim buồn quá.

An đứng lên, trước nhất. Nàng hỏi tôi :

– Máy giờ rồi anh ?

Tôi nhìn đồng hồ tay :

– Mười một giờ.

An hất hàm hỏi Hậu :

– Đi đâu bây giờ ?

– Tùy chị.

An cau mày :

– Không bao giờ Hậu có ý kiến gì hết. Lúc nào cũng tùy chị.

An quay sang tôi :

– Còn anh ?

– Tôi cũng không có ý kiến gì hết.

An nói ngay, không lưỡng lự :

– Vậy thì tôi là người có ý kiến. Ý kiến của tôi như thế này. Tôi chưa buồn ngủ. Tôi không muốn về nhà. Tôi đang đói bụng. Tôi mời mọi người cùng đi ăn với tôi. Cấm không được từ chối.

Thế là tôi phải đưa hai chị em An đến một tiệm ăn. Tiệm ở cách rạp chiếu bóng một quãng đường ngắn. Ba chúng tôi đi bộ tới đó. Đêm mát, tràn đầy những luồng gió miên man không ngừng. Trăng sáng tự bao giờ, vàng trắng treo lơ lửng giữa không khí trong vắt, thả xuống thành phố một thứ ánh sáng xanh dịu huyền hoặc.

Chúng tôi đi lững thững. Cái bóng đổ dài trên hè đường. Hậu cúi đầu xuống,

như đắm chìm trong một suy nghĩ riêng tây. An bước những bước rần rỏ, đầu ngẩng cao, nét mặt tỉnh táo không một thoáng mệt mỏi.

Tôi hỏi :

– Cô đã viết thư cho Huấn

Câu trả lời của Au làm tôi ngạc nhiên :

– Tôi chưa viết.

– Huấn phải mong thư cô lắm chứ !

An cười :

– Tôi lười viết thư. Cũng không có chuyện gì để nói. Huấn mong, mặc cho Huấn mong.

Chúng tôi đến tiệm ăn. Bầu không khí khuya khoắt. Chỉ còn vài người ngồi

thừa thớt giữa hai dãy bàn ghế trống trải. Chúng tôi ngồi ở cái bàn ngoài cùng.

An cướp lấy tấm thực đơn ở tay người bồi bàn. Nàng nói tôi đã đãi hai chị em nàng đi coi chiếu bóng rồi, bây giờ nàng dành lấy cái quyền trả tiền bữa ăn đêm. Tôi nhún vai ngồi yên. Tôi đã biết tính An bướng bỉnh. Độc lập. Tốt hơn là để mặc nàng muốn làm gì thì làm. Gọi đồ ăn rồi, An hất hàm :

- Anh uống rượu nhé !
- Thôi, một ly nước ngọt.
- Sao vậy ?
- Tôi sợ say.

An cười :

– Chúng tôi không sợ thì thôi, việc gì anh phải sợ. Anh cứ uống cho đến say rồi về ngủ.

Ngày trước đi chơi với nhau, Liên cấm tôi không được uống rượu, bất cứ lần nào cùng đi với nàng. Đi bên cạnh Liên, bao giờ tôi cũng phải có một thái độ nghiêm chỉnh đứng đắn. Không được nghiêng ngả, không được bừa bãi. Tôi đã làm theo. Đã chiều ý Liên. Để vẫn mất nàng như thường. Lúc này tôi đang buồn. Buồn thê thảm.

Người con gái ngồi đối diện lại bảo tôi nên uống, uống đến say ngất thì thôi. Được lắm. Đã thế, uống. Và tôi đã uống, hết ly này đến ly khác.

Ra khỏi tiệm ăn, đêm đã khuya và cơn say trong tôi là một khối lửa bùng bùng bốc cháy. Tôi uống với một cảm

giác buông thả không kiềm giữ. Đáng lẽ tôi phải cáo từ hai chị em An. Nhưng khi một chiếc tắc-xi chạy tới và ngừng lại, An và Hậu lên xe, tôi cũng lên theo. Hậu ghé vào tai tôi, thì thầm : « Anh say lắm rồi phải không ? » Tôi lắc : « Chưa ». Tôi hỏi An : « Nhà có rượu không ? » An cười : « Có cả một chai, anh muốn uống bao nhiêu thì uống. » Tôi ngồi tựa lưng vào một góc xe, đầu óc bỗng bênh, thần trí ngây ngất choáng váng. Gió đêm thổi vào từng đợt, không làm cho cơn say lắng dịu xuống, mà ngược lại, gió như thổi vào lửa làm cho ngọn lửa bùng lớn, mãnh liệt hơn. Tôi say, chừng như làm cho An vui thích lắm. Riêng Hậu, không bằng lòng. Cô gái không thèm nói chuyện với tôi nữa.

Xe về tới nhà An. Tôi đi theo hai chị em vào nhà. Đèn bật sáng. Hậu nín

thinh, nét mặt nghiêm lặng đi, đi thẳng vào nhà trong. Tôi đứng ngỡ ngàng.

– Cô Hậu sao thế ?

An xua tay :

– Anh mặc nó. Anh ngồi xuống đó. Tôi đi lấy rượu cho anh uống.

Cha mẹ An đã ngủ từ sớm. Phần trong ngôi nhà im lìm tối đen. Tôi nhắm mắt lại, gục đầu trên thành ghế bành. Nghe thấy tiếng mở tủ Tiếng ly tách lách cách, những bước chân An đi đi lại lại trước mặt. Đêm dài. Đêm không cùng. Những đêm bệnh viện cô đơn, lạnh lẽo. Những đêm khách sạn trống trải, một mình.

Tôi không còn can đảm trở về phòng mình lúc này nữa. Tôi ở đây, hay bất cứ ở một nơi nào cũng được, không quan

trọng. Nhưng trở về căn phòng khách sạn của tôi thì tôi không thể trở về.

Im lặng một lát. Tôi mở choàng mắt. An đứng trước mặt tôi. Chai rượu đặt giữa mặt bàn thấp. Bên cạnh là một cái ly có chân. Tôi cầm lấy chai rượu, rót một ly đầy, uống cạn một hơi. An yên lặng nhìn tôi. Nàng nói :

– Đèn sáng quá không ?

Tôi gạt, rót tiếp rượu vào ly :

– Tất nhiên đèn bao giờ cũng sáng quá.

– Tôi tắt ngọn lớn, để ngọn nhỏ, cho anh đỡ chói mắt.

Ngọn đèn lớn trên trần vụt tắt. Chỉ còn ngọn đèn nhỏ nơi lưng chừng tường. Cơn say trong tôi đã cùng khắp. Sợng

sần. Lênh láng. Cái bóng An lung linh trước mặt.

✱

Không biết cái gì làm tôi tỉnh dậy ? Có thể là một đợt gió đêm lạnh buốt. Có thể là sự im lặng khác thường, tràn đầy, vây bọc. Cũng có thể là do cơn say đã nhạt loãng, hay vì một tiếng động nào đó từ ngoài đường vọng vào. Tôi bàng hoàng nằm im, cặp mắt mở lớn trong bóng tối. Phải một phút định thần, tôi mới biết được tôi đang nằm trên một mặt đi-văng, vẫn cái đi-văng tôi đã ngồi ban nãy, ở phòng khách nhà An.

Tôi thảng thốt ngồi dậy. Hai thái dương nhức buốt. Cái miệng đắng chát, cổ họng khô nóng, tạo rức. Lúc này là

mấy giờ ? Nửa đêm hay đêm đã nghiêng về sáng ? Không rõ. Tôi đã có một ý niệm về nơi chốn nhưng đã mất hẳn ý niệm về thời gian. Thì ra, tôi đang nằm một mình giữa căn phòng khách nhà An, trong khi tôi định ninh đã trở về khách sạn.

Tôi cố gắng nhớ lại mà không được. Lẳng tai nghe ngóng, bốn bề yên tĩnh không một tiếng động. Tôi thả hai chân xuống đất. Một chiếc chăn mỏng rơi theo. Tôi cúi xuống nhặt cái chăn lên. Ý nghĩ đầu tiên là tôi phải ra về. Phải rời khỏi căn nhà này, ngay lúc này. Cơn say không còn nữa. Sự bê bối của mình khiến tôi ngượng thẹn.

Tôi bước một bước. Tôi vấp phải một cái ghế, đau nhói. Cái ghế đổ nghiêng, tiếng động của nó vang lên trong im lặng. Đèn nhà trong bật cháy. Tôi bối rối chưa biết xử trí thế nào thì một bóng người từ

trong phía đèn sáng đi ra. Tôi tưởng là Hậu. Nhưng không, đó là An.

Tôi thầm mong An đừng bật đèn. Bởi mặt mũi, người ngợm tôi lúc này chắc là khó coi lắm. Không có một thứ dung nhan, hình hài nào tiêu tụy, thiếu nảo bằng thứ dung nhan, hình hài sau một cơn say. Chẳng cần nhìn vào một tấm gương, tôi cũng biết đầu tóc tôi rũ rượi, quần áo xô lệch, mặt mũi hốc hác gớm ghiếc. Chả là đã nhiều lần tôi thấy tôi rồi, như thế này, như lúc này. Một hôm qua, hôm kia đây thôi, cái khuôn mặt sau một đêm say rượu của mình nhìn thấy trong tấm gương buồn tẻ khách sạn đã làm tôi nhản mặt. Bảy giờ, chắc chắn còn tệ hại hơn nữa.

Chừng như An hiểu ý tôi. Nhưng nàng vẫn hỏi :

– Tôi bật đèn nhỏ ?

– Đừng.

An cười khúc khích :

– Sao vậy ?

Tôi vừa bực bội, vừa ngượng thẹn.

– Chẳng sao hết. Tôi không thích.

An tiến lên mấy bước. Giữa nàng và tôi, có một vẻ tự nhiên thân mật một cách khác thường, Khám phá này khiến tôi kinh ngạc. Cái bóng An lớn dần trước mắt. Tôi ngửi thấy một mùi thơm toát ra từ mái tóc, từ thân thể nàng. Đêm và bóng tối chợt như tạo cho An một vẻ quyến rũ đặc biệt. Đặc biệt và đầy nguy hiểm. Tôi đứng lùi lại một bước.

– Sao anh không ngủ nữa đi ?

Tôi đưa tay lên dụi mắt. Cảm thấy là mình cần phải tỉnh táo trở lại, tức khắc. Hai bên thái dương vẫn nhức nhối như có người cầm búa gỗ mạnh vào đó. Tôi hỏi, ngớ ngẩn :

– Tôi đã ngủ thật sao ?

– Vâng, anh đã ngủ, một giấc thật ngon đấy.

Tôi hỏi tiếp, câu hỏi ngớ ngẩn hết như câu hỏi trước :

– Sao tôi lại ở đây ?

An cười. Hàm răng nàng óng ánh trong bóng tối :

– Tại anh không về được.

– Không về được ?

– Thật mà, anh say quá !

– Như thế nào ?

– Anh không nhớ gì hết ?

Tôi đáp, thành thật, tuyệt vọng :

– Thực tình là như thế. Tôi không còn nhớ được gì hết.

An như nửa tin, nửa ngờ vực lời nói của tôi. Nàng im lặng. Chúng tôi đứng đối diện nhau trong bóng tối vây bọc. Rồi An cất tiếng, giọng đổi khác :

– Cũng chẳng sao.

Câu nói lửng lơ làm tôi bàng hoàng. Cũng chẳng sao. Thế là thế nào ? Cơn say vừa rồi, đúng là tôi không nhớ được. Nhưng tôi nhớ, nhớ lắm, những cơn say về trước. Một phần, do bạn bè có mặt kể lại. Trong cơn say nào tôi cũng có một thái độ rất sàm sỡ, rất bậy bạ với đàn bà. Chừng như lúc say, người đàn

bà nào cũng như người đàn bà nào, với tôi, không phân biệt. Tôi ôm lấy họ. Đòi hôn họ. Tôi nói, lung tung, bừa bãi với họ những điều không thể nói, làm với họ những cái không thể làm. Nhớ một lần, trong một tiệc cưới, tôi đã ôm choàng lấy cô dâu, anh anh em em với cô ta, đòi cô ta ra nhảy với tôi bằng được trước cái nhìn quái lạ và kinh ngạc của chú rể.

Một lần khác, tôi lầm một người vợ bạn với một người bạn gái khác. Lầm hoàn toàn. Lầm thẳng thừng. Và tôi đã nằng nặc đòi đưa người vợ bạn về nhà mình. Nghĩa là nhảm hết chỗ nói ! Cũng may là bạn hữu chung quanh đều biết tôi say, nên cười và bỏ qua. Đêm qua, An đã ngồi với tôi, rất lâu, ở phòng khách. Tôi đã say, đến ngây ngất, đến lú lẫn. Những chuyện gì đã xảy ra lúc đó ? Tôi tự hỏi và lạnh toát người đi.

Tôi hỏi, lo lắng :

– Chị nói như thế là thế nào ?

Tôi không còn gọi An bằng cô. Mà đã kêu nàng bằng chị. Tôi nhớ, thấy cần phải nhớ, An là người tình, người vợ chưa cưới của Huấn.

An xua tay :

– Anh đừng bận tâm.

– Tôi xin lỗi, nếu như...

An ngắt ngang lời tôi :

– Anh không cần phải xin lỗi về một chuyện gì hết. Anh ngồi xuống ghế đi.

Tôi ném mình xuống cái đi-văng, Hơi thở tôi nóng bỏng.

– Bây giờ là mấy giờ ?

– Năm giờ rưỡi.

– Sáng ?

An phì cười :

– Không sáng thì chiều sao ! Tưởng anh đã tỉnh. Nhưng anh còn say lắm. Tôi để cho anh ngủ tiếp nhé.

– Tôi phải về.

An dịu dàng :

– Anh chưa về được. Chưa hết giới nghiêm. Ngoài đường chưa có ai đi lại, chưa có xe cộ, anh không thấy sao.

Chưa hết giới nghiêm thật. Đêm còn đó, mênh mông, im lặng. Qua khung cửa sổ, một khúc đường hiện ra trước tầm mắt. Khúc ngõ tối thui. Khúc đường vắng ngắt.

Tôi cầu nhàu :

- Sao chị không để cho tôi về ?
- Thì lát nữa, hết giờ nghiêm, anh về.

Tôi lớn tiếng :

- Tôi nói đêm qua kìa.
- Tôi đâu dám giữ anh. Nhưng anh say đến cái độ đi không vững nữa. Và anh đã ở lại.

An ngồi xuống bên cạnh tôi. Hình như cái trường hợp say rượu đang làm tôi bối rối, đối với An lại là một trường hợp rất thông thường. Nàng hỏi :

- Anh khát nước không ?

Tôi đáp, ngượng ngập :

- Chị cho xin một ly nước lạnh.

– Có ngay Anh chờ một chút.

An nhanh nhẹn đứng lên, vào nhà trong. Nàng trở ra ngay với một ly nước đầy ắp. Nàng giữ ly cho tôi uống. Tôi uống hấp tấp, một hơi. Nước chảy tràn qua miệng, xuống cổ. Tôi thở thật mạnh và đẩy cái ly ra.

– Anh say thường như thế này không ?

Tôi nói dối :

– Chưa bao giờ.

An cười, tiếng cười của nàng nhỏ, nhưng kéo dài và đầy ắp vui thú :

– Tôi không tin.

Toàn thân tôi là một trời biển chán chường. Chán đời. Chán mình, cùng sự giả dối, cùng những hư hỏng. Sống

như thế này phải là sống không ? Câu trả lời là không. Tôi đã đánh mất tuổi trẻ tôi ở một nơi nào không hay. Ở một quây rượu. Trong một căn phòng khách sạn. Mất nó trong bóng tối, trong những tháng năm quên lãng mịt mù.

Tôi gục đầu :

– Chị không tin là đúng. Đáng lẽ, chị nên đuổi tôi ra đường, ra khỏi căn nhà này.

Giọng An rần rởi :

– Anh không có quyền nghĩ về anh như thế.

– Tôi không thể nghĩ khác.

– Anh phải nghĩ khác.

– Như thế lại là giả dối nữa. Như tôi vừa nói dối chị. Đây không phải là lần

đầu tôi say rượu. Đã nhiều lần. Nhiều không nhớ được.

Sự mới mẻ lại xâm chiếm. Thân thể, tay chân tôi tưởng như là của một người khác. Của một ông lão già. Của một con bệnh nặng. Không phải là của một gã con trai chưa đầy ba mươi. Vết thương cũ lúc này lại làm tôi đau qua cái cảm giác nhức buốt trong từng đường gân, từng thớ thịt. Không ngồi được nữa, tôi đặt mình nằm xuống, An không ngồi nhích ra. Thành ra, nằm xuống, đầu tôi gần như đặt lên đùi nàng. Một cảm giác của da thịt mềm mại ấm áp thấm qua những chân tóc. Tôi bối rối :

– Chết, xin lỗi chị.

– Không sao.

An ngồi nhích ra, nhưng cái đi-văng

không thừa chiều rộng. Nàng vẫn ngồi gần tôi quá. Nàng đặt bàn tay nàng lên trán tôi. Lông tay An mát rượi. Tôi nhắm mắt lại. Suốt đời tôi, tôi vẫn thêm một cử chỉ săn sóc âu yếm dịu dàng như thế. Của một bàn tay đặt lên vầng trán choáng vầng của mình. Của một tiếng nói ngọt ngào ru mình vào giấc ngủ. Sự thiếu vắng tình thương yêu từ thuở nhỏ làm tôi khổ sở âm thầm. Sự khổ sở này, vì kiêu hãnh, không bao giờ dám tự thú. Tôi sống rần lạnh như một đời cây chết. Tôi nghĩ trái tim tôi đã khô cằn. Nhưng không phải. Hay chỉ là tôi tưởng vậy. Sự thật là trái tim tôi vẫn đập, và tôi thêm khát hơn bao giờ một tình thương yêu.

An nhắc bàn tay nàng ra khỏi trán tôi. Chùng như nàng cũng cảm thấy sự nguy hiểm của một cử chỉ thân mật kéo dài.

- Anh chịu khó ngủ đi một chút.
- Tôi không ngủ được.

Như thế có nghĩa là hai chúng tôi phải nói chuyện tiếp. Cho tới khi hết giờ giới nghiêm. Chung quanh, đêm yên lặng, đêm chuyển dần về sáng. Lúc này, trên vòm trời, chắc là những vì sao đang tàn dần. Những điểm ánh sáng đã mọc lên, muôn vạn, rục rờ thành một biển hào quang. Suốt đêm, nền trời là một tấm áo kim tuyến óng ánh. Bây giờ, sao đang rụng, từng vì sao đang tan biến vào hư không. Tôi là vì sao nào ? Tôi cũng đang rụng, như một vì sao tàn, trong vòm trời đời tôi, một vòm trời lạnh, mênh mông và đen tối.

- Anh uống rượu từ hồi nào ?
- Tôi không nhớ. Trong mấy lần

nghỉ phép về Sài-gòn. Có thể là sớm hơn, trước đó. Từ mấy lần nghỉ phép về Sài-gòn thì đúng hơn. Tôi không biết làm gì. Cùng với mấy thằng bạn, chúng tôi đi lang thang mấy ngày ở ngoài đường. Đêm tối, không biết một chỗ nào khác hơn là những quán rượu.

Tôi thở dài. Đáng lẽ tôi phải nằm im. Không nói gì nữa. Vậy mà rồi tôi nói :

- Thật là một điều kỳ lạ.
- Anh định nói gì vậy ?
- Đáng lẽ tôi phải chết, tôi phải chết từ lâu rồi mới đúng.
- Lần anh bị thương ?
- Vâng. Lần đó. Tôi tưởng tôi không thể nào thoát được.
- Vết thương nặng lắm sao ?

Tôi bật lên một tiếng cười ngắn :

– Tôi đã trời trăng với Huấn cơ mà !

– Huấn ở gần anh lúc đó.

Trí nhờ tôi sáng dần, sáng dần về một hướng chiến trường. Đêm đó là một đêm mưa. Trận mưa đổ xuống từ chiều, mịt mùng cả một vùng rừng núi. Mưa làm đầy những con suối. Doanh trại lênh láng. Chúng tôi ra khỏi đồn lúc bóng tối xuống dần. Cánh rừng biến mất. Những ngọn núi không còn nhìn thấy nữa. Chúng tôi lần bước trong bóng tối đen đặc hoa mắt, đi dần đến cái địa điểm phục kích, đó là một bãi cỏ hoang ở đầu lối vào rừng. Tôi nhớ tôi đã nằm trong cỏ, toàn thân ướt đầm. Tôi nhớ tôi đã ôm súng trong tay, và trong giây phút chờ đợi kéo dài, tôi nhớ tới Liên. Điều kỳ lạ là như thế. Bao giờ cũng như thế.

Vào những giờ phút sinh tử, quyết liệt nhất, tôi thường đột ngột nhớ đến Liên nhiều nhất, hình ảnh nàng những lúc đó sáng rõ trong trí nhớ tôi qua một thứ ánh sáng khác thường. Tất cả những kỷ niệm lớn nhỏ, xa gần đồng loạt sống lại. Đêm nằm ở địa điểm phục kích ngoài cửa rừng, tôi cũng nhớ đến Liên như thế. Rồi trận đánh khốc liệt, tàn bạo diễn ra. Những cái bóng đen đột ngột xuất hiện. Chúng như chui lên từ lòng đất, đẻ ra từ bóng tối. Chúng ào ạt lao tới, với những tiếng hò hét man rợ. Tôi nhớ tôi đã nghiêng rãnh nhả đạn. Đêm sáng rực dưới những đường lửa chẳng chịt. Rồi là cuộc vật lộn. Cho tới khi tôi trúng đạn và kêu lên một tiếng đau đớn. Huấn nghe thấy tiếng kêu đó. Lúc trận đánh chấm dứt, tôi được khiêng lên băng-ca và chuyển đi. Huấn đã ở bên cạnh tôi. Phút đó, tôi nghĩ tôi sắp chết, máu huyết

đã trút thoát hết khỏi cơ thể, tôi chỉ còn sống được một vài tiếng đồng hồ nữa là cùng. Tôi dặn Huấn, chừng nào về Sài-gòn, nhớ đến thăm cô tôi ở Chí Hòa. Nói cô tôi là người thân yêu cuối cùng mà tôi đã nghĩ tới.

Vậy mà tôi không chết. Tôi đang nằm đây, trong nhà An. Tôi vừa kể cho An nghe về trận đánh, phút tôi trúng đạn và thời gian tôi nằm trong bệnh viện.

An nghe xong, cúi xuống :

– Anh thật may mắn.

Tôi cười hoài nghi :

– Thế là may mắn sao ?

An gật :

– Vẫn còn sống, thế là may mắn.

Tôi bâng khuâng :

– Tôi cũng muốn nghĩ như vậy.

Chúng tôi không nói gì với nhau nữa. Trời bên ngoài sáng dần. Những tiếng xe cộ thứ nhất từ ngoài đường lớn vọng vào. Một hồi còi, bay thật cao trên những hàng cây, những mái nhà. Giờ giới nghiêm đã hết.

Một thứ ánh sáng mờ mờ đục đục chảy vào căn phòng. Dòng chảy chậm, như một làn chiếm từ tốn. Những hình thể rõ dần. Tôi. An. Đường mũi, mái tóc, những ngón tay của nàng. Giữa chúng tôi có một cái gì. Một cái gì đó thật khó nói. Tôi hơi ân hận đã cho An biết một phần đời quá khứ của mình. Người ta có những phút tâm thường yếu đuối như thế. Tôi dựng tôi thành một đỉnh núi cô đơn. Tôi muốn tôi là một bãi biển khuất

vắng, ở đó, đời đời kiếp kiếp chỉ có sóng
tôi đổ hồi, chỉ có cát tôi im lặng, chỉ có
trời tôi thăm thẳm, chỉ có biển tôi không
đáy. Tôi đã thất bại. Cảm thấy, trên một
ý nghĩa nào, tôi đã lỏa thể trước mắt An.
Ý nghĩ này khiến tôi ngượng thẹn.

– Tôi đun nước pha trà cho anh uống.

An còn muốn kéo dài sự có mặt của
tôi trong nhà nàng để làm gì ? Thái độ
đúng nhất của hai chị em nàng là phải
coi tôi như một kẻ qua đường. Mà không
phải là một người quen. Càng không thể
là một người bạn.

Tôi xằng giọng :

– Tôi không uống.

– Anh vào nhà trong rửa mặt.

– Tôi sẽ làm việc đó khi về tới khách
sạn.

Cử chỉ, lời nói của tôi, hết thảy đều vô lý và bất lịch sự hết chỗ nói. Mất dạy là cái chắc. Vậy mà An lại không tỏ vẻ gì phật lòng hết. Nàng cười :

– Anh không để cho Hậu ra chào anh sao ?

– Để cho cô ấy ngủ.

An đi theo tôi ra cửa. Nàng gọi nhỏ :

– Anh Thiếu.

Lần đầu tiên nàng gọi tên tôi. Tôi rùng mình, tưởng như Liên gọi mình. Liên, chứ không phải An. Liên đang đi bên cạnh. Liên ! Liên ! Không bao giờ tôi quên được nàng. Kể cả lúc này, sau một đêm say, đất trời còn tranh tối tranh sáng.

– Chị bảo gì ?

– Tôi rất vui mừng được biết anh.

Tôi đứng lại :

– Tôi rất tiếc không thể làm theo ý muốn của Huấn.

Cặp mắt An mở lớn. Nàng nhìn tôi như một đứa nhỏ khó tính, khó chiều. Vì cái gã thanh niên trước mặt nàng đúng là như thế. Với nàng, một đứa con nít, một đứa con nít không hơn không kém.

– Sao vậy ?

Tôi thở ra một hơi dài, hai tay buông thõng. Nếu có một kẻ nào đang chán ghét chính mình đến cực điểm của chán ghét, kẻ đó là tôi. An còn nhìn thấy ở tôi những tốt đẹp nào ? Con mắt nàng nhắm lẩn và sai lệch rồi. Tôi chẳng có một tốt đẹp nào hết. Tâm hồn tôi thấp, đục. Và bẩn. Như một bãi lầy nhầy nhụa của một

dòng sông cạn khô, ở đó nước triều đã rút đi. An phải thấy tôi như vậy. Chưa thấy rồi nàng phải thấy.

– Rồi chị sẽ biết.

– Tôi chỉ thấy anh buồn. Anh buồn vô cùng.

Tôi nhún vai, không trả lời. Cánh cửa mở ra. Một hơi gió sớm lùa vào, đập thẳng vào mặt, như một gáo nước lạnh.

An giữ cánh cửa cho mở hé một chút thôi. Nàng ôn tồn :

– Bao giờ anh tới ?

– Tôi sắp đi xa.

Câu trả lời bùa bãi cho xong. Vậy mà câu nói lại làm cho An sửng sốt :

– Anh đi xa ?

- Vâng.
- Sao không thấy anh nói gì hết.
- Bây giờ tôi nói và chị đã biết.
- Bao giờ anh đi ?
- Ngày mai. Tuần sau. Không chừng.

An hỏi nhanh :

- Anh ở đâu bây giờ ?
- Một khách sạn.

Thình lình, thái độ An thay đổi hoàn toàn. Chừng như nàng đã nhẫn nại chịu đựng tôi và đã tới lúc sự chịu đựng ấy không kéo dài thêm được nữa. An lớn tiếng giậm chân :

- Khách sạn nào ?

Lời nói của người con gái lại như

một mệnh lệnh. An không ra lệnh luôn luôn. Nếu như thế, tôi đã chống lại. Chỉ rất thỉnh thoảng, và vào những lúc bất ngờ nhất, An mới làm thế. Tôi không kịp đề phòng. Không kịp phản ứng. Và tôi đã tuân lệnh. Tôi nói cho nàng biết tôi ở khách sạn nào, phòng nào. Nghe xong, An cười :

– Thế có hơn không ?

– Chị hỏi để làm gì ?

– Để biết. Chắc anh cũng chưa đi ngay, phải thế không ?

Không chờ tôi trả lời, An thản nhiên nói tiếp :

– Chúng mình sẽ gặp lại nhau. Thôi, anh về.

An mở rộng cánh cửa cho tôi bước

ra. Nàng không nhìn theo tôi, như lần trước nữa. Cánh cửa đóng ngay lại. Tôi nghe thấy tiếng chân nàng xa dần. An đi ngay vào nhà trong. Ánh đèn phòng khách được bật lên rồi tắt liền ngay đó.

✱

Khí trời ban mai thênh thang vây bọc thành một mát rượi, phơi phới tràn đầy. Tôi bỏ ngay ý định trở về khách sạn. Thế nào thì giấc ngủ cũng không đến với tôi nữa. Từ nhà An, tôi đi ra đường lớn. Dòng người đã đông đúc. Nhiều tiệm ăn đã mở cửa.

Nền trời sáng dần, những tia phốt hồng tỏa rộng thành hình nan quạt sau những mái nhà, báo hiệu mặt trời sắp mọc.

Tôi đứng lại trước một quán cà phê, mua một gói thuốc lá ở cái quầy thuốc trước cửa tiệm. Tôi châm thuốc hút, và bước vào cái quán thấp. Tách cà phê nóng bỏng, đốt cháy đầu lưỡi. Vị cà phê đắng chát, đánh tan đi những hơi rượu cuối cùng. Cùng với sự tỉnh táo trở lại dần dần, trí nhớ tôi, như buổi sáng đang lên, cũng sáng dần, rõ dần. Tôi nhớ lại được. Nhớ lại được cơn say đêm qua và tôi kêu lên một tiếng.

Cơn say mất biến trong trí nhớ tan biến bây giờ hiện hình, như một cảnh tượng trời đất hiện hình khi một lớp sương mù dày đặc đã tan đi. Trong cơn say này, tôi đã quên đứt An là người tình của một người bạn. Tôi đã quên đứt An là vợ sắp cưới của Huấn. Lúc đó, đêm đã khuya. Tôi đã uống tới ly rượu thứ bao nhiêu không nhớ nữa. Căn phòng khách

vắng lặng. Nhà trong, cha mẹ An và em gái nàng đang ngủ say. Chỉ còn An với tôi. Nàng ngồi gần tôi quá. Sự gần gũi là một va chạm hân hòi. Tôi đã nắm lấy tay nàng. Quên hẳn, thành thực quên hẳn, tôi đang ở đâu và An là ai.

Thái độ xàm xỡ của tôi chừng như có làm cho An kinh ngạc. Nhưng điều kỳ lạ là nàng đã không rút tay ra, cũng không có một lời nói, một cử chỉ nào buộc tôi phải hiểu, tức khắc, tôi đang làm một điều xằng bậy.

Tóm lại, An không khuyến khích, nhưng cũng không ngăn cản. Thái độ nàng khó hiểu. Tôi thì say rồi. Thấy An để yên tay nàng trong tay tôi, kẻ say trong tay tôi bèn đi tới. Tôi ôm lấy nàng và tôi đã hôn nàng. Lên cổ. Lên tóc. Lên miệng. Tôi không hôn Au. Lúc đó chẳng có An nào nữa. Chỉ là một người con gái

vì quá gần gũi nên đã khơi dậy ở mình một thèm muốn bất chợt.

Mãi tới khi An đẩy tôi ra, tôi mới biết mình vừa làm một điều không phải. Tôi nằm vật xuống mặt đi-văng.

Chừng như An đã ngồi yên một lát. Nàng đưa tay lên miệng. Rồi nàng đứng lên, vào nhà trong và trở ra với một cái chăn. Tôi ngóc đầu lên, ú ớ :

– Tôi... tôi...

An giơ tay :

– Anh đừng nói gì hết. Anh ngủ đi.

Tấm chăn được tung ra, trải lên người tôi. Tiếng chân An xa dần. Tôi ngủ thiếp đi sau đó.

Sự nhớ lại, khiến tôi ngẩn người, nhìn ly cà phê trước mặt như ngắm nhìn

một hình thù kỳ quái. Tại sao có thể như thế được ? Tôi nhăm, tôi bậy đến như thế được sao ? Càng nghĩ, sự hổ thẹn ở tôi càng gia tăng. Khuôn mặt Huấn hiện lên, với cặp mắt giận dữ và trách móc. Hiển nhiên là tôi không phải với Huấn chút nào.

Từ sự ngượng thẹn, tôi bỗng thấy thù oán An vô tả. Nàng phải ngăn lại. Nàng phải đánh tôi một cái tát, đuổi tôi ra khỏi nhà. Vậy mà, nàng đã không làm thế. Nàng đã để yên cho tôi nắm tay và hôn. Thế là thế nào ? Thế là thế nào ? Đàn bà quả là một giống vật kỳ quái. Một thứ hồ-ly-tinh. Hay là An không yêu Huấn ?

Câu hỏi đặt ra, câu trả lời càng khó kiếm hơn. Không yêu, sao An nhận lời lấy Huấn, để cho mọi người, trong đó có tôi, cùng nhìn nàng như người tình của Huấn ?

Ly cà phê lúc mới đưa tới nóng bỏng, đã nguội lạnh. Bên ngoài, trời sáng hẳn. Con đường Thành Thái đã đông đặc xe cộ. Nắng lên, chan hòa trong những lùm cây, óng ánh trên những hàng dây điện.

Tôi bẻ gãy điều thuốc lá, ném mạnh ra vỉa hè. Cuối cùng, tôi đi đến một quyết định. Sẽ không bao giờ trở lại ngôi nhà ở đường Thành-Thái này nữa. Sẽ không bao giờ gặp lại chị em An nữa. Trường hợp Huấn biết chuyện, Huấn muốn có với tôi một thái độ nào thì cũng đành vậy. Đoạn tuyệt với tôi cũng được.

Ngồi thêm lát nữa, tôi trả tiền cà-phê, đi ra. Không lúc nào tôi yêu tôi. Lúc nào tôi cũng chán tôi. Nhưng không lúc nào bằng lúc này, tôi chán tôi, vô cùng vô tận.

3

Con đường Lê văn Duyệt vẫn là con đường tôi đã thấy, những lần trước. Đông đặc xe cộ, nghen ứ một rừng người. Những tiếng còi xe đình tại nhúc óc. Khói bốc khét lẹt trong bụi dây mù mịt.

Hôm nay là thứ sáu. Tôi về Sài-gòn đã được đúng hai tuần. Lần nữa mãi, trưa nay mới lên thăm cô giáo. Tôi đến thăm cô, vì không biết đi đâu. Lý do chính vì

tôi đã tiêu gần hết số tiền ba mươi nghìn đồng, và vẫn chưa tìm được việc làm. Phải đứng ngổ ngàng đến năm phút, tôi mới nhớ được cái ngõ cũ, nơi cô tôi vẫn ở đó.

Con ngõ đã đổi khác. Bụi tre um tùm nơi đầu ngõ không còn nữa. Thay thế vào đó là một ngôi nhà ba tầng cao lênh khênh. Cửa tiệm nơi đầu ngõ vào là một hiệu sách. Tôi đi vào. Lòng ngõ ngày trước là một mặt đất đá lồi lõm, bây giờ đã được trải xi măng, rộng hẵn ra. Cô giáo ngồi trên thềm cửa. Cô vui mừng đứng lên :

– Trời ơi ! Cháu Thiếu.

Cô tôi vẫn như trước, vẫn cái hình ảnh tôi còn giữ được trong trí nhớ. Chỉ như, cô già hơn một chút, mái tóc bạc hơn. Tôi chào :

– Cô còn nhận được ra cháu sao ?

– Thằng này ăn nói kỳ cục. Nhận ra chứ sao không nhận ra. Cháu về hỏi nào ?

Tôi đi theo cô giáo vào nhà.

– Cháu về đã được hai tuần.

Cô giáo cau mày :

– Hai tuần rồi ? Sao hôm nay mới tới ?

Câu trách móc vừa dịu dàng, vừa nghiêm khắc. Tôi không biết trả lời thế nào cho phải. đành nói dối :

– Cháu đau.

– Đau làm sao ?

– Trời nóng quá, cháu bị cảm.

– Khỏi chưa ?

– Đã.

Ngôi nhà cũ đầm đầm bóng mát. Căn phòng thở ra sự ngăn nắp sáng láng. Tôi ngồi xuống một mặt phản nhẵn bóng :

– Chung đâu ?

Chung là người con trai lớn của cô giáo. Cô ngồi xuống cạnh tôi :

– Nó đi làm. Trưa ở lại sở. Chiều mới về.

– Chị Chung đâu ?

Cô giáo chép miệng :

– Bồng con đi đâu từ ban nãy rồi. Hai vợ chồng nó thay phiên nhau vắng nhà suốt ngày à !

Tôi nhìn quanh quất :

– Chỉ có mình ôó thôi sao ?

– Thì vẫn thế. Thế nào, vết thương lành hẳn chưa ?

Tôi đáp :

– Đỡ. Chỉ những lúc thay đổi thời tiết là nó còn làm cho cháu khó chịu một chút.

– Cháu ở đâu bây giờ ?

Tôi lại nói dối một lần nữa :

– Cháu đang ở tạm nhà một người bạn.

Cô giáo nhìn ngắm tôi từ đầu đến chân. Nắm lấy cổ tay cánh tay tôi, nắn nắn, kêu tôi gầy quá. Cô bảo mặt mũi tối hốc hác, phờ phạc, chắc tôi thức đêm hoài. Cô ân cần khuyên tôi không nên chơi bời quá độ, kiếm được tiền phải biết

để dành, bởi đã tới tuổi phải lo lắng đến tương lai.

Người già thật kỳ lạ. Tâm hồn người già đóng khuôn và gấp nếp. Những cái khuôn một đời. Những cái nếp một kiếp. Cái nhìn của người già bất biến. Thế giới đảo lộn. Xã hội thay đổi. Một đảo lộn bàng hoàng. Một thay đổi tàn nhẫn. Nhưng mà, những người già như bà cô nhân hậu của tôi thì nhất định không chấp nhận sự đảo lộn và đổi thay này. Tôi đã vào đời. Đã nhập ngũ. Đã ra trận. Đã nắng mưa quân trường. Đã lửa đạn tiền tuyến. Đã đổi diện và gần kề cái chết. Nhảy nhựa, tôi đã nhảy nhựa đến điều. Chưa có một đời sống tan tành giông bão đến cùng, nhưng cũng là ba chìm bảy nổi chín lênh đênh. Ấy thế mà, cô giáo vẫn cứ nhìn tôi qua cái hình ảnh thơ ấu của tôi ngày nào.

Với cô giáo, vẫn chỉ là thằng cháu Thiều mà cô đã bồng trên tay ru cho tôi ngủ, săn sóc tôi những ngày tôi đau yếu.

Ngồi nói chuyện với cô, tôi có cảm tưởng như thời gian lùi lại, cho tôi bắt gặp một thời gian cũ, thời gian của một tuổi nhỏ đã mất.

Cô giáo cười, hiền hòa :

– Ở với một người bạn hay là nói dối cô, ở với một con nhỏ nào rồi.

Tôi bật cười theo :

– Làm gì có chuyện ấy.

Tôi nghiêm trang trở lại :

– Cháu vẫn sống một mình.

Cô giáo dỗ dành :

– Bao nhiêu lần bảo cháu về đây ở

với cô, sao cháu không chịu ?

Tôi kiểm có thoái thác :

– Nhà có hơi xa. Mỗi lần xuống phố bất tiện lắm. Mà cháu thì đi luôn.

Cô giáo hỏi :

– Cháu đã tính đến chuyện lập gia đình chưa ?

– Chưa.

– Sao vậy ?

– Cháu chưa đủ điều kiện nghĩ đến chuyện đó.

Cô giáo cau mặt :

– Cháu vẫn cứ lẩn thẩn lắm.

Tôi cười :

– Như thế là lẩn thẩn sao ?

– Lẩn thần là cái tất nhiên. Thày mẹ cháu ngày xưa lấy nhau là lấy. Rồi cũng đầu vào đó hết. Cứ tinh đến lúc có đủ điều kiện thì biết đến bao giờ.

Quả thực là cô tôi không hiểu được tuổi trẻ và đời sống bây giờ. Quả thực là cái hồ thủy cách biệt giữa hai thế hệ, người cô tâm hồn đơn giản của tôi không bao giờ nhìn thấy. Cắt nghĩa sự cách biệt ấy, cô tôi cũng không đời nào chịu tin. Mà cắt nghĩa như thế nào ? Tôi đáp vắn tắt :

– Thày mẹ cháu ngày trước khác. Chúng cháu bây giờ khác.

Việc hôn nhân của tôi tuy vậy vẫn chưa được thông qua. Cô tôi nhú mày, lục tìm trí nhớ. Rồi hỏi :

– Cái cô cháu đưa đến giới thiệu với cô một lần tên là gì ấy nhỉ ?

Tôi ngạc nhiên :

– Ai thế ạ ?

– Cái cỏ nào đến ở đây cả một buổi chiều đó.

Thì ra Liên. Tưởng chỉ có tôi ở trên đời này còn đêm ngày nhớ tới nàng. Ngờ đâu cô giáo vẫn còn nhớ. Tôi có đưa Liên về giới thiệu với cô thật. Bấy giờ là thời kỳ tình yêu của hai đứa đắm thắm, toàn vẹn nhất và tiến gần đến hôn nhân nhất. Liên đòi tôi giới thiệu dần với những người thân trong gia đình, họ hàng tôi. Đưa hình cho Liên coi, nàng không chịu. Đòi thấy tận mặt. Một buổi chiều, tôi đã đưa nàng lên cái ngõ hẻm cuối đường Lê văn Duyệt này. Cuộc thăm viếng, đối với Liên có một tầm quan trọng ghê gớm. Nàng đặt ra vấn đề phải làm sao chinh phục được cảm tình của cô tôi, ngay từ

lần gặp thứ nhất. Nhớ hôm đó, Liên đã sửa soạn thật lâu. Nàng chải một mái tóc thật ngoan, làm sao cho nét mặt thật hiền. Nàng trang điểm cẩn thận nhưng kín đáo, vì tôi nói đùa cô tôi cổ hủ, không thích loại gái trang điểm loè loẹt. Nàng chọn một hàng áo thật nhã, màu nâu nhạt, và không quên cài lên mái tóc một cái nơ xanh cho ra vẻ nữ sinh.

Hôm đó Liên xinh đẹp thật. Và là người vợ nhỏ sắp cưới của tôi thật. Gặp cô giáo, Liên nghiêng đầu chào, điệu dáng bối rối, khép nép, khiến cô giáo rất hài lòng. Nàng ngồi nói chuyện với cô tôi, hai tay thu vào lòng, vành tai chăm chú, thưa gởi thật rành rọt, lễ phép. Sau đó, tôi đưa Liên đi thăm khu xóm chung quanh. Dưới cái nắng buổi chiều muốt như tơ, mềm như lụa, chúng tôi đã nắm chặt lấy tay nhau, đi trên những lối đất có

bóng cây dẫn từ ngõ này sang ngõ khác.

Trở về, cô giáo giữ hai chúng tôi ở lại ăn cơm. Bữa cơm thanh đạm nhưng thân mật dưới ánh đèn. Liên ăn nhỏ nhẹ, vừa ăn vừa đưa mắt nhìn tôi. Chúng tôi cười với nhau suốt bữa. Lúc ra về, cô giáo đã đưa tiễn hai chúng tôi ra tận đầu ngõ. Chờ cho hai đứa lên xe, mới quay trở vào. Đã với nhau như thế đó. Rồi vẫn đoạn tuyệt, vẫn tan vỡ.

Tôi buồn rầu :

– Liên, thưa cô.

Cô giáo reo lên :

– Phải rồi, cô Liên. Ngoan ngoan, dễ thương lắm. Đâu rồi ?

– Liên vẫn ở đây.

Cô giáo đã nhìn thấy sự đổi thay trên nét mặt tôi. Cô ôn tồn :

– Cô vẫn định ninh hai người sẽ lấy nhau. Thấy là xứng đôi vừa lứa lắm.

Tôi bật lên một tiếng cười ngắc, chua chát :

– Cháu cũng tưởng vậy ?

– Không thành sao ?

– Vâng. Không thành. Vì có gì ?

Tôi xua tay :

– Cô đừng hỏi. Chuyện xưa và lâu rồi, cháu không muốn nhắc lại.

Cô giáo dịu dàng :

– Nói cho cô biết có làm sao đâu.

Tôi gạt đi :

– Cháu hiểu. Nhưng Liên lấy chồng rồi. Giữa cháu và Liên không còn gì hết.

Tôi nói tiếp, biết là không phải thế và cảm thấy buốt nhói, đau đớn đến tận cùng đầu óc :

– Đó chỉ là một chuyện đùa. Một trò đùa. Và trò đùa nào cũng phải có lúc chấm dứt.

Cô giáo chép miệng ;

– Thì ra là như thế. Cô lại cứ tưởng....

Câu nói được bỏ lửng. Một phút im lặng. Tôi cúi đầu xuống. Hình ảnh Liên lại hiện ra. Buổi chiều hôm ấy, nàng đã ở đây, ngồi ở chỗ tôi đang ngồi, thực hơn tất cả những sự thật ở đời. Bây giờ nàng chỉ còn là một kỷ niệm, một tên gọi, khiến nhiều lúc, thần trí hoang mang bất thường, tôi không hiểu là Liên có thực

hay không thực, Liên là Liên hay chỉ là một sản phẩm do tưởng tượng của tôi đẻ ra mà thôi. Liên chính là đồng nghĩa của hạnh phúc. Đời tôi đã được sống với nàng những phút giây, những tháng năm ngày ngất ngất. Cái gì tạo cho anh sự ngây ngất, cái đó là hạnh phúc của đời anh. Ngây ngất lớn nhất là hạnh phúc lớn nhất. Nhưng rồi Liên lại cũng là bóng hình và ảo tưởng. Hạnh phúc cũng chính là vậy. Sống tận cùng và đắm đuối với một cái không có, đó là sống với hạnh phúc.

Tôi lại nhớ đến nàng. Sống trở lại thêm một lần nữa, sau trăm ngàn lần, hạnh phúc của riêng tôi. Buổi chiều hôm đó. Trong ngôi nhà nhỏ này. Liên. Lúc nói chuyện với cô tôi, nàng kín đáo bấm vào cánh tay tôi một cái đau nhói. Cái nơ màu xanh trên mái tóc. Dáng ngồi khép

nép. Cái áo dài mầu nâu nhạt. Và buổi tối xuống, chúng tôi đứng đợi xe trở về ở đầu ngõ, con đường Lê văn Duyệt loang loáng những vệt đèn. Hạnh phúc tan biến. Nó nổ tung như một chất nổ. Sau đó, sự tàn phá đã biến tất cả thành một sa mạc hoang vu rợn người.

Cô giáo nói sang người khác, vẫn trong vấn đề lập gia đình của tôi :

– Bây giờ là ai ?

Tôi phì cười :

– Chưa có ai hết.

Cô giáo xua tay :

– Đừng nói thế. Thiếu gì. Cháu muốn, cô làm mối cho.

Tôi đáp, giọng đùa cợt :

– Vâng, nhờ cô.

Tôi đứng lên, ra rửa mặt ở sân sau. Rửa mặt xong, lòng tôi nguôi dần, nguôi dần chuyện cũ.

Như một cơn đau ruột dội lên, quặn quại, tan nát từng hồi, sau một hồi đau, là một hồi lắng dịu. Tôi trở lên nhà trên.

Vừa lúc này, chị Tình về. Tôi nhìn người đàn bà, bằng cái nhìn kinh ngạc. Phải nhìn kỹ, vận dụng trí nhớ hẩn hoi, tôi mới nhận ra người đàn bà bỗng đứa nhỏ trên tay và bước vào nhà là vợ của người anh họ tôi. Gia đình cô giáo, Tình là người tôi được nghe nói đến nhiều nhất. Từ lâu. Từ thuở chị Tình còn thiếu nữ. Chả là Tình đẹp nổi tiếng một thời ở cái khu phố ngày trước có trường học của tôi. Chúng tôi nhỏ tuổi hơn, không dám có những mơ tưởng bầy bạ về người con

gái nhiều tuổi hơn mình. Vậy mà, những buổi sáng đến trường, tôi và Huấn vẫn cứ đi thêm một đoạn đường, để đi qua nhà Tình, ngắm nhìn người con gái tươi đẹp, diễm lệ như một bông hoa.

Đám thanh niên theo đuổi Tình nhiều lắm, Người nào cũng mê Tình như điên đổ. Cái chuyện sau đó, Tình lấy người anh họ tôi, về làm dâu cô giáo, tôi không bao giờ hiểu được bởi nguyên nhân nào. Chung, anh họ tôi, thiếu gần hết mọi điều kiện để chinh phục được Tình bằng đánh thắng những chàng trai khác, vừa bảnh bao vừa giàu có hơn Chung. Vậy mà Tình đã lấy Chung, đó là một chuyện lạ. Người ta bảo hôn nhân là duyên số, tôi không chịu tin như thế. Nhưng trường hợp Tình lấy Chung, tôi đành phải tin. Vì không tìm được giải thích nào khác.

Thời kỳ mới lấy nhau, cặp vợ chồng đã sống với một hạnh phúc tràn đầy và toàn vẹn.

Những lần đến thăm cô giáo, tôi nhìn thấy hạnh phúc đó. Trong tiếng cười hồn nhiên, tươi sáng của Tình. Trong cái nhìn cũng là một nụ cười hồn nhiên, tươi sáng của Chung. Rồi Tình có mang. Ngày tôi vào quân trường là ngày Tình đẻ con. Thời gian ở tiền đồn, đôi khi tôi nhận được thư Chung. Những lá thư lạc quan, yêu đời, khiến qua đó, tôi nghĩ hạnh phúc gia đình của anh chị tôi vẫn toàn vẹn. Và nghĩ rằng, chị Tình vẫn là người đàn bà xinh đẹp, mặn mà tôi đã nhìn thấy, ngày trước, mỗi buổi sáng đến trường.

Bây giờ thấy lại, Tình đã thay đổi thật nhiều. Một đổi thay hải hùng, ghê gớm. Sự tàn phai hiện rõ trên thân hình,

trên nét mặt. Nụ cười không thấy nở trên vành môi tươi thắm nữa. Mà vành môi mím chặt, chua chát và cay đắng. Ánh mắt Tình cũng mất đi cái sáng trong của xanh trời, của nắng sáng. Sự mỏi mệt, chán chường hiện rõ trong cái nhìn. Tình mặc một cái áo cánh ngắn, đã nhàu nát. Một cái quần đen, ống cao, ống thấp, cũng nhàu nát như áo. Đứa nhỏ bồng trên tay, mặt mũi nhem nhuốc. Nó ôm chặt lấy cổ mẹ nó khi nhìn thấy người lạ.

Chị Tình thì đã nhận ra tôi. Chị gượng cười :

– Tưởng ai. Chú Thiều. Chú về Sài-gòn từ hồi nào ?

– Được vài tuần rồi chị.

– Chú tới lâu chưa ?

Tôi cười :

– Khá lâu. Đã nói với cô không biết bao nhiêu chuyện. Anh Chung đi vắng, chị cũng đi đâu mà đi dữ vậy ?

Cô giáo ném cho người nàng dâu một cái nhìn nghiêm khắc. Bầu không khí trước đó thân mật, tự nhiên, bất chợt trở nên vương vấp, ngọt ngạt. Chị Tình đáp nhỏ :

– Tôi ra đầu phố.

Chị lay lay đĩa nhỏ :

– Con chào chú Thiếu đi.

Cô giáo lẳng lặng đi vào nhà trong. Tôi nhận thấy từ lúc Tình về, người mẹ chồng và người nàng dâu chưa nói với nhau một lời nào. Chờ cho cô giáo đã vào hẳn nhà trong rồi, Tình mới hỏi tôi :

– Bà cụ có nói gì không ?

Tôi ngạc nhiên :

– Không. Chỉ bảo chị đi đâu không rõ.

– Chú ngồi chơi đó.

Tình ôm con, ngồi xuống ghế, nhắm mắt lại, mệt mỏi. Khuôn mặt nàng đầy những nếp nhăn. Mái tóc bù rối đã mất đi, hoàn toàn cái đẹp ngày trước của nó là một suối tóc, đen mun, óng ả. Tôi hỏi :

– Chị đi đâu về vậy ?

– Đánh bạc.

Lỗi nói thành thật. Như một bất cần đời, một thả buông liễu lĩnh, một thách thức. Tôi kêu lớn kinh ngạc :

– Chị Tình mà cũng đánh bạc ?

Người đàn bà từ từ mở mắt. Tình

nhìn tôi đăm đăm. Rồi hất hàm, thông thả từng tiếng một :

- Chú lạ lắm sao
- Tất nhiên là như thế.

Tình xoa xoa mái tóc đứa nhỏ trong một cử chỉ lơ đãng. Nàng thở dài :

– Còn nhiều chuyện lạ khác. Không riêng chuyện tôi đánh bạc. Vừa rồi, mãi mãi chú mới nhận ra chị, đúng thế không ?

Tôi gật, công nhận :

- Đúng.
- Sao vậy ?
- Chị thay đổi nhiều quá.
- Tôi thay đổi như thế nào ?

Thấy tôi nín thinh, Tình nhún vai, bật lên một tiếng cười ngán :

– Chị già, chị xấu đi nhiều quá. Chị chỉ còn là một con mụ đàn bà bê tha, nhếch nhác. Đáng lẽ chú phải nói như thế, nhưng không nỡ, nên chú đành ngồi im, phải không ?

Tình đưa mắt nhìn vào nhà trong, hạ thấp giọng, nói tiếp :

– Tôi và anh Chung hết ở được với nhau rồi. Nếu bỏ được nhau dễ dàng, chắc đã ly dị từ lâu.

Tôi ngán người :

– Làm gì có chuyện đó được.

– Vậy mà có đấy.

Tôi cười :

– Chắc chị đang giận anh. Chắc hai anh chị đang bất hòa nhau.

Tình nhếch mép :

– Còn hơn thế nữa. Còn giận được nhau là chưa sao hết.

Tình chỉ thẳng nhỏ :

– Không có thằng Hùng này, tôi đã bỏ đi từ lâu rồi. Và chắc là hai chị em chẳng còn bao giờ có dịp thấy mặt nhau.

Tôi không biết hỏi thế nào hơn là hỏi :

– Tại sao vậy ?

– Cuộc hôn nhân của chúng tôi cuối cùng là một nhảm lẫn tai hại. Đó, cái tại sao mà chú muốn biết.

Tôi nhìn đứa nhỏ ngồi gọn trong lòng

mẹ nó. Nét mặt nó ngu đần, hồn nhiên. Nó chưa đến tuổi hiểu rõ thứ thảm kịch muôn thuở làm tan nát những cuộc đời người lớn. Theo Tình nói, nó là sợi dây liên lạc cuối cùng giữa nàng và chồng nàng. Sợi dây mong manh. Sợi dây thảm hại. Đứa nhỏ còn là một gạch nối, một ràng buộc cho đến bao giờ ? Một vài tuần, một vài tháng nữa ? Tôi không tìm được trả lời cho câu hỏi này. Tôi nói như một ông già đạo đức :

– Chị nên nghĩ lại.

Tình tròn mắt :

– Chú cho là tôi không biết nghĩ ? Tôi chán lắm rồi. Tình trạng này không thể kéo dài thêm được.

Tình nhún vai.

– Cũng may mà canh bạc mới đánh

đã tan vì có người phải đi có việc cần. Nếu không, tôi ngồi ở đó đến chiều và hai chị em mình lại không gặp nhau được. Chú ở chơi đây đến ngày mai chứ ?

Tôi lắc đầu :

- Không. Lát nữa em trở về dưới phố.
- Chú không ở lại đến mai ?
- Để lần khác.

Bữa cơm được dọn lên sau đó. Cô giáo, Tình, rồi tôi thay phiên nhau tìm cách phá tan bầu không khí nặng nề, tẻ nhạt. Nhưng cả ba đều thất bại. Giữa người mẹ chồng và người nàng dâu, thâm kịch vô hình mà rõ rệt. Cái hố ngăn cách đã sâu thẳm. Tôi không biết Tình và Chung ai có lỗi, ai vô tội. Điều đó, nghĩ cho cùng, chẳng quan trọng. Chỉ biết là một chung sống đã nghiêng đổ, một

hạnh phúc đã tan vỡ. Vậy mà, chỉ một vài năm trước đây thôi, cuộc tình duyên của Tình và của Chung đã tốt đẹp và cảm động biết bao nhiêu. Hai người đã lựa chọn nhau và cuộc hôn nhân đã chỉ được quyết định sau một thời kỳ đính hôn kéo dài nhiều tháng. Cuối cùng, Tình nói, đó là một sự lầm lẫn tai hại. Thế là thế nào ? Tự nhiên, tôi cảm thấy chán nản vô cùng, Chán nản mọi chuyện. Chán nản hết cả. Những ngày ở Sài-gòn không hứa hẹn với đời sống tôi một hứng thú gì hết. Cửa hầm tối tăm, dằng dặc. Đầu đằng kia cửa hầm, không ánh lên một tia sáng bé nhỏ nào. Và Liên, mỗi lần nhớ tới, Liên vẫn là một vết thương.

Tôi buông đũa. Có giáo nói :

– Kìa, ăn nữa đi chứ.

– Cháu hơi mệt trong người.

Cô giáo chỉ tay lên căn gác xép :

– Lên trên đó nằm nghỉ một chút.

– Vâng.

Tôi lên căn gác xép. Một lát sau, ngôi nhà rơi chìm vào một im lặng thiêm thiếp. Tình bỗng đưa nhỏ ra ngồi ở thêm cửa. Nhìn xuống, cô giáo nằm nghiêng trên cái ghế ngựa, quay mặt vào tường. Tôi gối cánh tay dưới gáy, nhìn lên cái trần thấp, thả ý nghĩ tới những vùng trời khác. Tôi phải tạo cho tôi một đời sống. Tôi phải sống với một người, phải có một cuộc tình, như tất cả những gã thanh niên cùng một lứa tuổi với mình. Thế mới là phải. Thế mới là đúng. Vậy mà hình như cái phải, cái đúng ấy không bao giờ chịu đến với tôi, tôi hôm nay, như tôi hôm qua, tôi lúc này như tôi lúc trước, vẫn bước những bước lạc lõng

giữa một sa mạc bỏng cháy, trong lòng một đường hầm không ánh sáng, không một ánh sao, một ánh sáng dẫn đường.

*

Tôi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Tỉnh dậy, ngôi nhà vẫn yên lặng như cũ. Chung chưa về. Tình cũng không còn ngồi ở ngoài thềm nữa. Cô giáo từ một nhà hàng xóm chạy về. Cô giữ tôi ở lại không được, đành đưa tôi ra đầu ngõ.

– Thiếu à !

– Dạ.

– Cháu cần tiền không ?

Tôi cười, ngượng ngập, không biết trả lời thế nào. Tôi chưa biết kiếm đâu ra tiền trả tiền phòng tháng này. Lại còn

bao nhiêu khoản chi tiêu cần thiết khác. Lần đầu tiên trong đời, tiền bạc trở thành một bận tâm lớn. Ngày trước tôi không bao giờ phải lo lắng về tiền hết. Những ngày nghỉ phép, từ đơn vị về Sài-gòn, tôi thản nhiên tiêu pha đến đồng bạc cuối cùng. Trở về tiền đồn, những nhu cầu vật chất thu hẹp lại tới mức tối thiểu, tiền cà phê, thuốc lá không đáng là bao nhiêu. Tâm lại bằng lòng cho tôi chịu, kỳ lương cuối tháng. Tâm là cô gái bán hàng ở cái quán dưới bến sông, cách đồn chừng năm trăm thước. Má lúm đồng tiền. Da ngăm ngăm đen. Mắt sáng. Cười nói rất có duyên.

Tâm rất có cảm tình với tôi. Chiều chiều, nàng đợi tôi tới quán. Mỗi lần tôi đến, Tâm đều dành cho tôi một sẵn sóc đặc biệt. Ly cà phê, ly rượu dành cho tôi, Tâm đều tự tay sẵn sóc. Huấn thường

đem chuyện Tâm yêu tôi đặt thành đầu đề để chế diễu, đùa nghịch. Huấn nói :

– Mày giải ngũ, lấy quách con Tâm cho xong. Nó yêu mày lắm đấy.

Tôi cười :

– Làm gì có chuyện đó.

Huấn thúc giục :

– Không tin, mày thử tỏ tình với nó xem sao ?

Tôi không tỏ tình. Nhưng biết Huấn nói đúng. Tôi tỏ tình, chắc Tâm sẽ sung sướng lắm. Lấy Tâm, tại sao không ? Ở suốt đời với Tâm trong cái quán hàng bên cạnh dòng sông chảy trôi êm đềm, tôi sẽ không tạo được cho tôi một đời sống huy hoàng như ý muốn, nhưng một hạnh phúc đơn giản, những ngày tháng

bình yên, chắc tôi có được những cái đó. Người con gái nào có thể làm cho tôi sung sướng ? Câu trả lời là Tâm. Nàng sẽ đưa tôi vào cái thế giới bé nhỏ nhưng ấm áp của nàng, ở đó những giông bão của tâm hồn tôi sẽ dần dần lắng dịu.

Nhưng tôi đã không ở lại. Cũng không tỏ tình. Vì không yêu. Hôm tôi về Sài-gòn, để không bao giờ trở lại cái quán hàng ven sông nữa, tôi có đi chơi với Tâm, một lần cuối cùng. Trên con đường đất nhỏ chạy dọc theo bờ sông. Lúc tôi nói với Tâm là hai đứa đi đã quá xa, nên trở về, Tâm đứng lặng. Cúi đầu xuống. Và khóc.

Tôi quay nhìn đi chỗ khác, làm bộ như không hay biết gì về tâm trạng khổ đau của người con gái quê mùa đã dành cho tôi những tình cảm tốt đẹp nhất. Tôi đã bỏ lỡ một hạnh phúc.

Cô giáo lấy ở túi ra một xấp giấy bạc.
Cô giúi xấp giấy bạc vào tay tôi :

– Cho cháu.

Tôi ngượng ngập :

– Cô cho nhiều quá !

– Tiền cô để dành. Giữ lấy mà tiêu.
Thỉnh thoảng lên đây với cô.

Một chiếc tắc-xi chạy tới. Tôi vẫy,
chiếc tắc-xi ngừng lại. Tôi chào cô giáo.
Cô là người thân yêu đích thực cuối
cùng. Nhưng không biết sau lần này, đến
bao giờ tôi mới trở lại thăm cô. Chắc còn
lâu lắm. Cô giáo nắm lấy tay tôi :

– Này cháu, đừng ở một mình nữa.
Tốn kém lắm. Lên đây ở với cô.

Tôi cảm động :

– Vâng, cô để cháu nghĩ lại.

Tôi lên xe. Chiếc xe nhập vào dòng xe cộ, chảy về một hướng trung tâm Sài-gòn. Tôi ngồi tựa lưng vào thành ghế, nhắm mắt lại. Những hình thể nhòa biến. Chung quanh, chỉ còn là một biển tiếng động ào ạt chen lấn. Tôi nhớ đến lời nói cuối cùng của cô giáo. Đừng ở một mình nữa. Lên đây ở với cô. Có lẽ phải như thế thật. Tình trạng tài chính kiệt quệ không cho phép tôi kéo dài những ngày ở khách sạn. Trừ phi là tôi tìm được việc làm.

4

Chiếc tắc-xi thả tôi xuống trước cửa khách sạn, lúc này là vào khoảng bảy giờ. Buổi chiều đã xuống. Khách sạn vắng ngắt. Người quản lý ngồi gục đầu ở phía sau quầy. Y không ngừng đầu lên. Chẳng biết y thức hay y đang ngủ gà ngủ gật. Tôi lên thang. Cái cầu thang tối tăm, lạnh lẽo hơn bao giờ. Trên lầu, đèn hành lang đã tắt. Ánh đèn vàng vọt. Tôi tra chìa khóa vào ổ cùng một lúc với gã bồi phòng từ cuối hành lang đi tới.

– Cậu mới về

Tôi lạnh lùng :

– Mà thấy rồi, hỏi làm gì nữa.

– Ban nãy có người đến hỏi cậu.

Lại cái con nhỏ đêm nào, tôi nghĩ
thăm. Con nhỏ có hẹn nó sẽ trở lại thật.
Tôi nhớ cũng đã bằng lòng cho nó trở
lại. Nhưng nó hỏi trong lúc tôi say. Tôi
cũng gật, trong khi mình say. Bây giờ,
tôi không muốn gặp một con đàn bà nào
hết, kể cả người đàn bà đẹp nhất thế giới.
Tôi xẵng giọng :

– Bảo nó, tao dọn đi nơi khác rồi.

Gã bồi phòng hả hốc mồm. Nó cười :

– Cậu tưởng ai đến kiểm ?

Tôi quay lại, trừng mắt :

– Cái con nhỏ đêm nào đó chứ ai ?

Gã bồi phòng lắc đầu :

– Chưa chi cậu đã gắt. Không phải. Người đến kiểm cậu là một người đàn ông.

Tôi ngăn người trước cánh cửa vừa từ từ mở rộng. Một người đàn ông đến kiểm tôi ? Ai vậy ? Tôi có mấy thằng bạn ở thành phố này. Một đứa trong Chợ-lớn, một đứa bên Khánh-hội. Nhưng từ ngày về tôi chưa đi tìm, cũng chưa gặp chúng nó. Tôi cũng chưa cho ai biết địa chỉ tôi ở khách sạn này, trừ An. Tôi cố đoán ra kẻ đến kiểm tôi là ai mà không được. Tôi cau mày :

– Người như thế nào ?

– Bằng trạc tuổi cậu.

– Cậu ta có nói tên là gì không ?

Gã bồi phòng lắc đầu :

– Chỉ hỏi phải cậu ở đây không, rồi đi ngay. Cậu ta hẹn lát nữa sẽ trở lại.

Tôi nhún vai :

– Thôi, được rồi. Xuống đường mua giùm tao tờ báo.

Tôi vào phòng, khép cửa lại. Năm phút sau, gã bồi phòng đem tờ báo lên. Nó trở ra và tôi đang nằm trên giường xem dở trang báo thì một tiếng giấy dội mạnh ở ngoài hành lang. Tiếp theo là tiếng gõ cửa :

– Thiếu, Thiếu có trong phòng không ?

Tôi chưa kịp trả lời, Huấn đã mở tung cửa, bước vào. Phải, người vừa vào

phòng tôi, cùng với tiếng cười lớn, tiếng cười vui thú, mừng rỡ, chính là thằng bạn thân của tôi, tôi định ninh nó đang ở một tiền đồn heo hút, chính là Huấn. Tôi ngồi vụt dậy, bất ngờ không thể nào tả được. Huấn giơ cao hai tay, hỏi lớn :

– Tao đây, mày không thể ngờ, phải vậy không ?

Tôi cười, ném tờ báo, bước xuống giường :

– Đúng vậy. Sao mày về được ?

– Đi công tác. Về Biên-hòa. Liên ghé về Sài-gòn một đêm.

Tôi hỏi Huấn :

– Sao mày biết tao ở đây ?

Huấn cười :

– An nói. Tao vừa ở nhà An. Mà đang làm gì vậy ?

Tôi chỉ tờ báo nằm dưới chân giường :

– Đi suốt ngày. Cũng vừa về. Đang xem báo và chưa biết làm gì ?

Huấn hất hàm :

– Vậy thì mặc ngay quần áo vào. Tao chờ.

Tôi hỏi :

– Đi đâu ? Có chương trình gì không ?

Huấn xua tay, giục :

– Cứ mặc quần áo vào đã. Đi đâu thì đi.

Huấn đã trút bỏ bộ quân phục dũ

dần, cùng một màu với màu lá rừng, cùng một màu với màu trần địa. Nó mặc một cái áo sơ-mi hoa, ngắn tay, một cái quần màu xám nhạt. Ngoại trừ bộ quần áo, Huấn vẫn là Huấn lần tôi ra đơn vị trình giấy được giải ngũ. Vẫn mái tóc ngắn, làn da rám nắng. Vẫn tiếng cười yêu đời, những cử chỉ nhanh nhẹn. Tôi nói :

– Ngồi xuống đó một lát đã.

Huấn ngồi xuống ghế, đưa mắt nhìn căn phòng :

– Mà ở đây từ hồi nào ?

– Từ ngay khi về tới Sài-gòn.

– Tạm thời hay vĩnh viễn ?

– Tạm. Tuần sau, chắc tao dọn lên ở cùng với bà cô tao. Ngoài ấy có gì lạ không ?

Huấn nhún vai :

– Thường vậy. Có thể nói yên. Con Tâm nó gửi lời tao về hỏi thăm mày.

Tôi cười :

– Con nhỏ còn nhớ đến tao kia à !

– Sao không nhớ ! Chỉ có mày quên nó mà thôi. Mày về đây, lại uống rượu dữ lắm phải không ?

Tôi lấy áo, mặc vào người :

– Sao mày biết ?

Huấn cười lớn, tỏ vẻ đắc chí :

– Mày sống như thế nào, tao biết hết. Nói đùa đấy, An nói.

Lại An nói. Tôi giật mình, nhớ lại cái đêm say rượu ở nhà An. Nhớ lại luôn cái cử chỉ xàm xỡ trong lúc say rượu của

mình. An có kể cho Huấn nghe là trong cơn say tôi đã vô lễ với nàng ? Tôi nhìn Huấn và hơi yên tâm vì không thấy ở nét mặt Huấn một sự khác thường nào hết, ngoài một vui mừng hồn nhiên và thành thật.

Tôi đoán đo, rồi hỏi :

– Nàng của mày còn nói gì về tao nữa ?

– Nói mày đã mất cho hai chị em nàng hai cái vé xi-nê và một bữa ăn tiệm.

Thế tức là cái buổi tối gặp hai chị em An ở rạp chiếu bóng, rồi đưa hai người đi ăn kem, An cũng đã kể cho Huấn biết.

– Gì nữa ? Thế thôi.

Câu chuyện chuyển sang một chiều hướng khác. Huấn hỏi :

– Về mấy tuần làm được những chuyện gì rồi ?

Tôi lắc đầu :

– Chẳng làm được gì hết. Nằm suốt ngày trong căn phòng này. Đóng cửa thật chặt. Và ngủ.

Huấn nhìn tôi bằng cái nhìn đầy hoài nghi :

– Nói đùa đấy chứ bạn ?

– Không nói đùa. Nói thật.

– Mà làm như Sài-gòn là một nghĩa địa.

Tôi châm một điếu thuốc, thở khói :

– Còn hơn thế nữa.

Huấn cười :

– Thế về đây để làm gì ?

Tôi trả lời, nghiêm trang và thành thật :

– Chính tao đang đặt cho tao câu hỏi đó. Và chưa tìm được câu trả lời. Ở đơn vị thì mong ngày mong đêm được về Sài-gòn. Về đến đây, lại nhớ đến những ngày ở ngoài đó với mây. Tao cũng chẳng hiểu tao ra làm sao nữa.

Huấn cười lớn thành tiếng :

– Tao thì tao hiểu tao.

– Mây thích ?

– Cố nhiên. Về Sài-gòn mừng hơn bắt được của.

Huấn chép miệng :

– Chỉ hận không ở được lâu. Sáng mai, tao đã phải đi sớm.

Huấn có lý do cụ thể và rõ rệt để vui sướng về những chuyến đi tạo cho Huấn cái cơ hội được về Sài-gòn, dù chỉ một ngày, dù chỉ một vài giờ. Tôi hiểu rõ cái tâm trạng của một người trẻ tuổi như tôi, yêu lần đầu và cái cảm giác thần tiên của kẻ đó khi được nhìn thấy người yêu sau một thời gian xa cách. Cảm giác thần tiên đó đã đến với tôi, những khi được gặp lại Liên. Sau những buổi chiều đợi chờ, sau những đêm dài thao thức, thiếu vắng người yên như thiếu vắng mặt trời, thấy mặt người yêu không khác nào thấy lại mặt trời rực rỡ. Phút đó là phút mùa đông đã chấm dứt cho mùa xuân tươi thắm hiện rõ. Phút đó là phút bóng tối đã tan đi, cho ánh sáng tràn đầy. Phút đó là phút hồi sinh. Tôi đã mất Liên. Huấn còn An. Và Sài-gòn gặp lại với Huấn là một thiên đường vừa mở cửa. Với tôi, sự thật trái ngược lại. Tôi đã mất thiên

đường, và khi thiên đường đã mất đi là không bao giờ tìm thấy nữa. Tôi biết Huấn đang mong được như tôi. Nhưng tôi thì không ước mong gì hết. Mọi ước mong ở tôi đã chết.

Huấn hỏi :

– Đi được chưa ?

– Rồi.

Hai chúng tôi đi ra. Tôi khóa cửa phòng lại.

Buổi tối hoang vu, thờ ơ trước tâm hồn tôi trống không, lạnh buốt. Huấn thân mật khoác tay tôi, vừa cười vừa hỏi :

– Đã bắt được em nào chưa ?

– Không có ai.

– Mà giấu tao chuyện đó làm gì ?

Tôi bực bội :

- Tao đã nói không có ai mà.
- Mà vẫn chưa quên được Liên.
- Quên từ lâu rồi.

Chúng tôi xuống thang. Bên ngoài, buổi chiều đã tắt. Một thành phố bắt đầu. Tôi nghĩ đêm nay cũng sẽ lại dài, lê thê như đêm qua. Huấn hỏi, khi chúng tôi đứng chờ xe ngoài vỉa hè :

- Mà thấy hai chị em An thế nào ?

Tôi trả lời, hơi lúng túng :

- Không để ý.
- Mà đã đến nhà. Đã nói chuyện. Mà cũng phải cho tao một ý kiến chứ.

Tôi đáp, mơ hồ :

– Được.

– Nói về An trước đã. Được thật không ?

Tôi đáp, cho Huấn bằng lòng :

– Đẹp và đặc biệt lắm.

Huấn cười, khuôn mặt rạng rỡ một hạnh phúc không che giấu. Với Huấn, An là một bông hoa kiêu diễm nhất, người tình tuyệt vời nhất, người con gái phi thường nhất. Điều này thật dễ hiểu. Người yêu, người tình, người vợ chưa cưới của y mà Liên ngày trước với tôi cũng vậy.

– Còn Hậu ?

– Cô em gái ?

Huấn đập mạnh vào vai tôi :

– Chú còn ai vào đó nữa. Mà thấy Hậu thế nào ?

– Hiền lành. Dễ thương.

Huấn gật lấy gật để :

– Tao cũng thấy như vậy. Con nhỏ bề ngoài cách biệt và khép kín nhưng tình cảm lắm đó. Kể về tính tình, nó còn hơn An. Chưa có ai đâu. Mà tỏ tình đi, chắc là được đó.

Tôi nhún vai :

– Tao không nghĩ đến chuyện đó.

– Mà nghĩ dần đi là vừa. Tao nhờ mà đưa lá thư cho An, chính là để mà có cơ hội quen biết Hậu. Mà nên đến chơi luôn. Rủ Hậu đi chơi.

Tôi trả lời cho xong :

– Được, để tao coi.

Lên xe, Huấn bảo tài xế đi tới đường Thành Thái. Tôi hỏi :

– Đi chơi với những ai ?

– Với An, để An đi với tao. Với Hậu, để Hậu đi với mày. Bắt đầu, đi chung, rồi nếu mày muốn tách ra, đi riêng với Hậu thì cứ tùy ý.

Tôi bật cười :

– Thu xếp chu đáo lắm nhỉ ?

Huấn vênh mặt, đắc ý :

– Chú sao. Rồi mày sẽ thích Hậu, tao cam đoan với mày như vậy.

An và Hậu đã sửa soạn xong. Hai chị em ngồi chờ chúng tôi ngoài phòng khách. Xe vừa ngừng, Huấn đã vội vã mở tung cửa xe, ào vào nhà như một cơn gió. Tôi thủng thẳng theo sau. Tôi đã tự nguyện với tôi là không bao giờ trở lại con đường Thành Thái này. Không bao giờ gặp lại chị em An nữa. Vậy mà Huấn lại lôi kéo tôi đến bằng được. Thái độ của tôi và của Huấn hoàn toàn trái ngược nhau. Huấn cuống quýt, hấp tấp. Mỗi phút giây là một phút giây vàng ngọc. Tôi dùng dằng, miễn cưỡng. Thời giờ tôi thừa thãi, không biết dùng làm gì. Tôi bước vào nhà An, hơi mất tự nhiên. Lúc này, tôi không say. Nhớ lại đêm nào, càng thấy cái cử chỉ xàm xỡ của mình không thể tha thứ. Có một câu hỏi cứ ở chết trong đầu tôi, không tan biến. Đó là tại sao An không ngăn cản, không chống cự ? Tôi say, nhảm nhí đã đành. An không

say, sao nàng lại ưng thuận sự nhảm nhí đó. Càng nghĩ, càng thấy khó hiểu quá. Mà thôi, nghĩ làm gì nữa. Nghĩ cũng thể thôi. Cứ cho là đám đàn bà con gái bây giờ khó hiểu, lạ lùng và kỳ quái, không trừ một người nào.

Tôi cúi đầu chào hai chị em, và để ý quan sát nét mặt An. Tôi không nhận thấy được điều gì khác lạ. Nét mặt An thản nhiên, bình tĩnh. Nàng nhìn thẳng vào mắt tôi, hơi mỉm cười và gật đầu chào lại.

Huấn nói với Hậu :

– Hậu thua cuộc rồi nhé !

Hậu gật :

– Thua.

Tôi ngơ ngác :

– Đánh cuộc gì thế ?

Huấn vỗ mạnh vào vai tôi :

– Hậu bảo mày không đến. Tao nói tao đưa được mày tới. Tao thắng cuộc.

Tôi nhìn Hậu dăm dăm :

– Đáng lẽ cổ Hậu được cuộc mới đúng.

An lững lờ :

– Sao vậy ?

Tôi nhìn An, nghiêm trang :

– Đáng lẽ tôi không nên đến. Tôi không nên đến đây nữa mới phải.

Huấn chống nạnh hai tay vào sườn, tròn mắt :

– Nói gì thế mày ?

Tôi điềm nhiên :

– Đáng lẽ tao không nên có mặt ở nhà này. Công việc chuyển thư đã xong xuôi. Mà đã về, sự có mặt của tao thừa.

Huấn hất hàm với An :

– Hai cô tiếp đón thằng bạn thân của tôi thế nào mà nó nói như vậy ? Hồng quá, hồng quá.

Bất chợt, An ném cho tôi một cái nhìn. Một cái nhìn kỳ lạ. Cái nhìn ấy, tôi hiểu rõ ý nghĩa. Như thế này : « Anh hối hận rồi phải không ? Anh tầm thường lắm. Việc đã làm rồi, hay hay dở cũng không bao giờ hối hận. » Tôi tắc họng, đứng im, không biết nói gì thêm. An nhìn đồng hồ tay, cười :

– Anh Huấn có đưa hai đứa em đi ăn không, hay là thôi ?

Huấn như chợt tỉnh :

– Đi chứ! Nào, mời mọi người ra khỏi nhà. Chúng tôi vào Chợ-lớn bằng hai chiếc tắc-xi. Huấn ngồi một xe với An. Tôi đi với Hậu. Huấn ôm ngang lưng An, dành cho An tất cả những săn sóc, âu yếm của một người chồng sắp cưới. Hậu và tôi lẳng lặng vào xe. Buổi tối mát mẻ. Gió lùa đẩy khung xe. Đầu óc tôi thư thái lại dần dần. Cảm thấy mình phiền toái và rắc rối. Sáng mai, Huấn đi rồi. Tôi sẽ lại sống cuộc sống riêng biệt của tôi. Hai chị em An, Hậu và tất cả những chuyện đã xảy ra, rồi sẽ chỉ còn là những kỷ niệm mờ phai dần dần trong trí nhớ. Tôi ngồi ngay ngắn lại. Nhìn sang, Hậu ngồi thu mình, hai mắt nhìn thẳng, nét mặt khép kín.

Người con gái này vẫn lầm lì, ít nói như bao giờ. Chiếc xe đã vào tới đường

Đồng Khánh. Những dàn đèn xanh đỏ nhấp nháy từ mặt tiền những cửa tiệm ném xuống làm sáng rõ từng khúc đường. Xe nối đuôi nhau thành một dòng bất tận.

Cảnh tượng ban đêm vui hẳn. Nhưng bên cạnh tôi, nét mặt Hậu vẫn khép kín, lầm lì như cũ. Tôi phá tan sự im lặng này :

– Gì thế, cỏ Hậu ?

Hậu đáp, vẫn nhìn thẳng :

– Gì đâu anh.

– Từ ban nãy đến giờ, chưa thấy cô nói một câu gì hết.

Hậu mím môi, điệu dáng hờn dỗi. Mãi mãi rồi nàng mới chịu trả lời :

– Em không biết nói chuyện.

– Cô có vẻ không vui.

– Anh thấy thế sao ?

Tôi gật :

– Vừa không vui vừa không bằng lòng.

Hậu cười nhạt :

– Anh nhiều tưởng tượng quá.

Câu chuyện ngừng lại. Tôi không biết làm gì hơn là ngồi im vì thấy là Hậu rõ rệt muốn ở yên trong sự im lặng của nàng. Xe Huấn chạy trước mặt chúng tôi. Hai xe gần như nối đuôi nhau. Tôi nhìn thấy in lên tấm kính chiếu hậu mái tóc của An và mái tóc của Huấn. Hai mái tóc thật gần, gần như đụng vào nhau. Một cánh tay Huấn khoác lấy vai An, họ đang nói chuyện. Cảnh tượng âu yếm diễn ra

trước mắt tôi, tuy rất ngắn ngủi. An ng-
hiêng đầu tránh ra, nàng đưa tay lên, gỡ
cánh tay Huấn xuống. Chừng như An
không muốn Hậu và tôi nhìn thấy những
cử chỉ âu yếm của Huấn.

Cảnh tượng thân mật của một cặp
tình nhân trong thời kỳ đính hôn mà tôi
vừa nhìn thấy hiện hình trong tấm kính
chiếu hậu của chiếc tắc-xi chạy trước kh-
iến tôi nhớ đến một cuốn phim đã xem
trong một lần nghỉ phép. Đúng hơn, một
lời nói trong cuốn phim ấy. Khi Brigitte
đã giết chết người tình của nàng rồi, nàng
khóc và nói : “Chúng tôi cùng yêu nhau.
Nhưng thảm kịch của chúng tôi là đã
không yêu nhau cùng một lúc ». Tôi cứ
nhớ mãi câu nói đầy nước mắt ấy. Thấy
nó đúng cho Liên và cho tôi vô cùng.
Cái « không cùng một lúc » ấy chính là
nguyên nhân đưa tới tan vỡ. Tôi có cảm

tưởng, tuy cảm tưởng này mơ hồ chưa rõ rệt, là Huấn đang yêu An, tận cùng, say đắm. Và An đang không yêu Huấn. Như vậy. Yêu. Đành rồi. Không yêu, sao đính hôn. Nhưng không tận cùng, không say đắm. Vì như vậy có nghĩa là tình yêu của họ rất có thể tan vỡ.

Tôi hỏi Hậu :

– Bao giờ bọn chúng mình được dự tiệc cưới của An ?

Hậu lắc đầu :

– Em không rõ.

– An không nói chuyện ?

– Ngày cưới chưa định. Chỉ biết sớm nhất cũng phải sang đầu năm tới.

– Kéo dài quá thời kỳ đính hôn làm gì vậy ?

Hậu nhún vai :

– Chị An thích như thế.

– Huấn thì thế nào ?

– Anh Huấn nói sẽ xin phép nghỉ một tuần lễ để làm lễ cưới. Nhưng chị An không bằng lòng.

– Sao vậy ?

– Biết sao được với chị ấy.

Tôi đưa ra một nhận xét :

– Để lâu thường có chuyện.

– Đúng.

Hậu quay sang tôi :

– Anh chưa lập gia đình bao giờ, anh cũng biết như vậy sao ?

Tôi cười :

– Lấy vợ là lấy liền tay.

Hậu nói tiếp luôn :

– Chờ để lâu ngày lắm kẻ gièm pha. Nhưng tính chị An lạ lắm. Bướng bỉnh và khó bảo. Chị ấy muốn và thích như thế nào, trời cũng không làm khác được.

Câu chuyện giữa tôi và Hậu chấm dứt. Đã tới tiệm ăn, một tiệm ăn mới mở trên đường Tổng Đốc Phương. Tiệm có máy lạnh, mát rượi. Những bình hoa nhỏ đặt trên từng mặt bàn, bên cạnh những cây đèn, chao đèn màu tím nhạt, tạo cho căn phòng một bầu không khí thân mật, ấm cúng. Chúng tôi ăn cơm Tầu. Huấn gọi một chai rượu chát, bắt mọi người cùng uống.

Trong bốn người, người vui nhất cố nhiên là Huấn. Buổi tối với Huấn là một

ngày hội, mà Huấn muốn tận hưởng đến giọt mật cuối cùng. Vừa ăn, Huấn vừa nói lung tung đủ mọi thứ chuyện. Chuyện tiền đồn. Đời sống ở đơn vị. Những buổi sáng hành quân. Những buổi chiều phục kích. Tôi ngồi nghe, trầm ngâm, mơ màng. Những câu chuyện của Huấn đối với tôi không mới lạ gì. Chúng nhắc lại cho tôi một phần đời đã sống, gay cấn, quyết liệt, nhưng sáng khoái và không phải là không có những cái đẹp riêng.

Au chăm chú nghe. Thỉnh thoảng, nàng gấp đồ ăn vào bát cho Huấn, mỉm cười với Huấn. Tối lưng chừng bữa ăn, Huấn đã say lắm. Chai rượu chát thứ hai được gọi tới.

An cau mày :

– Anh coi chừng kéo say.

Huấn cười nghiêng ngả, chỉ tay vào tôi :

– Uống thể này thấm gì. Thiếu đã kể chuyện cho An và Hậu về những bữa nhậu túy lúy của bọn này chưa ?

Tôi đưa tay làm bộ gạt đi. An nhìn tôi, cả hai cùng nhớ lại, và cùng biết ở nhau như vậy, đến cơn say ở nhà An đêm nào. Bỗng nhiên, tôi muốn nói thật hết, nói hết cho Huấn biết. Tôi cười :

– Các cô ấy thấy rồi.

Huấn ngạc nhiên ;

– Thấy sao ?

– Tao đã uống rượu say ở nhà hai cô. Say đến không về được nữa.

Huấn tròn mắt :

– Nghĩa là mày phải ngủ lại ?

– Đúng vậy.

– Ngủ ở đâu ?

An nói trước khi tôi kịp nói :

– Trên đi-văng ngoài phòng khách.

Huấn nghe rồi ngửa cổ, phá lên cười. Chẳng như cái việc tôi say rượu, phải ngủ lại ở nhà An, trên một đi-văng là một chuyện thật ngộ nghĩnh, tức cười và làm cho Huấn vui thích lắm. Huấn gật lấy gật để :

– Thế mới được.

Tôi hỏi :

– Được

– Chứ sao. Thế mới là thân.

Huân nói tiếp, giọng đùa bỡn :

– Say, nó bậy lắm đấy. Hai người con gái này phải coi chừng.

An lại nhìn tôi một lần nữa. Cái nhìn này cũng hàm chứa và biểu lộ trong nó một ý nghĩa An muốn cho tôi hiểu và chỉ mình tôi hiểu mà thôi. Như thế này : Anh muốn nói gì cứ nói hết luôn đi, tôi có ngán đâu. Thêm một lần nữa, tôi lại tắc họng, ngồi im. Những cái nhìn lặng lẽ của An, Huấn không hay biết gì hết. Nhưng tôi biết là Hậu biết. Biết mà nín thinh không nói ra. Suốt bữa ăn, gần như Hậu không nói một câu nào. Sự im lặng khác thường này cuối cùng làm Huấn chú ý tới :

– Hậu, sao vậy ? Nói chuyện đi chứ.

Hậu thản nhiên :

– Anh tranh nói hết cả, còn ai nói chen vào được nữa.

Huấn đớ người :

– Thôi, không nói nữa vậy. Mọi người nói đi.

Không ai nói. Bữa ăn chấm dứt sau đó.

Ra khỏi tiệm, chúng tôi đi bộ một quãng trên hè đường Tổng Đốc Phương. Huấn đề nghị đi coi chiếu bóng, An không chịu, viện cớ không có phim nào đáng coi. Huấn mời mọi người đi nghe nhạc ở phòng trà, An cũng lắc đầu, nói nàng chưa bao giờ yêu thích cái không khí phòng trà. Sự từ chối của An nhẹ nhàng, nhưng quyết liệt, không thể lay chuyển. Huấn cụt hứng :

– Đổi cho An chọn vậy.

An ung dung :

– Em không chọn gì hết.

Huấn kêu lên :

– Thế đi đâu bây giờ ?

Tôi và Hậu cùng đưa mắt nhìn sang An, chờ nàng trả lời. Thái độ của An dành cho người chồng sắp cưới của nàng bắt đầu trở nên khó hiểu. Bướng bỉnh và ngang chướng một cách lộ liễu. Nàng có những ý nghĩ riêng tây nào đó ở trong đầu, những ý nghĩ đó không ai tìm hiểu được. Buổi tối đang ở cái lúc phải tiếp tục, không phải để chấm dứt. Đêm thật đẹp. Trời trong vắt, thăm thẳm. Những vì sao sáng thành muôn triệu, không thiếu một vì nào. Gió thổi là là mặt đường làm bay tà áo của hai chị em. Hậu đi sát cạnh tôi. Tà áo nàng động vào tay tôi, óng ả

và mềm mại, như một cánh bướm. Thấy An nín thinh, Huấn hỏi tôi :

– Mà y nghĩ sao ? Mới chưa đến mười giờ. Phải đi chơi nữa chứ !

Tôi đáp, chiều theo ý Huấn :

– Nên như thế.

An cười :

– Đàn ông các anh bao giờ cũng đồng ý với nhau. Nhưng phải để cho đàn bà được có những lúc bất đồng ý với đàn ông. Tôi xin phát biểu cho riêng phần tôi như thế này. Tôi về. Ba người muốn đi đâu, xin cứ tự do.

Huấn giơ cả hai tay lên trời, nhăn nhó :

– Thế thì còn ra cái quái gì nữa. Em về nhà lúc này để làm gì vậy ?

An đáp, cụt lủn :

– Ngủ.

Nàng đưa tay lên che miệng, ngáp :

– Em buồn ngủ lắm rồi.

Huấn nắm lấy tay An, lắc lắc :

– Em quên anh chỉ được ở Sài-gòn đêm nay sao ?

– Em không quên. Anh đi chơi đến hết đêm cũng được. Đi chơi cho đến khi ra thẳng bến xe cũng được. Nhưng cho em về trước đã. Đêm nay mọi người hoàn toàn tự do.

Tôi chờ Huấn nổi nóng, gây chuyện. Địa vị tôi, tôi đã nổi nóng, gây chuyện. Và không phải vì cái chuyện đi chơi hay không, điều đó không quan hệ, mà vì bị mất mặt trước người bạn thân nhất của

mình. Ngày trước, không một lúc nào tôi nghĩ được Liên cũng yêu, nồng nàn, tận cùng, như tôi yêu nàng. Nàng yêu, vừa vừa, phải phải chỉ; có tôi là mới yêu nàng, điên cuồng, ghê gớm. Vậy mà tôi nhớ rằng chưa từng một lần, Liên nở có một thái độ quyết liệt, đến độ tàn nhẫn như An đang như thế, với Huấn, trước mặt chúng tôi. Khi yêu, sự chịu đựng là một cần thiết. Nhưng chịu đựng nào cũng có giới hạn. Tôi nghĩ vậy và đợi chờ một bùng nổ. Nhưng không, Huấn không phải là tôi. Sự chịu đựng của Huấn vô giới hạn. Cuối cùng, Huấn chịu thua. Hắn cười xòa :

– Đàn bà muốn là trời muốn. Đi về ngủ sớm cho khỏe vậy.

Chúng tôi đã tới ngã tư Đồng Khánh – Tổng Đốc Phương. Huấn nói mọi người cùng đưa tôi về khách sạn trước,

rồi Huấn đưa chị em An về sau. Sự xếp đặt hữu lý. Huấn muốn kéo dài thêm những giây phút gần An, có riêng An một mình cho Huấn. Khác với lúc đi, chúng tôi không chia thành hai cặp nữa, mà tôi và Huấn cùng ngồi một tắc-xi, hai chị em An, một tắc-xi khác. Hai chiếc xe nối đuôi nhau, chạy về Sài-gòn theo con đường ven sông. Mặt nước nhìn thấy tối đen từng quãng. Xe An chạy trước. An ngồi thẳng, không quay lại nhìn chúng tôi một lần nào. Bên cạnh tôi, Huấn làm bộ tươi cười, nhưng niềm vui của Huấn, tôi biết, không còn toàn vẹn nữa. Hắn nhú mày lại, đắm chìm trong một suy nghĩ trầm trọng. Và hút thuốc lá luôn miệng, hút một cách bồn chồn nóng nảy. Bất chợt, Huấn quay sang hỏi :

– Mày thấy An tối nay thế nào ?

Tôi nhún vai :

– Hơi gay go một chút.

Huấn chép miệng :

– Tao cũng chẳng hiểu tại sao như thế nữa.

Huấn tựa lưng vào thành xe, buồn bã :

– Chưa từng bao giờ An như thế. Chắc là có chuyện gì đây.

Tôi an ủi :

– Cứ cho là cô ấy buồn ngủ, thắc mắc làm quái gì cho mệt.

– Tao không thể không thắc mắc.

– Sao vậy ?

– Những lần trước, tao là người phải đòi về ngủ, An là người lúc nào cũng đòi đi thật khuya. Lần này trái ngược hẳn.

Huấn bật lên một tiếng cười ngắn, giọng nửa đùa nửa thật :

– Hay là nàng đã thay đổi với tao cũng chưa biết chừng.

Tôi cãi :

– Làm gì có chuyện đó.

Miệng nói một đằng, tôi lại nghĩ một khác. Nếu An đã từng yêu Huấn thành thật, nhiều triệu chứng cho tôi nhìn thấy tình yêu đó đã lay chuyển, không còn tràn đầy, đầm thắm như trước nữa. Một người tình gặp lại một người tình sau một thời gian xa cách, thường thường là phải tạo ngay những giây phút trùng phùng thành những giây phút tay đôi. Không có kẻ thứ ba. Không có tôi, cũng không có Hậu. An đã không làm như thế. Nàng đã đòi rủ Hậu cùng đi, còn bắt Huấn đến

kiếm tôi, đi cùng nữa. Như thế để làm gì ? Rõ ràng là để lảng tránh những phút chỉ có một mình nàng với Huấn. Nàng nhận được thư Huấn. Nhưng không trả lời. Ở bên cạnh Huấn, nàng tươi cười, trò chuyện, nhưng quả thực là tôi đã không nhìn thấy ở An, niềm vui mừng tràn ngập của một người tình gặp lại tình yêu mình sau một thời gian dài vắng mặt. An che giấu thật giỏi. Nhưng tôi là người đứng ngoài, cái nhìn của tôi rất sáng suốt, sự che đậy của An không qua được mắt tôi.

Nói như vậy, chưa phải là Huấn đã mất An. Nhưng hạnh phúc của họ quả thật, không vững vàng như Huấn tưởng.

Tôi hỏi Huấn :

- Mà không thể ở lại ?
- Mai tao phải đi sớm.

– Rán xin phép về ngay đi.

Huấn ngạc nhiên :

– Để làm gì ?

– Làm lễ cưới. Càng mau chừng nào càng tốt cho mày chừng ấy.

– An không chịu.

– Đặt cô ấy trước một lựa chọn.

Huấn ngẫm nghĩ rồi gật đầu :

– Phải như thế thật.

Huấn nắm lấy tay tôi :

– Mày nhớ đến chơi nhà hai chị em luôn luôn giùm tao.

Tôi giật mình :

– Để làm gì ?

– Để thấy. Tao ở xa tao không thấy được. Tao không biết làm gì khác hơn là nhờ mày. Mày thấy gì khác lạ, viết thư ngay cho tao biết.

Tôi không biết nói với Huấn như thế nào nữa. Chỉ có cái cảm giác bồn chồn như mình đang bị đẩy dần vào một vũng lầy nguy hiểm. Người con gái nào cũng thế sao ? Cũng đổi thay ? Như Liên đã thay đổi với tôi ? Có phải cuối cùng là tình yêu nào cũng chỉ là một vở kịch, một trò đùa tinh quái ? An muốn gì ? Tại sao nàng lại giữ tôi ở lại nhà nàng như nàng đã làm thể đêm nào ? Tại sao nàng lấy rượu cho tôi uống ? Để cho tôi say, say đến cái độ không kiềm giữ được ? Tại sao nàng để tôi hôn ? Bỗng nhiên, tôi và Huấn giống nhau. Chúng tôi chỉ là hai gã đàn ông đại khờ, đang bị một người con

gái quái ác vờn đẩy trong một trò đùa tinh quái.

Hai chiếc tắc-xi đậu lại trước thêm khách sạn. Tôi xuống xe, tới xe trước, cáo từ hai chị em. An thò đầu ra, ngược mắt :

– Anh Thiếu ở đây ?

Tôi đáp :

– Vâng. Hai cô về nhé.

Tôi ngạc nhiên khi thấy An mở cửa xe bước xuống. An vẫy tay ra hiệu cho Hậu xuống theo. An hỏi Huấn :

– Lát nữa anh về đây với anh Thiếu ?

Huấn gật, An nhìn lên những khung cửa sổ :

– Phòng anh Thiếu là phòng nào ?

Tôi chỉ tay lên một tầng lầu :

– Kìa.

An quay sang nói với Hậu :

– Còn sớm. Chúng mình lên thăm chỗ ở của anh Thiều một chút.

Tôi chưa kịp phản ứng. An đã giục :

– Anh đi trước dẫn đường đi.

Tôi không muốn cho chị em An lên phòng. Không muốn chút nào. Chỗ ở của tôi như hang hốc một loài thú, tôi không muốn cho ai lai vãng bèn mảng tới. Căn phòng lại bẩn thỉu, bừa bãi. Biết đâu giờ này không có một đứa gái chơi đến tìm tôi, đã thập thò trên cầu thang, đã lượn lờ trước cửa buồng. Chạm trán với chị em An thì còn ra cái thể thống gì nữa.

Tôi nhăn mặt :

– Chị muốn lên thật ?

An nhìn thấy sự bức bối của tôi. Tưởng nàng rút về cái ý muốn quái ác. Trái lại, trông mắt An ngồi lên một ánh lửa vui thích. Hình như trêu nghịch được tôi, làm cho tôi lúng túng là chủ ý của nàng. Tôi bắt đầu cảm thấy lo sợ vẩn vơ. Nghĩ thầm :người con gái này không đơn giản chút nào. Nghĩ thêm : phải đề phòng cẩn thận.

– Lên chứ. Tiễn anh tới tận cửa phòng. Xem anh ăn ở thế nào.

Tôi nói trước :

– Bữa bãi lắm đấy.

An nhún vai :

– Người đàn ông độc thân nào mà không bữa bãi. Anh khỏi phải nói, tôi đã biết.

Tôi đành đi vào khách sạn. An bước lên cầu thang bằng một câu nói đùa :

– Phải đến khách sạn ở vài ngày mới được.

Huấn hỏi :

– Để làm gì vậy ?

– Cho biết.

Tôi bật lên một tiếng cười ngắn :

– Có những cái mà đàn bà không nên biết.

An nhú mảy :

– Tại sao ?

– Nguy hiểm. Nguy hiểm và không nên.

An vênh mặt :

– Chỉ để đàn ông các anh biết thôi là nên phải không ? Anh nhớ cho, bây giờ cái gì đàn ông biết, đàn bà cũng có quyền biết theo. Đàn ông các anh có ngăn cản. cấm đoán cũng không được.

Tôi đi mau trên cầu thang, định tâm thu lại thật ngắn khoảng thời gian có mặt của chị em An ở khách sạn. Tôi lo sợ, chỉ ngại đụng đầu với đứa con gái mà thằng bồi phòng đã dẫn tới buồng tôi đêm nào. Tới hết cầu thang, tôi tròn mắt, hoảng hồn, muốn kêu lên một tiếng. Muốn chạy trở xuống. Nhưng không kịp nữa. Lo sợ vu vơ của tôi đã trở thành sự thật. Đứa con gái chơi mò tới thật. Nó ở đó, trước cửa phòng tôi, ngoài hành lang. Tôi muốn ra hiệu cho nó bỏ đi mà không được. An nhìn tôi chăm chăm. Mọi ra hiệu nào, dù nhanh thoáng, kín đáo đến

đâu nàng cũng nhìn thấy. Tôi đành làm bộ thản nhiên đi tới.

Đứa con gái bán vui phục sức như lần trước. Cái quần jeans bó chặt lấy cặp đùi tròn lẳn. Mái tóc thả xuống vai. Quảng mắt tô đậm. Vành môi đỏ chót, ướn nhẩy. Nó cầm trong tay một cái sắc. Miệng nó phì phèo một điếu thuốc lá. Nó đi đi lại lại, dáng chừng là đang đợi tôi trở về. Tôi không biết làm thế nào hơn là tảng lờ đi như không nhìn thấy nó. Thấy tôi, đứa con gái tựa lưng vào cửa buồng đối diện. Biết tôi không về một mình, nó không chào hỏi gì. Nó cũng không chịu bỏ đi ngay. Nó tùm tùm cười, hút đều đều từng hơi thuốc lá và ung dung thả khói.

Cảnh tượng có một vẻ gì thật khôi hài. Chỉ một đứa con nít mới không biết là đứa con gái đứng đó là để chờ đợi tôi

về. Hai chị em An đưa mắt nhìn nhau. Huấn đứng thộn người trong khi tôi loay hoay mở khóa. Tai tôi nóng bừng. Càng làm ra bộ tự nhiên, tôi càng thấy mình đã mất hẳn tự nhiên.

Cuối cùng, cánh cửa được mở ra. Tôi đẩy mạnh cánh cửa :

– Mời hai cô vào.

Huấn biết ý, vội vã đẩy hai chị em An vào phòng và vào theo. Tôi quay lại, ra hiệu cho đứa con gái bỏ đi. Nó nhoẻn miệng cười, thì thầm;

– Ai đó ?

Tôi gắt, hạ thấp giọng, vừa đủ cho nó nghe thấy :

– Về đi.

Nó bưng niêng, vẫn cười :

– Chết anh rồi phải không ?

Đến con nhỏ này cũng tinh quái, cũng trêu ghẹo tôi nữa. Tôi muốn đánh cho nó một cái tát. Muốn đập cho nó một cái, thật mạnh, cho nó lăn tới đầu hành lang, lăn tuốt xuống chân thang. Hơn nữa. Tôi muốn bóp cổ nó chết tốt. Trong bữa ăn, tôi uống rượu khá nhiều. Đã say từ Chợ-lớn say về. Vậy mà cơn say thành linh tan biến. Lần đầu tiên trong đời, tôi là nạn nhân của một trường hợp kịch cớm hết chỗ nói.

Tôi nghiêng rằng :

– Bước đi.

Con nhỏ buông tay xuống. Nó cười, để lộ hết hết hai hàm răng. Nó ngó vào buồng :

– Vợ anh đó, phải không ?

Tôi trừng mắt :

– Nói bậy.

Con nhỏ khúc khích :

– Không phải là vợ thì làm sao phải thất sắc ến thế kia. Không phải vợ, chắc cũng là người yêu.

Nó giơ cao cái sắc tay, nhún vai, làm bộ than :

– Em hại anh rồi. Rất ân hận.

Nó quay gót, nhưng còn hỏi với lại :

– Tối mai em đến nhé !

Tôi đáp bừa cho xong :

– Ủ, mai đến.

Con nhỏ lại gần. Nó bầu tôi một cái đầu nhói rồi mới chịu đi về phía cầu

thang. Nó vừa đi, vừa cười lớn thành tiếng. Tôi thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, vuốt lại tóc, lấy lại bình tĩnh, bước vào phòng. Hai chị em An đứng gần cửa sổ. Huấn ngồi ở một mép giường. An nhìn tôi, hỏi :

– Anh ở ngoài ấy làm gì mà lâu vậy ?

Tôi lảng tránh câu hỏi, chỉ căn phòng :

– Đó, chỗ ở của tôi, hai cô đã thấy chưa ?

An gật :

– Thấy.

Nàng kéo tay Hậu :

– Bây giờ chúng mình về.

Hậu chào tôi. Nét mặt Hậu vẫn lặng

lẽ, khép kín. Huấn theo hai chị em An đi ra. Huấn bảo tôi :

– Chờ tao. Tao về ngay.

Tôi đáp :

– Được. Tao chưa ngủ.

Ra tới thêm cửa, An quay đầu nói với lại :

– Hôm nào anh Thiếu lại chơi.

Tôi đành đáp, cho xong :

– Vâng. Tôi sẽ tới.

Tôi đóng cửa lại khi tiếng giày của chị em An còn vang động ngoài hành lang. Tôi nằm vật xuống giường, nhắm nghiền mắt lại. Chưa có những bằng chứng rõ rệt, nhưng tôi linh cảm thấy nhiều chuyện bất thường sắp xảy ra. Sắp

xảy ra và không tránh được.

Chừng nửa giờ thì Huấn trở về. Huấn mở cửa, bước vào phòng, nhìn xuống nét mặt lầm lũi, dáng điệu thiếu náo. Một gã con trai vừa tình tự với người yêu trở về, không bao giờ có một thái độ như thế. Tôi cũng không ngờ Huấn về mau như vậy. Tưởng Huấn đã ở lại với An, suốt đêm, hay ít nhất cũng tới sát giờ giới nghiêm. Huấn đến gần giường, để nguyên cả quần áo, nằm vật xuống mặt đệm. Một lát yên lặng. Tôi bảo Huấn :

– Lấy quần áo tao mà thay.

Huấn nin thính. Mãi mãi mới lên tiếng :

– Mấy giờ rồi ?

Tôi nhìn đồng hồ :

– Còn sớm. Chưa đến mười giờ. Tưởng thật khuya mà mới về chứ.

– Tao không muốn ở lại thêm. Bây giờ hai thằng mình còn đi đâu được không ?

Tôi hỏi :

– Muốn đi đâu.

Huấn vung tay :

– Đi đâu cũng được. Cho hết đêm nay. Tao biết là đêm nay tao không thể nào ngủ được.

Tôi hỏi :

– Mà mới ở nhà An về đấy chứ ?

Huấn gật, một cánh tay vất ngang văng trán.

– Ủ, mới ở đó về.

Tôi cười :

– Thế là mày đã được sống một buổi tối đầy đủ, như ý muốn. Còn đi đâu làm gì nữa.

Huấn xua tay :

– Không như này tưởng đâu.

Thình lình, Huấn ngồi dậy, ném đi chung quanh một cái uhin tìm kiếm :nhìn :

– Chai rượu của mày đâu ?

– Không có. Uống hết rồi.

Huấn lay vai tôi :

– Mặc quần áo vào.

– Đi uống rượu nữa ?

– Đúng vậy.

Tôi không biết làm thế nào hơn là chiều theo ý Huấn. Hấn đã chiều tôi nhiều lần, những lúc tôi buồn. Khoảng thời gian sau khi tôi và Liên thôi nhau, tôi đã trải qua một cuộc khủng hoảng tinh thần trầm trọng. Cuộc sống tối đen hơn bao giờ. Sự cô đơn đè nặng hơn bao giờ. Tình bạn, suốt khoảng thời gian đó là một cần thiết, một cần thiết ghê gớm. Tôi đã có Huấn, suốt thời kỳ đó. Bây giờ, đến lượt tôi đáp lại. Năm phút sau, chúng tôi rời khỏi khách sạn.

Thành phố đã về khuya. Xe cộ thưa thớt. Mọi tiếng động lắng xuống. Những lòng đường nhìn thấy rộng hơn, quanh quẽ, trên đó là những bóng lá thấp thoáng, những ánh đèn xanh lạnh. Hai cái bóng chúng tôi đổ dài trên mặt đường. Một lần nghỉ phép, tôi và Huấn đã đi với nhau, thật lâu, trên những hè

đường về khuya như thế này. Chúng tôi từ một quán rượu đi ra. Cơ thể đã bùng bùng. Điệu dáng đã ngất ngưỡng. Đêm hôm đó cũng là đêm đẹp trời, như đêm nay. Đêm hôm đó, chúng tôi đã yêu đời, đã hồn nhiên biết bao nhiêu. Tôi chưa mất Liên. Huấn mới quen An. Chúng tôi thi nhau đốt thuốc lá, và Huấn đã nói với tôi, thật nhiều, đến người con gái mà Huấn mới yêu nhưng biết ngay tình yêu của mình là một tình yêu đích thực, chân thành, bởi vậy mà ngay đêm hôm đó, Huấn đã nói về An như về một người vợ tương lai. Phần tôi, đêm đó tôi cũng nghĩ, cũng nói với thằng bạn thân của tôi về Liên, như vậy. Mỗi thằng chúng tôi ôm trong lòng một khối hạnh phúc đầy ắp. Khối hạnh phúc đó trong suốt như pha-lê, óng ánh như kim cương. Nó hát trong đầu. Nó múa trong tim. Nó có mặt cùng khắp. Trên những vì tường. Trong

những hàng cây. Ở trong những bước chân. Ở trong hơi thở và ở trong lời nói. Hạnh phúc ấy đem lại cho chúng tôi lòng yêu đời vô điều kiện. Đêm nay không là đêm cũ nữa. Và sống cũng biết là một vô điều kiện sống.

Phải đi qua nhiều con đường, chúng tôi mới tìm được một quán rượu còn mở cửa ở đường Trần Hưng Đạo. Hai thằng lạng lẽ đi vào. Khách khứa đã về hết. Quán rượu phơi bày một cảnh tượng tàn tạ. Bóng tối đã ngưng đọng ở từng xó góc. Cái quây trống trải. Người bồi rượu đứng quay lưng. Y đang xếp dọn lại đám ly, tách ngổn ngang trên cái bàn thấp phía sau quây. Chỉ còn một đứa con gái. Nó tiến lại bằng dáng đi mỗi mệt. Khuôn mặt nó tàn úa, thú tàn úa ghê rợn nhất, của phấn son chán chường, về khuya. Nhìn nó, tôi nghĩ đến một cánh bướm

lạc lõng bay trên một khu vườn hoang tàn, bởi vì những bông hoa đã rụng và mùa xuân đã hết.

Đứa con gái chào chúng tôi bằng một nụ cười héo hắt.

– Muộn thế, hai anh.

Huấn hất hàm :

– Còn ngồi được hay không, trả lời đi.

Đứa con gái nghiêm ngay nét mặt :

– Được. Nhưng sắp đến giờ đóng cửa rồi đó, cha nội.

Chưa uống rượu, Huấn đã định gây chuyện. Lúc buồn, người ta như thế. Thích gây chuyện với người mà cũng là gây chuyện với chính mình. Tôi đỡ lời cho Huấn :

– Yên trí, chùng nào đóng cửa, các anh ra.

Đứa con gái lần lượt nhìn kỹ hai chúng tôi. Chùng như chẳng thằng nào gây được cho nó một cảm tình nhỏ nhất. Nó lưỡng lự một giây, rồi nhún vai đi thẳng ra cửa. Huấn định chạy theo giữ. Tôi cản lại :

– Để cho nó đi.

Tôi gọi hai ly rượu. Người bồi rượu vừa đưa hai cái ly tới, Huấn đã cầm ngay cái ly của Huấn, uống thẳng một hơi. Tôi cười :

– Từ từ thôi.

Huấn quắc mắt :

– Chưa chi sao đã ngăn tao vậy ?

– Mai mà phải đi sớm.

– Đã sao ?

– Chẳng sao. Nhưng đừng uống thả dàn, tao không đủ tiền.

Huấn vẫy tay ra hiệu muốn có ngay một ly rượu mới.

– Ai bắt mày trả.

Hết ly rượu thứ hai, sự buồn bã của Huấn là một che giấu không còn che giấu được nữa. Huấn ngồi gục đầu. Một tay chống cằm. Cái nhìn chìm đắm. Sự buồn bã nào cũng đẩy người ta vào một trạng thái cách biệt. Huấn đang ở trong trạng thái này.

– Mày biết tại sao tao về ngay không ?

– Không.

– An không muốn tao ở lại.

Huấn gõ cái ly xuống mặt quầy :

– Thiều, tao phải làm thế nào bây giờ ?

Tôi đoán được phần nào ý nghĩa câu hỏi đột ngột của Huấn. Một sự thay đổi đã xảy ra. Huấn đang bàng hoàng trước một sự thật mới. Y vừa khám phá thấy sự thật này. Một sự thật tàn nhẫn. Y chưa biết phải đối phó như thế nào. Và hỏi tôi, hỏi tôi về một thái độ thích ứng. Tuy vậy, tôi chỉ nói :

– Tao chưa hiểu mày định nói gì.

– An đã thay đổi với tao. Chúng tao vừa cãi nhau. Tao tức giận, bỏ về ngay vì thế.

– Mày phải bình tĩnh. Tôi nói.

– Tao không bình tĩnh được. An đã có một thằng đàn ông khác.

Thì ra, vẫn câu chuyện Huấn đã nói với tôi trên xe tắc-xi, lúc từ Chợ-lớn trở về. Có điều là câu chuyện tới bây giờ rõ rệt hơn, vì ban này, đầu sao, nó mới chỉ là một giả thuyết, một ngờ vực. Không có một cuộc tình nào khởi đầu giống một cuộc tình nào. Nhưng sự tan vỡ thì giống. Và bao giờ cũng vậy, càng cố gắng hàn gắn, người ta càng làm cho sự tan vỡ trầm trọng và rõ ràng hơn trước.

Huấn thở dài não ruột. Nói tiếp :

– Tao đâu ngờ như thế này.

Huấn nói mà tôi nghe như lời nói của Huấn chính là lời nói của mình. Với Liên, ngày nào, tôi cũng không ngờ. Sự tan vỡ nào cũng là một bàng hoàng. Ra khỏi một giấc mộng đẹp, cái phút thức tỉnh bàng hoàng, chính là cái phút tôi đã trải qua, cái phút đó đang đến với Huấn.

Phải, cái tâm trạng của Huấn lúc này đúng là cái tâm trạng ngẩn ngơ của kẻ thức giấc trong đêm dài, vừa kịp nhận thức được hạnh phúc của mình không phải là sự thật, hạnh phúc đó chỉ là mộng ảo. Anh nằm đó, lặng người đi trong đêm tối. Hai mắt anh mở lớn. Thiên đường biến mất. Giấc mộng đột ngột chấm dứt trong cái khoảnh khắc tuyệt vời và tốt đẹp nhất của mộng. Rồi anh cố nhắm mắt. Cố ngủ lại. Vô ích. Một giấc mộng đã tan vỡ không bao giờ còn nổi lại được, bằng bất cứ một giấc ngủ thứ hai nào.

– Chuyện gì vậy ? Tôi hỏi.

Huấn xoay người lại, nhìn thẳng vào mặt tôi :

– Mà có thể tưởng tượng được rằng An vừa từ hôn với tao

Tôi kêu lớn :

– Sao dễ dàng như thế được.

Huấn giơ tay :

– Thế đó. Dễ dàng và tự nhiên như thế đó. Thoạt đầu, tao tưởng tao nghe lầm. Đợi An nhắc lại. An nói đã nói rõ, tao cũng đã nghe rõ, không cần phải nhắc lại nữa. Tao bỏ đi ngay, sau câu nói đó.

Chúng tôi ra khỏi quán rượu mười lăm phút trước giờ giới nghiêm. Những chiếc xe hơi cuối cùng, những người bộ hành cuối cùng đang ở trên đường trở về. Hấp tấp. Vội vã. Xe mở hết tốc lực. Những ánh đèn pha loang loang quét dài trên mặt nhựa hoang vắng. Những bóng người cúi đầu, bước rảo dưới những hàng hiên. Trước phút giới nghiêm, thành phố mang một khuôn mặt căng thẳng,

một không khí trầm trọng. Những con đường và những ngôi nhà sắp là hai thế giới cách biệt. Chỉ còn dăm mười phút nữa, sự vắng lặng sẽ bao trùm. Mênh mông. Cùng khắp. Chỉ còn dăm mười phút nữa, thành phố sẽ tắt nghỉ hết mọi tiếng động. Tôi bước rảo, cố gắng không bận tâm suy nghĩ đến một điều gì khác là làm sao về tới khách sạn trước khi cái lưới sắt buông kín ở cửa vào.

✱

Một tiếng động làm tôi thức dậy. Huấn đã rời khỏi giường tự lúc nào. Huấn đứng đó, quay lưng lại, trước khung cửa sổ mở rộng, cái bóng bất động như một pho tượng lạnh in lên nền trời đêm. Sao chỉ còn thừa thớt. Sắp sáng rồi. Tôi ngồi dậy :

– Mày không ngủ sao, Huấn ?

Huấn đáp, không quay lại :

– Không.

– Cả đêm này đứng đó

– Gần như thế.

Tôi kêu lớn :

– Để làm gì vậy ?

Huấn từ từ quay lại. Căn phòng tối mờ. Cái bóng dáng cao lớn của Huấn chập chờn trước mắt. Cơn say đêm qua còn đọng lại thành một cảm giác rất khó chịu trong tôi. Đầu óc nặng. Cổ họng khô khát. Miệng lưỡi đắng chát. Huấn đứng lại ở đầu giường :

– Mày ngủ như chết.

– Còn nãy, mày thức để làm gì ?

– Tao không ngủ được. Tao đã hút hết của mày hai gói thuốc lá. Bây giờ, tao sửa soạn đi đây.

Huấn vào phòng tắm, bật đèn. Tiếng nước đổ ào ào trong bồn. Tôi rời khỏi giường, ra đứng ở chỗ Huấn vừa đứng, trước khung cửa sổ. Còn mấy phút nữa mới hết giới nghiêm, nhưng trên lòng đường phía dưới đã lác đác những bóng người đi lại. Một vài ánh đèn bật sáng trong những ngôi nhà. Một vài cánh cửa hé mở. Tôi nhìn xuống thành phố đang chậm chạp thức giấc, và trong một khoảnh khắc, tôi muốn đi theo Huấn. Rồi bỏ thành phố này. Người con gái bán quán ở ven sông tên là Tâm vẫn đợi chờ tôi. Nàng đơn giản như một loài hoa đồng, nàng chung thủy : như lòng người không bao giờ thay đổi. Hôm chia tay nhau, Tâm đã khóc. Tròng mắt trong

sáng ấy đã nhỏ xuống những giọt lệ đau đớn thành thật. Vì tôi. Tại sao tôi không trở lại. Tưởng tượng ra cái phút đến quán với Huấn, tôi nắm lấy tay Tâm, nói với nàng :

– Anh đã về với em.

Chắc Tâm lại khóc, nhưng lần này là những giọt nước mắt sung sướng. Tại sao không ? Nhưng rồi tôi biết, tôi không đi đâu được hết. Tôi đã mỏi mệt, đã bị thương rồi. Tôi không còn quyết định được cho đời tôi một việc gì nữa.

Huấn từ trong phòng tắm đi ra. Còi báo hết giờ giới nghiêm ngân xa dưới một nền trời thành phố sáng dần.

Tôi quay lại :

– Mà muốn tao cùng ra bến với mày không ?

Huấn xua tay :

– Khỏi.

Huấn cười, cố nói đùa :

– Giá mày là An, và An hỏi tao câu đó, hay biết bao !

Tôi cười theo :

– Mày cũng vẫn phải đi như thường.

Huấn nhún vai :

– Biết đâu đó. Tao sẽ ở lại.

Tôi mở cửa phòng. Hai chúng tôi đi xuống cầu thang. Tôi hỏi Huấn :

– Dặn dò, nhắn nhủ gì không ?

Huấn lắc đầu :

– Không.

Tôi nói :

– Mà y nên viết thư ngay cho An.

Huấn chép miệng :

– Tao cũng chỉ còn biết làm như thế.

Thôi tao đi.

Tôi đứng lặng nhìn theo Huấn cho đến khi Huấn đã khuất hẳn ở đầu phố,

5

Bãi cỏ chạy dài theo bờ sông. Đầu bãi là một xưởng máy bỏ hoang. Cuối bãi, một hàng cây um tùm, ở đó có một lối đi nhỏ dẫn ra con đường lớn ở bên ngoài. Cỏ cao ngang tầm đầu gối. Những thân cỏ mềm mại, nuột nà, ngả nghiêng theo chiều gió. Buổi chiều. Nắng đã tàn. Ánh nắng nằm nghiêng trên những đầu cỏ lay động và vòm trời trên đầu chợt như mênh mông, sâu thẳm.

Tôi nằm trong thảm cỏ, đối diện với dòng sông ngăn chia chỗ tôi nằm với thành phố bên kia, thành phố mà tôi đã bỏ lại khi xuống đò đưa An sang vùng làng xóm ngoại ô ở phía bên này.

Bãi cỏ thật kín khuất. Tôi nằm đã thật lâu mà chưa nhìn thấy một người nào qua lại. Cũng không nghe thấy một tiếng động nhỏ, ngoài tiếng nước rì rào đập vào bờ đả. Tôi hẹn với An lúc bốn giờ chiều. Nàng đến chỗ hẹn với tôi ở một quán nước đầu đường Đồng Khánh. Chúng tôi đưa nhau đi chơi lang thang hết phố này qua phố khác. Cuối cùng, An đòi tôi đưa nàng ra ngoại ô.

Bến đò ở cuối một chân dốc, sau con đê cao ngất. Tôi lấy hai cái vé. An nắm lấy tay tôi, chúng tôi lần từng bước thận trọng trên con dốc khắp khểnh, cho tới

khi xuống tới sát chân nước, và bước lên con đò chòng chành. Một đám người cũng sang đò với chúng tôi. Họ là những người ở trong khu xóm ngoại ô, buổi sáng vượt sông sang thành phố làm ăn, buổi chiều lại trở về xóm trên lối đi cũ. Tôi ngồi cạnh An ở một mép đò, giữa những cặp mắt nhìn chúng tôi bằng những cái nhìn tò mò. Đò ra tới giữa dòng. Nước ô ạt chảy xuôi. Gió giữa dòng thật mạnh. Mái tóc An bay tung. Nàng đưa mắt nhìn tôi. Nhưng tôi không nói gì, chỉ yên lặng hút thuốc lá. Suốt thời gian đi chơi với An ở phía bên kia thành phố, kể cả lúc sang đò, tôi cố làm bộ thản nhiên mà kỳ thực là tôi không yên tâm chút nào. Chỉ sợ một người quen bắt gặp, nhìn thấy.

Sang tới bờ sông bên này, tôi mới cảm thấy vững bụng hơn. Hai chúng tôi men theo con đường nhỏ dưới những

bóng cây, vào bãi. Nằm bên cạnh nhau được một lát, An nói :

– Em muốn vào trong xóm.

Tôi hỏi, không ngồi dậy :

– Vào làm gì ?

An nhún vai :

– Nằm mãi, muốn đi một chút, thế thôi. Anh đi không ?

Tôi lắc đầu, tôi chỉ muốn nằm yên, không muốn đi đâu hết.

– Vậy em đi một chút nhé.

– Được, tùy em.

– Anh còn thuốc lá không ?

Tôi lấy gói thuốc ra coi. Chỉ còn mấy điều trong gói thuốc bẹp dúm.

– Gần hết rồi.

– Mua cho anh một gói khác nhé !

Tôi gật :

– Ừ, nếu thấy.

– Có tiền đó không ?

– Có.

An cầm lấy cái sắc tay, vươn vai đứng lên. Một ngọn cỏ vướng vào ngực áo nàng. Tôi nghiêng đầu nhìn theo cái bóng dáng uyển chuyển, khoẻ mạnh, chan hòa sức sống tươi trẻ của An cho đến khi nàng khuất đi sau hàng cây. Bây giờ tôi nằm một mình, chờ An trở lại, và tôi nghĩ đến những chuyện đã xảy đến, cho An, cho tôi, từ một tháng nay.

Tôi đã là người tình của An rồi. Huấn trở về đơn vị buổi sáng hôm đó, tôi quyết

tâm không lui tới nhà chị em An làm gì nữa. Nhưng An đã tới tìm tôi, ở khách sạn, và chuyện không thể xảy ra, không nên xảy ra giữa hai chúng tôi, đã xảy ra.

Hôm đó là một buổi tối mưa. Trận mưa thật lớn, đổ xuống từ chiều. Mưa không ngớt mà càng về khuya càng ào ạt. Tôi mặc áo mưa, ra phố ăn cơm, lúc trở về đã thấy An đứng chờ trước cửa phòng. Thoạt đầu, tôi tưởng tôi nhìn lầm, An cầm một cái áo mưa trên tay, nàng đứng quay lưng lại và tôi đã tưởng đứa con gái đứng một mình ở cái hành lang khách sạn là đứa con gái bán vui đã đến với tôi đêm nào. Khi An quay lại, tôi sững người, không nói được một tiếng.

Tôi không còn nghĩ đến An. Tôi chẳng còn nhớ đến Hậu. Cũng đã quên Huấn. Dòng sống của tôi lặng lẽ, buồn chán hơn bao giờ. Tôi đang phân vân

không biết có nên ở mãi khách sạn hay nên về với bà cô tôi. An đến, nàng đứng đó, giữa hành lang, tôi nghe thấy tiếng mưa ào ạt trên mái khách sạn, và tôi không thể ngờ, không thể ngờ An tới. An bình tĩnh chờ cho tôi đến gần.

Nàng hỏi :

– Anh đi đâu về vậy ?

– Xuống phố.

An vuốt tóc, giọng lơ lửng :

– Trời mưa, chợt nghĩ đến anh, đến thăm anh, được không ?

Tôi biết trả lời thế nào ? Câu trả lời cho cái giây phút chưa hết kinh ngạc lúc đó là tôi không biết trả lời như thế nào. Biết, tôi đã đuổi An về, đưa An xuống cầu thang, đẩy nàng ra đường, mặc dầu

trời đang mưa lớn. Đáng lẽ, tôi phải làm thế. Dầu làm thế là tàn nhẫn, là thiếu lịch sự với đàn bà. Nhưng tôi đã ngạc nhiên. Đã lúng túng. Đã mất bình tĩnh. Và tôi đã không làm thế. Tôi mở cửa phòng :

– Mời chị vào chơi.

An theo tôi bước vào. Nàng đã vào phòng tôi một lần. Cùng với Huấn, cùng với Hậu. Chỗ ở của tôi không làm nàng mở lớn cặp mắt tò mò như lần trước nữa. Nàng yên lặng chờ tôi khép cửa phòng lại.

Tôi hỏi :

– Được thư Huấn không ?

An lắc đầu :

– Không.

Tôi kéo ghế mời An ngồi, lại hỏi nàng :

– Hai người không viết thư cho nhau sao ?

An lại lắc đầu. Nàng nhìn thẳng vào mặt tôi :

– Mà anh đừng nói đến anh Huấn nữa.

Tôi kinh ngạc :

– Sao vậy ?

– Giữa tôi và anh Huấn không còn chuyện gì hết.

Người con gái nói thêm, câu nói lạnh lùng, câu nói ghê gớm, như một nhát chém :

– Anh tưởng chúng tôi yêu nhau sao ?

Tôi gật :

– Tôi còn nghĩ hai người sắp lấy nhau.

– Anh lầm. Cả hai chúng tôi cũng lầm với nhau như vậy.

Tôi nhớ lần đó, sau câu nói đó của An, tôi đã đi đi lại lại trong căn phòng, tôi đã nhớ tới thằng bạn thân ở xa, với tình yêu chân thật, tận cùng của nó, và tôi nghĩ không thể để An ở lại trong căn phòng tôi lâu hơn được nữa, dù chỉ thêm một phút. Tôi đứng lại trước mặt An :

– Chị nói chuyện riêng của chị với Huấn để làm gì ?

– Anh không muốn biết ?

– Không.

An cười :

– Thôi vậy, nói chuyện khác.

Trong một căn phòng đóng kín, cùng với một người đàn bà, người đàn bà ấy đến, tình ý rõ rệt hiện ra nơi đầu mày cuối mắt, chỉ không xảy ra chuyện gì nếu người đàn ông là một ông thánh sống. Tôi không phải là một ông thánh. Những ngày tháng cô đơn đang đè nặng lên tôi như một cục hình. Trời lại mưa lớn ở bên ngoài. Đêm mới bắt đầu, đêm hứa hẹn một trống trải buồn rầu vô cùng vô tận. Tôi cưỡng chống được không ? Câu trả lời của đêm hôm đó là không.

Không phải là tôi không ngập ngừng, không do dự. Phút đó, trước cái nhìn thoi miên của An, tôi đã nghĩ đến Huấn. An không phải với Huấn, đã đành. Nhưng tôi không thể không phải luôn với Huấn. Có điều là đêm hôm đó, Huấn ở xa quá.

Xa cách như không bao giờ gặp lại. Huấn cũng đã mất An rồi, chẳng nào cũng đã mất, An đã cho tôi biết rõ như vậy. Rằng nàng đã từ hôn. Rằng giữa nàng và Huấn không còn gì nữa. Tôi lại nghĩ đến những gã trẻ tuổi lui tới nhà An, đưa nàng đi chơi trên những chiếc xe hơi lộng lẫy, như gã trẻ tuổi đưa An từ hồ tắm trở về nhà nàng buổi sáng hôm nào. Và nếu không phải tôi thì kẻ thay thế Huấn trong tâm hồn và đời sống tình cảm của An cũng là một trong những chàng trẻ tuổi đó. Chắc chắn như thế. Sớm muộn sẽ như thế. Không thể tránh được.

Nghĩ vậy là được, nếu Huấn với tôi xa lạ, không quen biết. Nghĩ vậy là không được, vì Huấn với tôi là bạn thân. Nhưng tôi mềm yếu. Tôi đã bị An chinh phục. Tôi đã nghĩ vậy. Và chuyện phải xảy ra trong một căn phòng đóng kín giữa một

người đàn ông và một người đàn bà đã xảy ra.

Tôi không nhớ rõ được như thế nào. Chỉ nhớ tới một lúc nào đó, An đã nằm trong cánh tay tôi, chúng tôi đã hôn nhau, mê mẩn, cảm giác tôi chỉ còn là một ngọn lửa bùng bùng bốc cháy, trong khi trận mưa đêm vẫn ào ạt trên mái lầu khách sạn.

Một lát sau, căn phòng chỉ còn sáng dưới ánh sáng mờ mờ của một ngọn đèn nhỏ. An nằm cạnh tôi, trên mặt đệm. Tôi nhìn thẳng lên trần, đầu óc còn bàng hoàng vì chuyện xảy ra, vì cái sự An đang nằm ở bên tôi. Nhớ chúng tôi không nói với nhau một lời nào. Thật lâu. Cho đến khi tôi nghe thấy tiếng An của mình. Đặt một bàn tay lên ngực tôi, nàng hỏi :

– Anh nghĩ gì ?

Tôi đáp :

– Không.

Phút đó, quả thực là tôi nghĩ. Cũng quả thực là tôi chẳng nghĩ được gì hết. Những ý nghĩ chồng chất thành một mớ hỗn loạn trong đầu. Tiếng mưa vẫn đều đều. Và trận mưa cũng có hai ý nghĩa. Mưa vừa hân hoan, mưa vừa buồn thảm.

Chùng như An hiểu thật rõ tâm trạng tôi. Chùng như An biết tôi nghĩ đến nàng, đến tôi, đến Huấn, trong cùng một lúc. Nàng muốn phá tan sự suy nghĩ triền miên không ra thoát đó.

– Anh có thuốc lá không ?

– Có, ở đầu giường.

An cười :

– Trả lời như thế là chưa đủ lịch sự

với đàn bà. Lấy cái gói thuốc ở đầu giường xuống đây, châm cho em một điếu.

Tôi nhìn sang. Khuôn mặt An mờ mờ dưới ánh đèn yếu ớt. Nét mặt nàng thản nhiên, thư thái, không một thoáng hối hận. Nhìn nét mặt An, tôi biết Huấn đã mất An, mất thật, không phải từ lúc này, mà từ lâu rồi.

– Em cũng hút thuốc lá ?

– Chứ sao ?

– Trước, anh không thấy.

An đón lấy điếu thuốc tôi vừa đốt lửa cho nàng, thở ra một hơi khói dài. Nàng nói, khói thuốc tỏa, đầy trên mặt :

– Từ bây giờ, anh thấy.

Tôi chống tay, nhìn sang :

– Tại sao phải như thế ?

An nằm ngửa, hai chân duỗi thẳng. Bàn tay cầm điều thuốc đặt trên ngực, bộ ngực dậy thì nhon hoắt lên xuống đều hoà theo nhịp thở.

– Tại em muốn. Muốn thay đổi. Muốn tạo cho em những thói quen mới.

Tôi cau mày :

– Anh là một thói quen mới ?

An cười. Tiếng cười nhỏ, kéo dài, không dứt. Nàng hút thêm mấy hơi thuốc nữa, nàng nhìn cái đầu lửa nơi điều thuốc như một hình thể ngộ nghĩnh mới khám phá thấy lần đầu. Rồi nàng mới trả lời :

– Anh không phải là thuốc lá. Anh không phải là một thói quen mới của em. Anh hơn.

Nàng chột đổi giọng, nghiêm trang :

– Nhưng, nếu anh chỉ muốn nhận anh như một thói quen của em thôi, cũng được.

Tôi bực bội :

– Huấn là thế nào ?

An nhìn đi chỗ khác.

– Anh lạ quá. Đã nói không nhắc đến Huấn nữa.

– Em sợ ?

– Anh sợ thì đúng hơn.

Tôi lớn tiếng :

– Trả lời cho anh biết.

– Thì trả lời cho anh biết. Huấn với

em, chưa từng bao giờ được là một thói quen. Đó, anh bằng lòng chưa ?

Câu trả lời thật tàn nhẫn. Tàn nhẫn trong sự thành thật khơi khơi và tận cùng của nó. Sự tàn nhẫn này làm tôi rùng mình. Khi người ta sống với nhau bằng tất cả sự thành thật, liên hệ sống đó thật ghê gớm. Bởi vì những sự thật thường không tốt đẹp chút nào như cái sự thật mà An mới nói ra. Tôi muốn ra khỏi giường. Muốn bắt An ra theo, đuổi nàng ra khỏi phòng, cho nàng sống một mình với tất cả những sự thật của đời nàng. Nhưng rồi tôi đã không làm sao có được cái hành động quyết liệt ấy. Một cuộc tình đã bắt đầu. Tôi lỗi, xấu xa, tốt đẹp, thế nào không biết. Chỉ biết nó đã bắt đầu và tôi không hủy diệt được nó nữa.

An vùng quay sang :

– Sao anh đã hối hận mau quá vậy ?
Anh còn muốn em đến với anh nữa hay thôi ?

Khuôn mặt nàng ở gần tôi. Thật gần. Quá gần. Đôi mắt nàng liền kề, như hai vì sao long lanh, sáng rực. Bàn tay nàng đặt trên ngực tôi, những ngón tay bất động đã là một ve vuốt táo bạo. Hơi thở nàng phả vào cổ tôi, thơm tho, ấm áp, làm nhột nhột và mê mẩn cùng khắp. Và tôi không kiềm giữ, cũng không hối hận được nữa. Tôi lại ôm chặt lấy nàng.

Mười lăm phút sau, An đẩy nhẹ tôi ra :

– Bây giờ, em phải về.

Mười lăm phút. Nhưng tôi đã đi thật xa vào cuộc tình, đi thật xa đến không

bao giờ còn tìm thấy con đường trở lại.

Tôi không đuổi nữa. Mà giữ :

– Còn sớm. Đang mưa nữa.

Còn mưa thật, tuy trận mưa không dữ dội, bàng hoàng như trước. Tiếng mưa dịu dàng, khuya và xa vắng. An nghiêng đầu, lắng tai nghe mưa. Khuôn mặt nàng rạng rỡ. Ánh mắt lấp lánh vui thú. Nàng ghé vào tai tôi, thì thầm :

– Muốn em ở lại ?

Thay vì một câu trả lời, tôi vùi mặt vào mái tóc nàng, ôm chặt lấy nàng.

An lay lay tôi :

– Thế nào ?

Tôi đành đáp :

– Muốn.

– Em sẽ ở lại với anh suốt đêm nay.

Tôi đâu có định thế. Tôi chỉ định giữ An thêm một lát nữa. Thêm một lát nữa thôi chứ không phải là suốt đêm đến sáng. Bao giờ An cũng đi trước. Tôi mới liêu một, An đã liêu mười. Cuộc phiêu lưu chỉ mới bắt đầu đã quay đảo chóng mặt trong sự liêu lĩnh không kiểm giữ. Với An, sự đam mê thả lỏng dây cương, mở hết tốc độ, không còn ở trong một giới hạn nào. Tôi hỏi, kinh ngạc :

– Em không sợ nhà biết ?

An thản nhiên :

– Không. Mà tại sao lại sợ. Em đang muốn cho nhà biết.

Nàng cười khúc khích, tiếp :

– Hơn thế nữa. Cho tất cả mọi người cùng biết.

Tôi hoảng kinh :

– Đến giờ phút này đã ai biết chưa ?

– Rồi.

Tôi hỏi dồn :

– Ai ?

– Hậu chẳng hạn. Em báo cho Hậu biết là em đến đây, em đi tìm anh, em đến với anh.

Tôi nghiêm mặt, kêu lớn :

– Em điên. Cho Hậu biết để làm gì vậy ?

– Để Huấn cùng biết luôn. Thế nào Hậu cũng viết thư nói cho Huấn.

Tôi lặng người đi. Người con gái nằm bên cạnh tôi, xấu hay tốt, thẳng thắn hay xảo trá, thơ ngây như một con nai hiền

hay nguy hiểm như một loài rắn độc, tôi không tìm được câu trả lời. Hình như có rất nhiều khía cạnh trái ngược trong một con người An. Nàng là thời tiết. Lúc nắng lúc mưa.

Nàng là ngọn triều. Chợt vơi chợt đầy. Hình như thế. Không tìm hiểu, cũng không đo lường được. Điều kỳ lạ là ở trong trạng thái nào, An cũng rất thành thực. Nàng thành thực trong sự vô luận của nàng. Nàng thành thực trong sự tàn nhẫn của nàng. Nàng tội lỗi một cách hồn nhiên vô tội, phải như thế không ? Câu hỏi này, tôi cũng không tìm được cho nó một trả lời thỏa đáng. Đành thôi. Đành mặc. Đành là một sự thụ động cho An với cái lối sống quấy động ngạo ngược của nàng lôi cuốn.

Cũng may, đến gần mười hai giờ đèn, An thay đổi ý kiến. Nàng trở dậy,

mặc quần áo, nói tôi đưa nàng về nhà.

Chúng tôi đi bộ một quãng. An khoác tay tôi, ngả đầu vào ngực tôi, thì thầm trò chuyện. Mùi tóc thơm như một loài hoa đêm của An, hơi thở ngọt ngào, ấm áp ; tấm thân nầy nở tràn trề nhựa sống của An lại làm tôi quên những hậu quả sẽ xảy đến cho cuộc sống của mình.

Hôm sau, buổi chiều, An lại đến. Rồi tôi đến nhà nàng, đón nàng đi. Tôi không thôi nàng được nữa. Như lúc này, tôi đang nằm trên thảm cỏ, đang nghĩ đến nàng.

✱

An đã trở về. Cái bóng nàng hiện ra ở đầu con đường nhỏ, dưới nắng chiều. An bước rảo, nét mặt tươi cười. Chờ cho

An đến gần, tôi nắm lấy tay An, kéo nàng nằm xuống. An bóc gói thuốc mới mua. Tôi châm lửa. Hai đứa hút chung một điếu thuốc. An nằm gối đầu lên cánh tay tôi. Tôi lim dim cặp mắt nhìn trời, sống một cảm giác hoàn toàn khác biệt. Thành phố ở phía bên kia dòng sông. Con sông lúc này như một biên thùy : Bãi cỏ, nơi chúng tôi đang nằm là một thế giới kín khuất. Tôi ném ý nghĩ về phía thành phố, về cái bên kia của dòng sông. Nếu tôi cứ được nằm ở đây, mãi mãi. Không phải chỉ trọn một buổi chiều, mà hết ngày này tháng khác, cho đến trọn đời ? Phải, nếu được như thế thì hay biết bao nhiêu. Mọi người sẽ lãng quên chúng tôi. Chúng tôi sẽ lãng quên mọi người. Tôi và An ở phía bên này. Phần còn lại ở cái phía đối diện. Chiều chiều, với An nằm bên cạnh, tôi nằm trong cỏ, nhìn lên vòm trời mênh mông vô tận, tôi sẽ thả cho tâm hồn tôi

thành một áng mây, mọi cánh gió bay đi, cho đến khi nắng tắt hẳn, sao lên đầy trời và dòng sông chỉ còn là một giải nước tối đen không nhìn thấy.

Nhưng cuộc chạy trốn về trước mặt là cuộc chạy trốn vô vọng nhất. Cuộc phiêu lưu thần thánh nào rồi cũng dừng lại ở một cuối đường. Lát nữa, tôi vẫn phải trở về. Đi lại con đường cũ. Xuống con đò đã chở sang. Từ vùng ngoại ô bên này, trở về với thành phố, ở đó mọi vấn đề vẫn nguyên vẹn và đời sống thì không bao giờ là một giấc mộng. Ý nghĩ đen tối làm tôi thở dài náo nuột. Buổi chiều bỗng dưng không đẹp nữa. Và hơi thuốc lá hút vào có một vị đắng chát nơi cổ họng.

– Sao thế ? An hỏi.

Tôi xua tay :

- Không có gì hết.
- Anh vừa thở dài mà!
- Chúng mình tính sao bây giờ

An nằm im. Nàng dụi tắt điều thuốc trong cỏ.

- Chờ đợi.
- Chờ đợi những gì ?
- Mọi chuyện. Trước hết là chờ đợi cho mọi người cùng biết, cùng thấy.

Tôi hỏi :

- Cho đến phút này, chỉ mới Hậu biết ?
- Thầy mẹ em cũng biết rồi.
- Em nói ?

– Em chưa nhắc đến tên anh. Chỉ mới nói là em không bằng lòng lấy Huấn nữa thôi.

– Thầy mẹ nói sao ?

– Nói không được. Nói hai gia đình đã thoả thuận với nhau, không thể có cái chuyện từ hôn bất ngờ.

Tôi hỏi :

– Không có anh, em thôi Huấn không ?

– Em không biết.

Tôi không chịu :

– Câu hỏi của anh rất quan trọng. Em phải nghĩ và trả lời cho anh biết. Trả lời rất thành thật.

An bứt một ngọn cỏ, ngấm nghĩa.

Ngón cỏ kẹp chặt giữa hai ngón tay, lồng đưng ánh nắng, Nàng đáp, lững lờ :

– Em đến kiếm anh, thế là em đã trả lời.

Câu vừa hỏi, tôi biết tôi chỉ hỏi An một lần. Không bao giờ nàng trả lời. Nghĩ cho cùng, hỏi cũng vô ích. Biết để làm gì. An đặt tôi đứng trước một sự việc đã rồi. Tôi thở dài, lại nghĩ đến Huấn. Chắc là Hậu đã viết thư cho Huấn. Chắc là Huấn đã biết. Tôi nghĩ đến sự tức giận của Huấn, khi đặt mình vào địa vị của Huấn. Không chừng Huấn đang thu xếp để trở về Sài-gòn. Gặp nhau, biết giải thích với Huấn như thế nào đây. Được một người tình, tôi đã mất một người bạn, lại là người bạn thân đã có với mình không biết bao nhiêu kỷ niệm của một thời kỳ chung sống.

Tôi đòi An kể cho tôi nghe về chuyện của nàng với Huấn. An kể. Họ gặp nhau ở nhà một người bạn gái của An, trong một cuộc tiếp tân. Trời mưa. Người bạn gái giới thiệu rồi nhờ Huấn đưa An về. Hôm sau, Huấn lại nhà. Bằng những lần thăm viếng đều đặn, bằng những câu chuyện mỗi lần một kéo dài hơn ngoài phòng khách, sự quen biết trở nên thân mật, cho đến khi Huấn tỏ tình và nói, nếu An ưng thuận, Huấn sẽ về nói với cha mẹ. An chưa trả lời dứt khoát, Huấn đã đưa cha mẹ tới, và thế là những người lớn đã coi như con cái họ sắp lấy nhau.

Nghe xong, tôi hỏi :

– Thế tức là Huấn đặt em trước một chuyện đã rồi ?

An lắc đầu :

– Không hẳn. Có điều Huấn vội vàng quá. Phải cho em nghĩ mới được. Em không chê Huấn, nhưng em chưa muốn lấy chồng.

Nàng cười :

– Không sao đâu. Rồi Huấn sẽ quên em mau chóng. Anh tin như thế đi.

Tôi đành tin. Những lúc gần An, hình ảnh Huấn bất chợt hiện lên là những lúc lương tâm tôi bị giày vò nhiều nhất.

Từ tuổi trẻ, sống không gia uánh, tôi vẫn tin tình bằng hữu là thứ liên hệ tình cảm sâu xa, lớn lao nhất của một đời người. Yêu Liên, tôi chưa mất một người bạn nào. Lòng tin tưởng về tình bằng hữu do đó, ở tôi vẫn nguyên vẹn. Đến An, sự thật hoàn toàn khác. Niềm tin tưởng cũ vỡ tan thành muôn ngàn mảnh

nhỏ. Với Liên, tôi hiểu được thế nào là sự ngây ngất và cái cảm giác thần thánh của lần yêu đầu. Với An, tôi hiểu thêm. Sang những cái khác. Hiểu được thế nào là sự mềm yếu trước một quyến rũ mãnh liệt. Nằm trên bãi cỏ thênh thang, dưới trời chiều mênh mông như lúc này, như ban nãy, trên con đò đưa tôi sang vùng ngoại ô, như ban nãy, đi dạo với An trên hết hè đường này tới hè đường khác, tôi đều có cảm giác kỳ quái là mình đang bị một nhà ngục vô hình giam nhốt. Nhà ngục thật êm ái nhưng cũng thật kiên cố. Nhà ngục làm bằng một mái tóc óng ả, một cặp mắt sáng ngời, một nụ cười mê hoặc, trong đó, mọi nghị lực tôi đều tan biến, nhà ngục còn là cái hình ảnh của một vũng lầy, tôi không bao giờ rút được chân ra.

Những ý nghĩ miên man trong đầu khiến tôi quên hẳn là buổi chiều đã xuống. An hỏi :

– Còn nằm đây lâu không ?

Tôi giật mình ngồi lên. Chung quanh tôi cảnh tượng đã thắm màu, đã tối lại. Bãi cỏ rộng hơn. Những thân cỏ không còn ánh sáng, nhòa vào nhau thành một biển cỏ chập chùng, sâu hút. Da trời chuyển từ màu xanh nhạt sang màu tím thắm. Sao chưa mọc, nhưng ở phía bên kia, những ánh đèn thành phố đã thấp. Tôi nhìn sang những cột ống khói cao lênh khênh, những thân nhà to nặng, lẫm lẫm, và cảm thấy như thành phố đang nhìn sang tôi bằng một cái nhìn u uất.

– Thôi, chúng mình đi về.

Chúng tôi sánh vai nhau đi dọc theo

bờ sông. Mặt nước loang loáng. Tiếng sóng rì rào thành một lời than bất tận.

*

Bữa cơm ăn ở một tiệm ăn nhỏ trên đường Đồng Khánh không lấy lại được cái không khí vui tươi của buổi chiều, lúc chúng tôi vừa ra khỏi nhà. Ra khỏi tiệm, An đòi đi nữa. Tôi kêu mệt, tỏ ý muốn về nhà ngủ sớm. An không bằng lòng, nhưng thấy nét mặt nghiêm trang, khép kín của tôi, nàng đành nghe theo.

Xe về tới nhà An. Tôi đưa nàng vào trong nhà. Hậu ngồi ở phòng khách, đang coi một tờ báo. Như mọi lần và mặc dầu tôi đã tới nhiều lần, lần này nữa, bước chân vào ngôi nhà ở đường Thành Thái, tôi mất hẳn tự nhiên.

Hậu ngược lên, rồi lại làm bộ chăm chú với trang báo đang đọc dở. Tôi cố tạo nụ cười tươi tắn nhất.

– Ăn cơm chưa Hậu ?

– Đã.

– Không đi chơi đâu ?

– Không.

Tôi quay sang bảo An :

– Hôm nào chúng mình phải rủ cô Hậu đi chơi một buổi.

Hậu lạnh lùng, vẫn không ngừng đầu lên.

– Em không đi đâu hết.

Nói đoạn, Hậu đứng lên, đi thẳng vào nhà trong. Tôi gượng cười nhìn theo :

– Cô Hậu hôm nay làm sao vậy ?

An nhún vai :

– Ai biết được, mặc xác nó.

Tôi chép miệng :

– Anh có cảm tưởng trừ em ra không ai muốn anh lui tới nhà này.

An ngồi xuống chỗ Hậu vừa rời bỏ :

– Anh chỉ cần biết em là đủ.

Tôi hỏi :

– Anh có nên tới đây nữa không ?

An ngẫm nghĩ rồi nói :

– Tới như thường chứ. Nhưng lần sau nếu không muốn vào, anh đứng đón em ngoài cửa cũng được.

Một tiếng chân từ nhà trong đi ra.

Đó là mẹ An. Bà dừng lại ở thêm cửa, ném cho tôi một cái nhìn nghiêm khắc. Tôi chào. Bà không trả lời. Bà hất hàm hỏi con gái :

– Đi đâu bây giờ mới về ?

An nói dối :

– Chúng con đi coi chiếu bóng.

– Vào thầy gọi.

An hỏi :

– Chuyện gì thế mẹ ?

Người mẹ trừng mắt :

– Tao không biết.

Tôi lảng lạng đi ra. An chạy theo tôi ra đường.

– Mai anh đến nhé.

– Em đến kiếm anh, anh không đến đây nữa.

– Thế cũng được. Chiều mai. Năm giờ. Anh ở phòng, đừng đi đâu.

An hấp tấp quay trở vào. Tôi đút hai tay vào túi quần, bước lững thững. Cái bóng tôi đổ dài trên mặt nhựa, lúc hiện rõ dưới ánh đèn, lúc lặn vào bóng lá. Những cuộc đi với An bao giờ cũng kết liễu như thế này, trong một tâm trạng hoang mang. Cùng với buổi tối đã xuống, tôi lại cảm thấy tôi cô đơn hơn bao giờ, lạc lõng hơn bao giờ. Tôi không biết làm gì lúc này. Cuộc sống mất phương hướng. Những ngày tháng quay cuồng, vô nghĩa. Ngày mai, An lại đến tìm tôi. Chúng tôi lại đi chơi với nhau trọn một buổi chiều, ở một vùng ngoại ô khác của thành phố, và sau khi đưa An về nhà nàng, tôi lại lang thang như thế

này, dưới những hàng cây. Như thế để làm gì ? Cuộc tình giữa tôi và An mới bắt đầu như đã có một vẻ gì gượng gượng, mỗi mết. An có cảm thấy như thế ? Tôi biết rồi một ngày, ngày đó không xa nữa, sự tan vỡ sẽ đến với chúng tôi, bằng một cách này hay bằng một cách khác, không tránh thoát.

Đến đầu đường, tôi gọi một chiếc xích-lô, trèo lên. Tôi duỗi dài hai chân, tựa lưng vào thành xe, bảo người phu xe muốn đưa tôi đi đâu cũng được.

– Cậu đi giờ ?

– Ủ, một giờ.

– Ba trăm một giờ đó, cậu.

Tôi gắt :

– Được rồi, đạp đi.

Chiếc xích-lô lăn từng vòng, thật chậm. Ngồi trên xe, tôi thả cho thần trí bay đi, mơ màng hình dung ra cái thành phố ấy, không phải là thành phố này, nơi đã ước ao được cùng Liên chung sống. Tôi đã đến cái thị trấn Cao-nguyên ấy một lần. Ở lại đó một tuần. Và nghĩ đó là nơi chốn thích hợp với cuộc đời mình nhất.

Thị trấn nằm trên một miền cao. Chung quanh, những triền núi và những cánh rừng trùng trùng vây bọc. Thị trấn chỉ có một phố chính. Mọi cửa hàng, mọi sinh hoạt đều tập trung ở đó. Dăm bảy con đường nhỏ, yên tĩnh, rồi là những con đường đất đỏ dẫn xuống những thung lũng, đưa lên những đỉnh đồi. Thời tiết ở đây lúc nào cũng rất ấm áp, dễ chịu. Tôi đến đó, khi mùa thu mới về. Những buổi sáng sương mù. Những buổi chiều gió

thối. Cuộc sống trầm lặng, thư thái. Tôi đã đi trên những con đường ngập đầy lá vàng. Đã yêu những con đường đó. Tôi đã ngồi dưới gốc cây những cánh rừng thưa, trong cái nắng mùa thu ngây ngất. Đã yêu những cánh rừng, những gốc cây đó. Một buổi đi chơi lang thang ra khỏi tỉnh, tôi lạc đến một trại cửa. Trại nằm trên một bờ suối. Chủ trại là một người quen. Người bạn ấy nhiều tuổi hơn tôi, không thích đời sống đua chen náo nhiệt của Sài-gòn, đã lên lập nghiệp ở cái thị trấn Cao-nguyên này từ nhiều năm.

Anh ta tên là Hoan. Hoan thấy tôi, mừng rỡ đón tôi vào trại, đưa tôi đi thăm trại, giữ tôi ở lại trại đến buổi chiều. Khi tôi tỏ vẻ yêu thích đời sống tự do cách biệt của Hoan trong cái trại của do chính anh làm chủ, Hoan hỏi :

– Thích thật không ?

Tôi đáp thật. Hoan nói :

– Lên đây mà ở.

Tôi nói tôi còn ở trong quân ngũ.
Hoan cười :

– Vậy, chừng nào giải ngũ, lên đây với tôi, nếu khi đó anh còn thích.

Tôi trở về, đem chuyện sống một tuần lễ ở Cao-nguyên, chuyện gặp Hoan và cái trại của bên bờ suối của Hoan nói cho Liên nghe. Bấy giờ chúng tôi đang bàn với nhau về những dự tính tương lai. Tôi nói với Liên rằng sau ngày giải ngũ, tôi sẽ trở lại tìm Hoan, đề nghị với Hoan cho ở cùng, cho hợp tác. Tôi nói thế nào Hoan cũng bằng lòng, vì Hoan vẫn thiếu một người phụ tá tin cần. Rồi tôi hỏi Liên :

– Em chịu lên ở đó với anh ?

Nhớ Liên đã nắm lấy tay tôi, đã trả lời, giọng nồng nhiệt, sốt sắng :

– Anh ở đâu, em cũng bằng lòng ở đó.

Phải, Liên đã trả lời, gấn bó và chung thủy : như vậy. Và tôi, tôi đã hình dung ra, bằng một hình dung đầy lãng mạn, cuộc chung sống của hai chúng tôi giữa một cảnh trí núi rừng. Chúng tôi sẽ có một ngôi nhà nhỏ. Xinh xắn. Lợp gỗ. Ngôi nhà nằm cạnh trại cửa, bên bờ suối. Buổi sáng, chim rừng đánh thức tôi dậy. Tôi sẽ xuống suối rửa mặt. Nước suối mát lạnh, trong vắt như thủy tinh. Rồi tôi theo Hoan vào rừng. Những cây rừng lực lưỡng, cao vút được đốn xuống, thả theo dòng suối, cho trôi về tới sát cửa trại. Buổi chiều về đến trại, chiều rừng đã xuống, và trong ngôi nhà nhỏ, ánh

đèn được thắp sáng. Liên hiện ra, tươi cười, trong khung cửa sổ.

Hoa rừng muôn vàn quanh nhà. Hoa mọc đầy trên hai bờ suối. Nhưng Liên là bông hoa đẹp nhất. Đời sống núi rừng đem lại cho cả Liên và tôi một thay đổi lớn lao. Cũng là một thay đổi tốt đẹp. Tâm hồn tôi sẽ lắng xuống. Trong vạt cái trong vạt của một dòng suối. Bằng những buổi sáng thư thái, bằng những buổi chiều êm đềm, tôi làm lại cuộc đời mình, trên một nền tảng lâu bền và vững chãi. Tôi thôi gió bão, tôi hết hoang vu, và bên tôi, Liên cũng không còn là người con gái phường phố phải trang điểm, phải làm dáng mỗi buổi sáng ra đường. Hạnh phúc tràn đầy nhất là một hạnh phúc đơn giản. Hạnh phúc của chúng tôi sẽ như thế. Buổi tối, chúng tôi đi ngủ thật sớm. Hôm sau, cùng thức giấc trước mặt

trời lên. Những ngày không làm việc, xưởng cửa đóng cửa, chúng tôi sẽ dắt tay nhau đi dạo trên những con đường nhỏ của rừng đầy bóng mát, tổ chức những bữa ăn trưa ngoài trời, bên bờ suối, thăm viếng những ngọn đồi, những thung lũng chung quanh.

Đôi khi, chúng tôi cũng nhắc, cũng nghĩ đến Sài-gòn. Nhưng nhắc và nghĩ đến thôi, không cảm thấy cần thiết phải gặp lại. Mất Liên, ngôi nhà bên bờ suối, thăm cỏ nơi chân đồi, cái thị trấn bốn mùa yên tĩnh của một Cao-nguyên núi rừng xanh biếc cũng mất luôn, cái thế giới mộng tưởng thần tiên ấy chỉ còn là những hình ảnh rời đứt lổng chổng bên lề một giấc mộng không bao giờ trở thành sự thật.

Nhưng giấc mộng đã vỡ mà tôi vẫn nhớ đến nó. Sống từng lúc với nó, như

lúc này. Khi người ta không còn gì, mộng tưởng quả thực là một cần thiết. Mộng tưởng cũ chính là sự thật bây giờ của tôi. Đêm nay, giấc mộng cũ sống lại. Trong đầu. Trước mắt. Nó lặn theo những vòng bánh. Nó chập chờn trong bóng đêm. Nó đứng lại trên một ngã tư vừa đi qua, một bùng binh vừa bỏ lại. Nó hiện hình trên một đầu phố chiếc xe chở tôi vừa lăn tới, nó đi theo tôi suốt một tiếng đồng hồ, cho đến khi người phu xe ngừng lại trước thềm khách sạn.

6

Một tuần lễ trôi qua. Hôm nay là thứ sáu. Đã bảy ngày liền tôi không gặp An. Cũng ngày hôm nay của tuần lễ trước, An đưa tôi ra đường, hẹn đi hẹn lại là thế nào buổi chiều hôm sau nàng cũng đến tìm tôi ở khách sạn. Y hẹn, tôi đóng cửa phòng, nằm chờ nàng suốt buổi chiều. Tôi hút hết một gói thuốc lá, gọi thẳng bồi phòng đưa lên đến ly cà phê thứ ba mà vẫn không có một gót giấy đàn bà nào vang lên ngoài hành

lang. Tối đó, mãi đến mười giờ đêm, tôi mới xuống phố ăn cơm,

Hòn sau, tôi lại chờ An trọn một ngày, loay hoay tìm hiểu về sự lỡ hẹn của An, sự lỡ hẹn mà tôi đành đành, không thể nào có được. An đau ? Hay là nàng hối hận ? Hay là nàng đã bị cha mẹ cấm đoán, bắt nàng phải đoạn tuyệt với tôi, trở lại với Huấn ?

Giả thuyết sau cùng này vừa làm cho tôi vui, vừa làm cho tôi buồn. Vui vì lương tâm từ nay được yên ổn, đời sống, qua mấy tuần sóng gió, tìm lại được cái nhịp chảy bình thường ngày trước.

Nghĩ thầm, thôi thế cũng xong, thôi thế là hơn. An trở lại với Huấn có nghĩa là giữa nàng với tôi, kể như không có chuyện gì, và tình bạn giữa Huấn và tôi vẫn được tốt đẹp, hoàn toàn, như cũ.

Buồn vì trong thâm tâm, tự ái tôi đã bị thương tổn nặng nề. Hóa ra, tôi đã lầm. Tôi đã tưởng giữa An và tôi, một đam mê mãnh liệt đã xảy ra, một đam mê mà cả hai cùng biết là tội lỗi nhưng không thể nào cưỡng chống lại. Hóa ra, tôi chỉ là một cần thiết, một trò đùa chốc lát của nàng. Sau đó, nàng đã thức tỉnh, đã lãng quên mau chóng.

Sang tới ngày thứ ba, tôi cố gắng không nghĩ đến An nữa. Tôi về nhà cô giáo từ sáng sớm, ở nhà cô tôi đến tận buổi chiều.

Buổi tối, tôi đi uống rượu say, rồi về thẳng khách sạn. Ngày tôi định tâm quên An, coi như tôi đã chấm dứt với An cũng là ngày tôi thấy thiếu nàng nhiều nhất. Lúc ở quán rượu ra, tôi đã gọi xe đi qua cửa nhà nàng. Phút ấy, tôi thiếu An vô tả. Muốn gặp nàng tức khắc. Xe dừng lại xế

cửa nhà nàng, ngoài đầu ngõ. Tôi nhìn vào. Thoáng thấy bóng Hậu lướt qua khung cửa sổ. Tôi không dám tiu chặt An có nhà hay không. Ngập ngừng, do dự mãi rồi tôi chợt nhớ tôi đã nói với An không bao giờ đến tìm nàng ở nhà nàng nữa. Thế là tôi lại lên xe trở về.

Sang tới ngày thứ tư, nỗi nhớ vẫn còn nhưng đã lắng xuống. Và bây giờ thì đã trọn một tuần lễ, hai chúng tôi không gặp nhau. Tôi vừa xuống phố trở về, thay quần áo, định tâm nằm lì trong căn phòng đóng kín, không đi đâu nữa.

Một tiếng gõ cửa nổi lên. Tôi đang đứng rửa mặt trong phòng tắm. Lớn tiếng :

– Ai đó.

Tiếng gõ cửa ngừng lại. Không thấy ai trả lời, tôi lớn tiếng nói tiếp :

– Không khóa. Cứ vào đi.

Tôi đi ra. Người vừa mở cửa bước vào là Hậu. Cô gái đến đúng vào lúc tôi không ngờ tới. Tôi quên An, cũng không còn nhớ tới Hậu nữa. Chỉ một tuần không thấy mặt, không nghĩ tới, sự thân thuộc đã không còn nữa, Hậu gần như một xa lạ tôi mới thấy lần đầu.

Tôi đứng ngẩn người. Hậu hỏi :

– Anh không ngờ là em, phải không?

Tôi gật :

– Bất ngờ thật.

Hậu nhìn thẳng vào mắt tôi :

– Nếu là chị An, anh có bất ngờ không ?

Tôi lại gật, hơi bối rối một chút :

– Cũng vậy. Đã một tuần nay, tôi không gặp An. An có đau không ?

– Không.

Tôi ra đóng cửa, kéo ghế cho Hậu ngồi. Nét mặt nghiêm trang của Hậu tạo cho cho sự gặp mặt một vẻ căng thẳng, trầm trọng. Tôi hỏi :

– Có chuyện gì không ?

– Em cần gặp anh. Sao anh không lại chơi ?

Tôi thông thả lắc đầu :

– Không ai muốn tôi đến, tôi còn đến để làm gì ?

Câu chuyện vương vấp, chưa tìm kiếm được cho nó một dòng chảy dễ dàng, một lối thoát quang đãng. Tôi không biết làm thế nào khác hơn là chờ

đội. Hậu nhìn quanh quất. Tôi biết người con gái đang thấy căn phòng của tôi lạnh, bừa bãi, đầy đặc những dấu vết của cuộc sống buông thả, phóng đảng, không xứng đáng chút nào cho sự viếng thăm trang trọng của một thiếu nữ nhà lành. Đáng lẽ, Hậu nên bỏ về ngay. Đúng hơn, không bao giờ nàng nên tới đây. Đúng hơn nữa, đừng bao giờ chị em nàng nên biết đến tôi. Thế giới của Hậu là một mái gia đình êm ấm. Là căn phòng khách xinh xắn, ở đó tất cả đều ngăn nắp, sáng láng. Thế giới tôi khác. Nó là một cái gì hoàn toàn trái ngược lại.

– Anh ở đây lâu chưa ?

– Mới. Từ ngày giải ngũ.

– Cái người con gái, chúng em gặp ngoài hành lang lần trước, cô ta đến kiếm anh, phải không ?

Tôi gật, không chối cãi :

– Phải.

– Sao anh không để cô ta vào ?

Câu hỏi ngộ nghĩnh khiến tôi bật cười thành tiếng. Tôi lắc đầu :

– Hôm đó phải tiếp chị em Hậu. Cho nó vào thế nào được.

Hậu tròn mắt :

– Anh không sợ cô ta giận ?

Tôi cười lớn hơn. Những người con gái mới lớn bây giờ, cùng một lứa tuổi với Hậu, hiểu được những chuyện ở ngoài cái nên hiểu biết của tuổi họ. Những lúc họ làm ra ngớ ngẩn, ngây thơ, chỉ là họ đánh lừa người. Tôi không thấy ở Hậu sự giả dối đó. Hậu ngây thơ thật. Tôi nghĩ đến người chị và người em qua một so

sánh. An đã có một đời sống. Ở ngoài mái gia đình. Hậu thì chưa. Tất cả đối với Hậu còn lạ lẫm, còn ngỡ ngàng.

Tôi đáp :

– Những đứa con gái như con nhỏ ấy không dám giận ai hết.

– Dù bị đuổi về ?

– Đúng vậy. Lúc khác nó lại tìm đến. Lại đứng chờ hàng tiếng đồng hồ ngoài hành lang. Nếu lại bị đuổi đi, cũng không bao giờ dám giận.

– Sao vậy ?

– Hậu không biết ?

Hậu giậm chân, bực bội :

– Không biết mới hỏi anh.

– Vì nghề nghiệp của họ.

– Anh nói rõ hơn đi.

Tôi xua tay :

– Không nên. Hậu không nên biết làm gì.

Hậu đứng lên, lại gần cửa sổ, nhìn xuống đường. Tôi nhìn theo. Hậu đứng thẳng, dáng điệu cứng, cái áo dài chưa nổi bật những đường cong của một thân hình đã nảy nở như thân hình An. Tiếng xe cộ dưới lòng đường vọng lên. Đột nhiên, Hậu hỏi, không quay lại :

– Hôm nọ anh đi chơi với chị An vui không ?

Tôi không ngờ Hậu hỏi câu hỏi đó. Tôi đáp, thận trọng :

– Thường.

– Anh đưa chị An đi những đâu ?

Tôi thông thả lại gần :

– Không trả lời được.

Hậu quay lại :

– Sao vậy ?

– Vì nó quá tò mò. Vì tôi không muốn nói. Điều tôi cho Hậu biết được là từ nay không có những vụ đi chơi như thế nữa.

Sự ngạc nhiên của người con gái đầy tràn trong cái nhìn đăm đăm, không chớp, cái nhìn vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ. Tôi biết Hậu không chịu tin. Nhưng tôi nói, tôi rất thành thật. Với An, cuộc phiêu lưu phải được ngừng lại. Sẽ không bao giờ còn có những bước chân lang thang hết hè đường này đến hè đường khác. Sẽ không bao giờ còn có dòng sông vùng ngoại ở nơi An và tôi đã xuống một

con đồ nhỏ để sang với cái bãi cỏ óng mượt ở bờ sông bên kia. Sẽ không bao giờ còn có sự có mặt một mình của An trong căn phòng này. Tôi trả An về cho tuổi trẻ nàng. Sự mất mát của Huấn chỉ là chốc lát. Giữa hai cánh thư. Giữa hai lần nghỉ phép. Tôi trả lại An cho Huấn. Cho mọi chuyện lại như cũ.

– Anh và chị An giận nhau ?

Tôi cười buồn :

– Không.

Hỏi :

– Mấy tuần nay, chắc Hậu có những ý nghĩ về tôi không được tốt đẹp lắm.

Hậu mím môi, đứng im. Tôi đặt nhẹ tay lên vai nàng. Phút này, nhìn Hậu, tôi nghĩ đến những người con gái khác, như

Hậu, tinh khiết, tôi đã nhìn thấy, đôi khi, lúc đi qua một khung cửa một lớp học, hay từ trong một sân trường đi ra. Họ đó, tóc thề ngang vai, áo trắng nữ sinh. Họ đó, những bông hoa mới hàm tiếu của một cảnh vườn thanh xuân, với cuộc sống còn nguyên vẹn như một tờ giấy trắng. Quen biết những người như tôi, Hậu không được gì hết. Chỉ có mất. Tôi nghĩ nên bảo Hậu là nàng chẳng nên trở lại căn phòng khách sạn này một lần nữa để làm gì. Lần này là lần cuối cùng.

– Muộn rồi, Hậu về đi.

– Anh không muốn em ở lại ?

– Không. Đến đây, Hậu dễ bị hiểu lầm.

– Sao anh không nói với chị An như thế.

– Chưa nói. Sẽ nói. Nếu tôi gặp lại An. Nếu An tới đây.

Hậu lảng lảng đi ra. Tôi đưa Hậu xuống tầng dưới. Chúng tôi yên lặng đi bên nhau. Hành lang khách sạn dài thăm. Tôi đầu cầu thang đi xuống, Hậu bất chợt đứng lại :

– Em đến hôm nay vì muốn báo cho anh một tin.

Tôi nhú mảy :

– Gì vậy ?

– Chắc anh chưa biết. Một tin về anh Huấn.

Tôi hỏi dồn :

– Huấn đã về đây ?

Hậu lắc đầu :

– Không phải. Không chừng anh Huấn không bao giờ về đây nữa.

Tôi ngăn người :

– Không bao giờ ?

Hậu gật :

– Đáng lẽ em phải nói ngay cho anh biết từ lúc mới đến. Chẳng hiểu tại sao em không nói ngay. Tin từ chỗ anh Huấn gửi về cho hay anh Huấn đã mất tích.

Tôi nắm lấy tay Hậu :

– Mất tích ? Trong trường hợp nào ?

– Trong một cuộc hành quân.

Hậu đã đặt một bàn chân xuống cầu thang. Cái cầu thang tôi nhìn thấy quen mắt mòn nhàn, hàng ngày, thành linh đổi khác. Nó dốc ngược, choáng

váng, như một triền núi cao ngất từ trên ngọn núi nhìn xuống. Tôi chợt nghĩ đến những ngọn núi, những cánh rừng ở đó tôi và Huấn đã sống những ngày tháng heo hút nhất của tuổi trẻ mình. Mất tích. Huấn đã mất tích. Như thế nào ? Chẳng cần biết. Sự mất tích nào cũng giống hết như sự mất tích nào. Như cái chết nào rồi cuối cùng cũng có một bộ mặt y hết nhau. Không bao giờ tôi thấy Huấn nữa. Sự việc này với tôi vừa có một cái gì thật thông thường lại vừa có một cái gì thật quái dị. Tôi không nghĩ được gì thêm. Nơi gần cầu thang, nơi cuối hành lang một khách sạn không phải là chỗ để người ta đứng đó, suy nghĩ miên man xa gần về sự mất tích của một người bạn. Tôi nói nhỏ :

– Thật không ngờ.

– Vâng. Không ai ngờ được. Anh Huấn mới về đây hôm nào.

– Thành ra chúng mình gặp nó hôm đó là lần cuối cùng.

Tôi ngập ngừng rồi hỏi Hậu :

– Phản ứng của An ra sao ?

– Chị ấy đọc điện tín, không nói gì, vào phòng, đóng cửa lại.

Tôi nói, không mấy may tin tưởng ở lời nói của mình :

– Mất tích không có nghĩa là chết.

Một đám khách trọ từ dưới cầu thang đi lên. Nét mặt Hậu và tôi cùng căng thẳng, khác thường, hẩn thể. Đám khách trọ lần lượt đi qua, người nào cũng ném cho hai chúng tôi một cái nhìn tò mò. Thêm những khách trọ khác từ trong

các phòng đi ra. Xuống thang. Chúng tôi không thể đứng lâu hơn.

Hậu đưa tay làm hiệu nàng muốn bỏ đi.

– Thôi em về.

Bước xuống hai bậc thang, Hậu quay lại. Tôi vẫn đứng ở chỗ cũ. Ánh mắt Hậu ngời lên một thoáng căm giận. Tôi chưa kịp hiểu tại sao. Hậu đã nói :

– Anh còn đứng đó làm gì nữa. Phải đi ăn mừng đi chứ. Anh Huấn chết rồi mà.

Nói xong, Hậu đi như chạy xuống cầu thang. Tôi bàng hoàng nhìn theo. Câu nói thật độc ác. Và cũng thật không ngờ ở một người con gái hiền lành và đôn hậu như Hậu. Thì ra, Hậu tin cái tin buồn đối với riêng tôi là một tin mừng. Thì ra,

Hậu cho Huấn chết là tôi đã dẹp bỏ được một trở lực. Ăn mừng. Ác độc thật. Câu nói đập mạnh vào mặt tôi như một cái tát. Tôi thở ra một hơi dài, quay gót, lùi thủi trở về phòng.

✱

7

Chiếc xe hàng dừng lại ở một bãi đất trống. Mặt đất đỏ khé, lổn ngổn gạch đá ngăn cách với cánh đồng ngập nước chung quanh bằng một bờ cỏ cao ngang tầm đầu gối. Núi và rừng ở phía tay trái con đường. Đồn lính cách đường chừng hai cây số, trên đỉnh một ngọn đồi trần trụi đã được khai quang. Mặt trời đã lặn ở phía ấy, sau dãy núi chạy dài như một bức thành. Trời giới tuyến cao vút. Dãy phố bắt đầu từ khoảng đất

trống, thấp dần xuống một bãi sông chưa nhìn thấy. Chiếc xe rú lên rồi tắt máy. Tôi xách gói quần áo, nhảy xuống mặt bến.

Toàn thân tôi mới nhừ. Cuộc hành trình kéo dài đúng sáu tiếng đồng hồ. Tôi ở Sài-gòn đi khoảng mười hai giờ trưa, sau một bữa cơm ăn vội vàng trong một quán hàng ở bến xe. Bây giờ đã là buổi chiều, khi tôi đặt chân trở lại nơi chốn mình đã sống. Suốt dọc đường, tôi ngủ gà ngủ gật. Những lúc thức tỉnh, tôi lại nghĩ đến chuyến đi đột ngột của mình, lại nghĩ đến Huấn. Tôi không có lý do nào để trở lại. Huấn đã mất tích. Tôi không còn một hy vọng nào được gặp lại Huấn. Vậy mà tôi vẫn đi. Như cảm thấy chuyến đi là một cần thiết ghê gớm phải thực hiện. Và thực hiện tức khắc.

Đứng giữa bãi đất quanh hiu, tôi ném một cái nhìn thật xa vào cảnh vật

chung quanh. Đã hai năm. Hơn nữa không chừng. Đã hai năm xa cách. Cuộc sống thăng trầm đã xảy ra không biết bao nhiêu đổi thay ở những vùng trời khác, nhưng ở đây vẫn vậy, như cũ, tôi chưa nhận thấy một đổi thay nào. Những ngọn núi vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ. Những cánh rừng cũng vậy. Cũng vậy, cái đồn binh trơ vơ trên đỉnh ngọn đồi. Cũng vậy, dãy phố với những quán hàng thấp, buồn bã dưới trời chiều đang thâm mầu. Cảnh tượng nguyên vẹn như hồi nào, khiến tôi có cảm tưởng những đám mây đang trôi nhẹ trên đầu, cũng là những đám mây cũ, chúng khuất lấp sau những triền núi từ chiều hôm trước, để lại trở về, chiều nay, từ những triền núi bên kia.

Tôi xách gói quần áo, đi vào con phố duy nhất của một vùng giới tuyến mệnh mông. Người quen biết cũ tôi nhìn thấy

trước nhất là bà Cả Cần. Bà Cả Cần có một tiệm tạp hóa nhỏ ở ngay đầu phố. Ngày trước, mỗi chủ nhật từ đồn binh xuống phố, tôi và Huấn, trước khi đến quán hàng của Tâm, đều dừng lại ít phút trước cửa tiệm tạp hóa của bà Cả Cần. Mua một bánh xà bông, một gói thuốc lá. Lâu dài thành khách quen. Bà Cả Cần bán chịu cho chúng tôi. Chúng tôi thường đùa nhận bà Cả Cần là mẹ nuôi. Nhiều buổi trưa, không về đồn, không biết đi đâu sau một buổi sáng lang thang, chúng tôi kéo nhau vào ngủ trưa trong căn phòng nhỏ ở phía sau nhà.

Bà Cả Cần không phải là người vùng này. Chồng bà ở đồn binh trên ngọn đồi từ rất lâu trước tôi và Huấn. Bà Cả theo chồng ra mở quán ở đây. Rồi ở luôn, từ sau ngày chồng bà bỏ mình sau một trận đánh ở bên kia dãy núi.

Bà Cả Cần đang lúi húi dọn hàng.
Thấy tôi, bà kêu lên mừng rỡ :

– A, Thiều, tưởng ai, ra hồi nào vậy ?

Tôi chỉ tay về phía bến xe :

– Cháu vừa tới.

Tôi bước vào quán hàng. Tầm mắt tối hẩn lại. Một không khí quen thuộc. Bà Cả Cần vẫn vậy, gầy guộc, với cặp mắt hấp háy và những đường nhăn chằn chịt trên vầng trán thấp.

Bà đơn đả :

– Hỏi thăm hoài đấy chứ. Tưởng không bao giờ thấy mặt cháu nữa.

Tôi ngồi xuống tấm phản :

– Cháu cũng tưởng vậy.

Bà Cả Cần thân mật ngồi xuống cạnh tôi. Bà hỏi :

- Thiếu ở đâu bảy giờ ?
- Cháu hiện ở Sài-gòn.
- Được giải ngũ rồi chứ ?

Tôi gật đầu :

- Vâng. Ngay sau khi ra khỏi Quân-y-viện,

Bà Cả Cần rót nước, lấy thuốc là mời tôi, vẻ mừng rỡ của bà hiện rõ trong một biểu tỏ vừa quê mùa, vừa thành thật. Bà hỏi :

- Đi đường mệt lắm không ?

Tôi đáp :

- Cũng hơi mệt.

– Vào nhà trong nằm nghỉ một lát.

Tôi tựa lưng vào vách :

– Cháu phải đi bây giờ ?

– Đi đâu ?

Tôi chỉ tay ra ngoài, về phía cái đồn binh nằm chênh vênh trên đỉnh ngọn đồi cỏ cháy. Buổi chiều đã xuống hẳn. Cái bót gác nhìn thấy từ đằng xa, nhỏ xíu, in sâu vào nền trời.

– Cháu lên đồn.

– Muộn rồi, để sáng mai có hơn không.

Tôi nghe theo lời bà Cả. Lúc rời khỏi Sài-gòn, tôi hăm hở, náo nức bao nhiêu, bây giờ, tới nơi, tôi phân vân, ngần ngại bấy nhiêu. Huấn không còn ở trong đồn nữa, tôi còn vào đồn để làm gì ? Ngoài

Huấn, tôi không có một người bạn thân nào khác. Tôi cũng không cần lên đồn mới biết được đích xác nguyên nhân sự mất tích của Huấn. Chỉ cần hỏi bà Cả. Hay lát nữa, chỉ cần nghe chuyện Tâm.

– Cháu ở đây bao lâu ?

Tôi ngập ngừng :

– Chưa định. Không chừng một vài ngày. Không chừng sáng mai cháu về sớm.

– Làm gì mà gấp thế ?

Bà Cả Cẩn cười :

– Hay đã có ai mong ở Sài-gòn ?

Câu nói đùa của bà Cả Cẩn làm tôi nhờ đến An. Trước khi đi, tôi đã định đến gặp An, nói cho An biết tôi về thăm đơn vị cũ.

Nghĩ thế nào, lại thôi. Nét mặt lạnh lùng đầy ác cảm của người mẹ, thái độ nghiêm khắc của Hậu với lời nói ác độc của Hậu lúc đứng với tôi ở đầu cầu thang cho tôi biết tôi không nên trở lại ngôi nhà ở đường Thành Thái làm gì nữa. Tôi chỉ là một kẻ phá rối. Phá rối sự bình yên của người này. Phá rối hạnh phúc của người khác. Tôi cười buồn :

– Chẳng có ai mong hết.

Bà Cả Cần hất hàm :

– Chưa ra đã về, để làm gì vậy ?

– Nghe tin Huấn mất tích, cháu muốn ra tận nơi để tìm hiểu. Mục đích chuyến đi chỉ có vậy Bà biết gì về sự mất tích của Huấn không ?

Bà Cả Cần chép miệng :

– Thì cũng biết vậy thôi. Tuần trước, cậu ta còn đến mà.

Bà Cả Cần kể cho tôi nghe về mấy lần sau cùng bà gặp Huấn. Theo lời bà Cả Cần, hình như Huấn có chuyện buồn, một chuyện buồn mà Huấn giấu không chịu nói ra. Huấn vào cửa hàng, mua một gói thuốc lá, nét mặt thê thảm. Huấn ngồi ủ rũ một lát, đầu cúi xuống. Sau đó, Huấn lặng lẽ bỏ đi, âm thầm với cái tâm sự riêng tây không tỏ lộ. Thái độ kỳ lạ của Huấn làm cho bà Cả Cần hết sức ngạc nhiên. Bà nói, chưa từng thấy Huấn như thế bao giờ. Sự ngạc nhiên của bà Cả Cần rất dễ hiểu, Huấn là người vui tính nhất đơn vị. Chưa thấy bóng người đã nghe thấy tiếng cười. Mỗi lần từ trên đồn xuống phố, Huấn làm náo động cả con đường trước đó yên tĩnh. Vậy mà

trong tuần lễ trước ngày mất tích, Huấn thay đổi hẳn.

Không ai hiểu được sự thay đổi này. Riêng mình tôi hiểu. Huấn buồn vì An thay đổi, còn đau đớn nghìn lần hơn nữa khi được biết An và tôi đã có tình ý với nhau. Đó là sự đau đớn của kẻ thành linh thấy mình bị lừa dối, lại bị lừa dối bởi những người thân yêu và tin cẩn nhất. Tôi gửi lại bà Cả Cần cái bọc quần áo và sửa soạn đi ra.

Bà Cả Cần dặn :

– Lát nữa về ăn cơm nhé !

Tôi xua tay :

– Cháu đi lang thang, không chắc về đâu. Bà đừng đợi.

– Tối về đây ngủ chứ.

– Vâng.

Tôi đi ra. Buổi chiều giới tuyến cũng yên tĩnh như một buổi chiều Sài-gòn. Chiến cuộc từ nhiều tháng, đã lắng dịu. Tôi nhớ lại khoảng thời gian tôi ở vùng này, trên ngọn đồi kia. Bấy giờ chiến cuộc đang ở vào thời kỳ sôi động và ác liệt nhất. Đồn chúng tôi bị bao vây liên tục suốt mấy tuần lễ. Kẻ thù ở bốn phía, trong những cánh rừng, trên những đỉnh núi. Sự hiện hữu của chúng vô hình mà đầy đặc. Chúng tôi mở liên tiếp những cuộc hành quân cảm tử để phá vỡ vòng vây mà không xong. Những cuộc chạm súng ác liệt diễn ra suốt ngày đêm trên một địa hình nhàu nát vì bom đạn cây xới hết đợt này đến đợt khác. Đối phương từ những ngọn đồi, những sườn núi chung quanh pháo kích vào đồn. Chúng tôi cố thủ trong những công sự phòng ngự đào

sâu trong lòng đất. Phải tiếp tế bằng máy bay. Trực thăng tải thương cũng không đáp được xuống, vòng vây thắt chặt lại mãi. Đồn bị cô lập, hoàn toàn. Ban đêm, ánh hoả châu sáng lòa một vùng trời giới tuyến. Ban ngày, phi cơ tới ném bom xuống những vị trí tập trung của địch. Từng khu rừng bốc cháy. Thật là một cảnh tượng kinh hoàng. Đã tưởng mất đồn. Đã tưởng không còn một mống nào sống sót.

Vậy mà tôi và Huấn đều toàn vẹn. Hôm được một lực lượng bạn đến giải cứu, phá vỡ vòng vây, Huấn và tôi đưa nhau từ hầm sâu lên mặt đất, hai đứa nhìn nhau có cảm tưởng như vừa bừng tỉnh khỏi một cơn mộng dữ. Đã nghĩ rằng thoát chết lần đó thì không bao giờ mất nhau nữa. Hôm sau, hai chúng tôi từ trên đồn xuống phố. Tâm chạy giặc

chưa về. Cửa tiệm của nàng ở đầu bến đóng kín. Phần lớn mọi tiệm hàng khác cũng vậy. Chỉ có cái cửa tiệm tạp hóa của bà Cả Cần là mở cửa. Bà thật lì lợm, thật gan dạ. Bà không chạy đi đâu hết. Bà nói bà già rồi, đã gần đất xa trời, tứ cố vô thân, chết sớm hay chết muộn cũng thế mà thôi.

Nhớ hôm đó, bà làm một bữa cơm thịnh soạn, đãi chúng tôi. Nói để mừng cho đồn chưa mất, mừng cho hai thằng trẻ tuổi chúng tôi chưa đến nỗi phải chấm dứt cuộc đời giữa tuổi trẻ của mình

Hôm đó, chúng tôi uống rượu thật say. Cười đùa như phá. Sau đó, Huấn rủ tôi đi đón Tâm. Tâm và đàn em nhỏ của nàng chạy lánh sang một xóm nhỏ bên kia dòng sông. Nhìn thấy Huấn, nàng reo lên mừng rỡ. Thấy tôi, Tâm có một thái độ khác : Nàng nhìn tôi dăm dăm.

Rồi thốt nhiên, bùng mặt, ràn rụa nước mắt.

Tôi lại gần, đặt tay lên vai người bạn gái :

– Thấy Huấn, em cười. Thấy anh, em khóc là làm sao vậy ?

Huấn quát lớn :

– Ngu quả, thế mà cũng không hiểu. Nó thương mày, nó sợ mày chết chứ còn sao nữa.

Tôi đưa khăn tay cho Tâm lau nước mắt, hỏi nàng :

– Thật thế không ?

Tâm cúi đầu, thốn thức, không nói. Mãi mãi rồi người con gái quê mùa, đôn hậu ấy mới gật đầu, nhận lời nói của Huấn là đúng. Là nàng nghĩ rằng tôi đã

bỏ mình dưới những trận pháo kích. Đó là lần duy nhất Tâm tỏ lộ cảm tình và sự lo lắng nàng dành cho tôi. Mỗi tình hồn nhiên mà đắm thắm biết bao nhiêu. Chân thành và xúc động biết bao nhiêu. Những giọt nước mắt của Tâm đẹp hơn những lời tỏ tình đẹp nhất. Nhưng, không bao giờ người ta cùng yêu nhau. Tình yêu muốn đời là vậy. Không bao giờ người ta cùng yêu nhau trong cùng một lúc. Đó là cái sự thật phũ phàng, cái chân tướng tàn nhẫn của tình yêu. Nhìn Tâm khóc hôm đó, tôi đã cảm động. Đã nắm lấy tay nàng. Nói với Tâm những lời dịu ngọt. Đã đưa nàng từ bên kia sông trở về quán hàng của nàng sau đó. Nhưng chỉ thế thôi. Không có gì hơn.

Không có gì khác. Tôi đang yêu Liên. Tình cảm tôi là một dòng chảy rào rạt, tràn đầy, nhưng cũng là một dòng chảy

duy nhất. Nó không thể phân chia thành nhiều nhánh, nhiều dòng. Tôi không thể yêu hai người đàn bà trong cùng một lúc. Yêu Liên, đành phụ Tâm vì thế. Tôi vẫn dành cho Tâm những tình cảm tốt đẹp. Nhưng chắc chắn trước sau những tình cảm ấy vẫn không phải là tình yêu.

Con phố chạy dài trước tầm mắt. Một vài đám người trẻ tuổi mặc quân phục ngồi trong những quán hàng. Họ nhìn ra khi tôi đi qua. Tôi không khám phá được trong số người ấy một khuôn mặt quen thuộc nào. Đầu óc tôi lúc này đầy đặc những hình ảnh, những kỷ niệm cũ. Kỷ niệm nào cũng có Huấn. Cùng với buổi chiều đã chuyển thành mầu tím trên những triền núi xa xa, một cảm giác buồn bã nhẹ nhàng len dần vào tâm trí.

Giờ này, ở Sài-gòn, những giàn đèn đã đồng loạt chảy sáng. An đang làm gì ?

Hậu đang làm gì ? Tôi hình dung ra An, từ một hồ tắm trở về. Thêm một vài ngày trôi qua, chắc nàng đã quên hẳn Huấn. Hay nếu còn nhớ tới Huấn, thì cũng chỉ là một sự nhớ tới rất mỏng manh, rất mờ nhạt. Huấn mất rồi. Huấn đã ra khỏi đời An. Tôi đi xa. Đã một tuần, hai đứa không gặp nhau. Chắc cái chỗ đứng chênh vênh, chốc lát của tôi trong cuộc đời An, đã có một chàng trai nào đó chiếm đoạt. Chắc là như thế. Đàn bà dễ nhớ nhưng cũng dễ quên. Lúc là một ngọn lửa bùng bùng, lúc là một tảng băng lạnh ngắt. Tôi phải hiểu như vậy. Để đừng có những ảo tưởng. Để đừng có những ngộ nhận. Liên đã quên tôi. Quên hẳn. Tất cả mọi người đều quên nhau. Và những giấc mộng đẹp nhất là những giấc mộng ngắn nhất.

Mãi nghĩ, tôi đã đi tới cuối con đường.

Dòng sông đã nhìn thấy. Mặt nước hiện ra, một quầng, lặng lẽ ở một bãi thấp đã nhá nhem bóng tối. Quán hàng của Tâm nhìn xuống bến đò. Không có một người nào qua sông lúc này. Con đò nằm ghềch một đầu lên bờ. Ở bờ sông bên kia. Tôi đi sát vào hông căn nhà, tới phía trước. Và nhìn thấy Tâm.

Người con gái đứng quay lưng lại. Nàng đang thắp đèn. Cây đèn dầu đặt trên một mặt bàn. Tâm bật diêm, lúi húi với cây đèn chưa chịu cháy sáng. Quán hàng vắng lặng. Dây bàn ghế xiêu đổ vẫn nằm đó, trên những vị trí cũ. Rồi cùng với ánh đèn sáng lên, một đứa nhỏ từ phía trong nhà đi ra. Tôi nhận ra thằng Lịch, đứa em trai út của Tâm. Thằng Lịch tròn mắt. Nó đã nhận ra tôi. Nó la lớn :

– Chị Tâm, anh Thiều kia !

Tâm giật mình. Nàng đánh rớt cái hộp quẹt đang cầm trên tay xuống đất. Tôi cố tạo cho mình một dáng điệu tự nhiên nhất, một nụ cười tươi tắn nhất. Và bước vào quán.

Tâm đứng sững, toàn thân tê liệt trong một bàng hoàng không dứt. Cặp mắt nàng mở lớn. Cái nhìn tròn xoe, không chớp. Hai cánh tay buông thõng theo chiều người. Vành môi nàng hé mở. Tất cả đều bất động, chỉ có bộ ngực dậy thì nổi bật dưới làn vải áo là lên xuống theo hơi thở dồn dập. Mãi mãi rồi Tâm mới thốt được hai tiếng cọc lốc :

– Anh Thiếu.

Tôi đợi chờ ở Tâm những biểu tỏ mừng rỡ như tôi đã thấy ở bà Cả Cần. Tôi muốn được thấy Tâm đón tôi bằng tiếng cười giòn giã, trong suốt như pha-

lê của nàng. Hoặc ít nhất là nàng cũng phải chạy đến, nắm chặt lấy tay tôi, như mỗi lần tôi đến quán, sau nhiều tuần vắng mặt. Thái độ Tâm lần này thật kỳ lạ. Rồi tôi chợt hiểu. Cùng với sự có mặt của tôi, lần này còn có thêm sự mất tích của Huấn. Với Tâm, một cảnh tượng quen thuộc đã không còn nữa. Tôi đi đâu, cũng có Huấn đi cùng. Huấn đi đâu, cũng có tôi bên cạnh. Bây giờ, tôi đột ngột xuất hiện một mình. Giữa lúc Tâm không ngờ tới nhất.

Tôi gượng cười :

– Ngạc nhiên lắm sao ?

Tâm chớp mắt. Nàng đưa tay lên mái tóc, cử chỉ ngập ngừng, bối rối :

– Anh làm em hết hồn. Đã tưởng không bao giờ còn được thấy anh nữa.

Tôi hỏi :

– Sao vậy ?

– Anh Huấn nói.

Tôi nhú mày :

– Tại sao anh Huấn nói với Tâm như thế ?

Tâm lắc đầu :

– Chính em cũng không hiểu. Em vẫn hỏi thăm anh, mỗi lần anh Huấn tới đây. Anh Huấn nói không bao giờ anh còn ra đây nữa.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy buồn bã vô cùng. Trở về nơi chốn cũ, khi mà đời sống và tâm hồn tôi đã đổi thay, tôi biết tôi đang sống với một hiện tại buồn, và quá khứ, với cái gôm thành của nó là những ngày sung sướng cũ, quá khứ ấy không

bao giờ trở lại. Không bao giờ, mặc dầu tôi tìm kiếm. Không bao giờ, mặc dầu tôi đã gặp lại Tâm. Không cần phải hỏi Tâm, tôi cũng đoán được phần nào cái sự thật Tâm còn giữ ý, chưa muốn nói cho tôi biết. Sự thật đó là : không bao giờ Huấn muốn gặp lại tôi nữa. Và chắc chắn là Huấn đã nói với Tâm như vậy. Tôi ngồi xuống ghế, gần cây đèn. Tâm ngồi xuống cái ghế đối diện, bên kia bàn. Ánh sáng từ ngọn đèn tỏa ra, tràn đầy, khiến tôi nhìn được Tâm rõ hơn. Ánh mắt nàng vẫn trong sáng như xưa. Khuôn mặt giản đơn, không son phấn của nàng vẫn ánh lên những tình cảm tốt đẹp của một tâm hồn đôn hậu. Tuổi Tâm còn trẻ. Đời Tâm chưa lỡ làng, chỉ mới bắt đầu. Nhưng chính Tâm, Tâm cũng buồn hơn xưa. Trên một ý nghĩa nào, người con gái này cũng đã đổi thay. Nàng cũng như mọi người. Tất cả đều thay đổi.

Tâm hỏi tôi, câu bà Cả Cần đã hỏi :

– Anh định ở đây đến bao giờ ?

Tôi trả lời Tâm, câu tôi đã trả lời bà Cả Cần :

– Anh chưa định.

– Chắc anh chưa ăn cơm ?

Tôi lắc đầu, nói vừa đến.

Tâm đứng lên :

– Để em đi làm cơm cho anh ăn.

Tôi ngăn lại :

– Đừng vội. Lát nữa. Anh chưa đói.

Bầu không khí thân mật giữa hai chúng tôi mà lúc đầu tôi tưởng đã tan biến, trở lại, dần dần. Nhìn Tâm, tôi nghĩ đến An, đến Liên, đến những người thiếu

nữ thành phố đã đến với đời tôi, từng làm cho trái tim tôi rung động, đau đớn và chảy máu. Trong tôi, lại nổi lên một so sánh. Người con gái đang ngồi trước mặt tôi, với An, với Liên là một khác biệt, một trái ngược hoàn toàn. Tâm là một bông hoa đồng. Nàng là một vùng trời bình yên, một bến đậu khuất gió. Ngồi trong cái quán hàng ven sông, tâm hồn tôi đang lắng đọng, đang thư thái dần lại. Tôi thấy tôi đang nhập dần vào cái thế giới bé nhỏ của Tâm, và Sài-gòn lúc này chỉ còn là một thế giới khác, bên kia những cánh rừng, bên kia những triền núi.

Bên ngoài, đêm đã xuống. Bãi đất, mặt sông, những lùm cây ở bờ sông bên kia, con đò, hết thảy đều không nhìn thấy nữa. Bên kia bàn, Tâm yên lặng ngó tôi. Cái nhìn của nàng dịu dàng. Nàng hỏi :

– Anh biết anh Huấn đã mất tích

Tôi gật :

– Chính vì thế mà anh ra đây.

Tâm cho tôi hay những điều bà Cả Cần đã nói cho tôi hay hồi nãy. Nghĩa là những chi tiết hết sức mơ hồ về sự mất tích của Huấn. Huấn ra khỏi đồn trong đêm, ở chân núi. Rồi Huấn không trở về đồn nữa. Có thể Huấn đã bị trúng đạn. Có thể Huấn đã bị đối phương bắt được. Được tin Huấn mất tích, Tâm đã oà khóc. Nàng muốn vào đồn, hỏi thăm để biết đích xác hơn. Nhưng nàng không được phép. Đó, tất cả những điều Tâm biết về Huấn.

Tôi hỏi

– Huấn hay ra đây ?

Tâm gật :

– Luôn. Hình như anh ấy có vào Sài-gòn ?

– Có.

– Anh và anh Huấn có gặp nhau ?

– Có gặp.

Tâm nhú mảy :

– Chuyện bất hòa nào đã xảy ra giữa hai anh ?

Tôi lắc đầu :

– Không có chuyện bất hòa nào. Có một chuyện khác. Nhưng không thể gọi đó là một bất hòa.

– Anh nói rõ hơn đi.

Tôi hỏi Tâm :

– Huấn nói gì về anh ?

– Nói không bao giờ hai anh lại gặp nhau nữa.

Tôi cúi đầu, thở dài :

– Thì ra, Huấn đã nói với em như thế. Tâm hiểu tại sao không ?

– Không. Nên em mới hỏi.

Tôi xua tay :

– Huấn mất tích rồi. Mọi chuyện không còn ý nghĩa gì nữa. Em cũng chẳng nên tìm hiểu để làm gì. Nếu Huấn còn sống, một ngày kia em sẽ hiểu.

Thái độ che giấu của tôi càng khiến Tâm đã ngờ vực lại ngờ vực hơn. Huấn chỉ nói với Tâm là đã đoạn giao với tôi. Nhưng không nói rõ vì nguyên nhân nào.

Hắn thế. Và Tâm thì đang muốn biết rõ sự thật.

Tâm ngáp ngừng rồi nói :

– Em đoán thử nhé.

– Đoán thử cái gì ?

– Đoán tại sao hai anh bất hòa với nhau.

Tôi đành gật :

– Đồng ý. Đoán đi.

Tâm nhìn thẳng vào mắt tôi :

– Vì một người đàn bà.

Tôi làm bộ bông đùa :

– Người đàn bà đó là em.

Tâm lắc đầu :

– Đâu phải. Em chẳng có nghĩa lý gì đối với hai anh hết. Người đàn bà ấy không phải ở đây. Mà ở Sài-gòn.

Để khỏi phải trả lời, tôi đẩy ghế đứng lên. Tâm gắng hỏi :

– Anh yên lặng nghĩa là em nói đúng ?

Tôi xua tay :

– Sai. Hoàn toàn sai.

Tâm không chịu tin. Người con gái nói tiếp, giọng buồn rầu, thua thiệt :

– Làm cho hai anh có chuyện với nhau, chắc cô ấy phải đẹp lắm.

Tôi gắt :

– Đã nói không có ai. Giữa anh và Huấn chỉ là một hiểu lầm.

Tâm thở dài đứng lên, đi xuống nhà bếp. Tôi đốt một điếu thuốc lá rồi ra khỏi nhà. Con đường dốc đưa xuống bãi sông mờ mờ trong bóng tối. Gió thổi lên từng đợt, mát rượi hơi nước. Tôi bước chậm chạp, trong bóng tối và yên lặng vây bọc. Đêm giới tuyến có một vẻ gì mịt mù, huyền bí. Sự im lặng cũng là một im lặng bất thường, căng thẳng và đầy bí mật. Tôi đi ngược bờ sông, trên con đường cỏ mọc. Tôi nhớ, buổi chiều chia tay với Tâm để vào Sài-gòn, hai chúng tôi cũng đã đi, thật lâu, bên nhau, trong yên lặng, trên con đường này. Một khoảng thời gian từ đó đã trải qua, với những chuyện vui, chuyện buồn chồng chất. Vui thật ít, buồn thật nhiều. Vui như những thoáng nắng mong manh. Buồn như mưa từng trận kín trùm, dào dạt. Càng nghĩ, càng nhớ, càng ôn lại, tôi càng cảm thấy hoang mang, cô đơn hơn bao giờ. Mất

một người bạn, cuộc sống đã trở lạnh càng lộng gió hơn, và trên tâm trí, cái bóng xám của hoang hơn, cái màu đen của đêm dài càng là một bao phủ mệnh mỏng cùng khắp.

Đi được một quãng, tôi ngồi xuống một bờ cỏ. Đáng lẽ tôi nên ở đây. Với bờ cỏ này. Với dòng sông dưới kia, với ngôi hàng bé nhỏ của Tâm. Và quên đi An, quên đi Hậu. Nhưng tôi biết tôi không ở lại được. Biết có ở lại nhiều lắm, cũng chỉ được một vài ngày. Những ý nghĩ, những rung động của tôi, về An thật lạ lùng, khó hiểu. Cái lúc này lại là cái lúc lạ lùng và khó hiểu nhất. Gần An, tôi thấy không được, không nên, không phải. Và muốn xa, muốn thôi. Đến khi xa, thấy cái chuyện tự ngăn cấm mình là một ép mình vô lý, và thấy nhớ, thấy thiếu, ghé gớm.

Tôi ngồi không biết bao lâu. Trên đầu, vòm trời giới tuyến đã là một hợp mặt đông đủ của muôn sao, rừng sao lấp lánh chảy sang làm hiện hình những bóng núi đen đặc. Đêm yên tĩnh. Không một ánh hỏa châu. Không một tiếng súng. Ý nghĩ tôi trở lại với Huấn. Cái chết phi lý là cái chết cuối cùng của người lính, khi cuộc chiến đã tàn lụi, đã chấm dứt. Tôi nhớ đến một cuốn phim xem đã lâu. Một cuốn phim chiến tranh. Đây như đó là cuộc chiến ở Triều-tiên. Đã đình chiến, Không đánh nhau nữa. Đã giã từ vũ khí. Đã vĩnh biệt chiến trường. Nhưng tin đình chiến và ngừng bắn chưa đến với cải tiến đồn giới tuyến. Và người lính trong phim đã ngã gục dưới làn đạn cuối chót, chỉ mấy phút trước khi tin đình chiến tới nơi. Thật là một cái chết oan uổng, tức tưởi. Cái chết của Huấn có nằm trong trường hợp này ? Hay là Huấn buồn

thảm, Huấn thất vọng, đã tự ý dẫn mình vào vùng nguy hiểm, tìm kiếm cái chết như một giải thoát ?

Những giả thuyết lần lượt hiện ra trong đầu tôi. Giả thuyết nào cũng có thể là sự thật. Và nếu giả thuyết sau cùng là đúng thì tôi chịu trách nhiệm phần nào về cái chết của bạn. Ý nghĩ này làm tôi rùng mình, đầu óc tối đen, u uất. Đêm chợt lạnh như một đêm mùa đông. Chuyển đi không làm sáng tỏ được gì hết.

Ngồi thêm một lát nữa, tôi đã thấy vai áo ướt đầm. Mái tóc cũng vậy. Cùng với đêm tối, sương núi đã dâng đầy, như một cơn mưa phùn không tiếng. Tôi ném điều thuốc đang hút dở ra xa. Diêm lửa nơi đầu điều thuốc vẽ một đường vòng đỏ rực trong tối đen hoa mắt. Rồi tắt ngấm. Tôi đứng lên theo con đường cũ trở về quán. Lòng tôi phân vân hơn bao

giờ. Tôi sống cái tâm trạng kỳ quái của kẻ không có một chỗ nào để đến, cũng không có một chỗ nào để rời đi. Đêm ở trong tôi. Đêm ở trong tôi, không một ánh trăng, không một vì sao.

✱

Ánh đèn từ trong quán hàng của Tâm hắt ra tạo cho tôi cái cảm giác bàng hoàng vừa từ một cõi chết trở về đời sống. Tâm ngồi chờ tôi bên cạnh mâm cơm đã dọn.

Khuôn mặt Tâm hiền dịu dưới ánh đèn. Nàng hỏi :

– Anh đi đâu vậy ?

Tôi nói, không trả lời câu hỏi của nàng :

– Bên ngoài, trời tối quá.

– Anh ăn cơm đi.

Tôi hỏi :

– Nhà có rượu không ?

Tâm gật :

– Có. Nhưng anh đừng uống.

– Sao vậy ?

– Mỗi lần anh uống rượu say, anh buồn lắm.

Tôi bật cười :

– Anh đang không thể không buồn hơn. Cần uống rượu cho hết buồn. Phải say mới ngủ được.

Bữa cơm ăn một mình, với Tâm ngồi trước mặt, khiến tôi nghĩ đến những bữa

cơm tay ba giữa Huấn, tôi và Tâm. Chúng tôi vừa ăn vừa cười đùa thỏa thích. Trong những bữa ăn ấy, Huấn thường làm Tâm đỏ mặt vì những lời trêu nghịch sổ sàng. Huấn trêu Tâm yêu tôi mà không dám nói, tôi có cảm tình với Tâm mà cứ đóng mãi một vở kịch lạnh lùng. Huấn hỏi Tâm và tôi bao giờ lấy nhau cho Huấn đi phù rể, và lấy nhau xong tôi sẽ ở đây, xây một cái tổ uyên ương ấm áp trên bờ sông, hay sẽ đưa Tâm vào nhập với xa hoa và phù phiếm của Sài-gòn. Một lần Huấn đùa cợt sổ sàng quá khiến Tâm phát khóc bỏ chạy xuống bếp. Nhưng Tâm không giận. Năm phút sau nàng đã lau nước mắt, trở lên, nét mặt rạng rỡ trong khi dáng điệu còn ngập ngừng e thẹn.

Những bữa ăn thường kéo dài tới khuya. Chúng tôi đưa ghế ra khoảng đất

trống trước cửa hàng, uống cà phê, hút thuốc lá, trò chuyện cho tới giờ phải trở về đồn. Câu chuyện tiếp tục trên con đường đưa chúng tôi từ quán hàng của Tâm trở về đồn binh trên đỉnh ngọn đồi trụi. Huấn vừa đi vừa tính chuyện tương lai.

Huấn thường hỏi :

- Sau này giải ngũ mày định làm gì ?
- Tao chưa biết.
- Mày không nghĩ tới tương lai bao giờ ?

Tôi nhún vai :

- Nghĩ cũng thế thôi. Hình như tao không thích hợp với một công việc gì hết. Đói là cái chắc.

Huấn thân mật vỗ vai tôi :

– Mày đừng lo. Về ở với chúng tao.

Chúng tao đây là Huấn và An. An, mà chưa lấy, Huấn đã mặc nhiên coi như là vợ. Chính là trong một đêm từ quán hàng của Tâm trở về đôn như thế mà Huấn nói với tôi về Hậu. Về người thiếu nữ hiền hậu, lặng lẽ, Huấn muốn giới thiệu với tôi, trong một cơ hội nào đó, khi chúng tôi cùng có mặt ở Sài-gòn. Điều không ngờ là An đã làm đảo lộn hết cả.

Tôi buông đũa. Tâm nấu ăn thật giỏi. Bữa cơm làm vội vàng cho riêng một mình tôi toàn là những món ăn Tâm biết tôi ưa thích. Vậy mà tôi ăn cho xong, chẳng thấy ngon miệng chút nào. Chai rượu, uống hết một phần ba. Cơn say chuyển nổi buồn trước đó nhẹ nhàng thành một niềm sầu ngầy ngất, rộng lớn.

Tâm hỏi :

- Tối nay, anh ngủ ở đây chứ ?
- Anh định trở lại tiệm bà Cả Cần.
- Tại sao anh không ở đây ?

Tôi ngẫm nghĩ rồi hỏi :

- Tiện không ?

Tâm nhìn tôi :

- Anh hỏi câu ấy để làm gì ?

Tôi đáp, thành thật :

- Em có thể bị mang tiếng.

Nụ cười của Tâm thoáng một chút
diều cợt chua chát :

- Anh giữ gìn cho em cẩn thận và
chu đáo quá. Cảm ơn.

Tôi ôn tồn :

– Tâm đừng hiểu lầm. Để anh đến lấy bọc quần áo ở nhà bà Cả Cần rồi anh trở lại.

Dãy phố tối thẫm khi tôi đi ra. Mọi gian hàng đều đóng kín. Leo lét một vài ánh đèn yểu ớt thoát ra từ những khe liếp. Gió thổi tới từ một hướng núi chập chùng không nhìn thấy. Bà Cả Cần còn thức. Bà mở hé cửa cho tôi vào. Tôi nói đến lấy gói đồ và đêm nay không ngủ ở nhà bà.

Người đàn bà nheo mắt :

– Vậy ngủ ở đâu ?

Tôi chỉ tay mơ hồ về cuối phố :

– Nhà một người quen.

Bà Cả Cần tùm tùm :

– Bác đã biết người quen đó là ai.

Bà nói tiếp :

– Con nhỏ ấy ngoan hiền lắm đó.

Tôi biết giấu cũng không được, cũng chẳng nên giấu giếm làm gì. Gật đầu.

– Cháu cũng thấy vậy.

– Tính chuyện ở lại đây đi.

Bà Cả Cần nắm lấy tay tôi, giọng ân cần khuyên nhủ :

– Cháu cứ lang thang mãi. Đã đến tuổi lập gia đình rồi. Một đứa con gái như thế, không phải lúc nào muốn kiếm cũng được.

Tôi nín thinh, sửa soạn quay ra. Bà Cả Cần hỏi :

– Được tin thêm về Huấn không ?

Tôi lắc :

– Không.

– Cháu có lên đồn ?

Tôi gật :

– Thế nào cháu cũng phải lên. Sáng mai.

– Trưa mai ra đây ăn cơm với bác.

– Vâng.

Tôi đi trở lại con phố quanh hiu và tối thăm một lần nữa. Hạnh phúc chờ đợi tôi ở cuối phố. Một thứ hạnh phúc đơn giản bình thường, đến gần như vậy. Tôi không có một hạnh phúc nào khác. Vấn đề là tôi muốn gì ? Câu trả lời trong đêm tiền đồn tối đặc là thật tình tôi

không biết tôi muốn gì. Cuộc chạy trốn về trước mặt vẫn tiếp tục. Thất đảm và kinh hoàng, không phương hướng.

*

Trong khi tôi bỏ đi, Tâm đã thu dọn cho tôi chỗ ngủ. Mấy chiếc bàn ăn được chồng lên nhau để có một khoảng trống nhỏ ở một góc nhà. Chỗ ngủ khá thoáng mát. Gần cửa sổ. Nhìn ra đường. Trên mặt tấm ghế bố là một cái gối và một cái chăn xếp đặt ngay ngắn. Cửa hàng đã đóng. Ngọn đèn lớn được tắt đi. Căn phòng sáng mờ mờ dưới ánh sáng của một ngọn đèn nhỏ, để trên nóc tủ. Bầu không khí vừa thân mật, vừa hơi thiếu tự nhiên, Chỉ còn hai chúng tôi. Đêm yên lặng chung quanh. Đây là lần đầu tiên tôi ngủ ở nhà Tâm. Và giữ tôi ở lại, Tâm

đã thực hiện, lần đầu tiên trong cuộc đời thiếu nữ của nàng, một việc làm táo bạo, bất chấp tai tiếng.

Tâm chỉ chiếc ghế bố :

– Không có mừng, nhưng không có muỗm đâu anh.

Tôi ngồi xuống ghế, tháo giày :

– Có cũng chẳng sao. Anh ngủ bờ ngủ bụi hoài, em không nhớ sao ?

Một phút im lặng. Tôi nghĩ đến nền trời bên ngoài, với những vì sao đang cháy sáng trên những cánh rừng, những ngọn núi trùng trùng điệp điệp. Đến cái chỗ tôi ngồi một mình, ban nãy, trên bờ sông, những ngọn cỏ ở đó bây giờ chắc đã ướm đầm hơi sương Tâm vào nhà trong rồi quay trở ra. Tôi hỏi :

- Thắng Lịch đâu ?
- Nó ngủ rồi, anh ạ !

Tôi nhìn quanh quất, chợt nhận thức thấy giữa tôi và Tâm một điểm thật giống nhau. Đó là chúng tôi cùng cô đơn suốt một tuổi trẻ của mình. Chúng tôi cùng thiếu vắng những người thân thích, cùng sống bối rối với hiện tại, cùng không dám nghĩ đến tương lai bởi vì tương lai mịt mù, không có một hình thù rõ rệt. Nhưng trong cái giống nhau lại có cái khác. Tôi hoang mang, thất đảm bao nhiêu, Tâm trầm tĩnh và can đảm bấy nhiêu. Nàng sống một mình đã bao nhiêu năm trong cái quán hàng ở ven sông, một mình, nhẩn nhục với cảnh ngộ, không thở than, không hờn oán.

Tôi hỏi, dè dặt :

- Sao em chưa đi ngủ ?
- Anh buồn ngủ rồi sao ?
- Chưa.
- Hồi này em ít ngủ lắm.
- Sao vậy ?

Tâm giữ giữ mái tóc :

- Em cũng không hiểu.

Nàng đứng lên :

- Thôi, em tắt đèn cho anh nằm nghỉ nhé.

Ngọn đèn trên nóc tủ được tắt đi. Tôi nghe thấy tiếng chân Tâm đi vào trong nhà cùng một lúc với bóng tối đen đặc làm cho mọi hình thể chung quanh đồng loạt tan biến. Tôi muốn giữ Tâm lại, để nói chuyện, dù chẳng biết là nói những

chuyện gì. Tôi muốn nói với nàng những lời dịu ngọt nhắc lại cho nàng một vài kỷ niệm, nói với nàng rằng, nếu giữa chúng tôi không có tình yêu, Tâm mãi mãi là người bạn gái tôi quý trọng nhất. Nhưng ngay mai, ngày mốt, tôi lại bỏ đi, tôi lại trở về Sài-gòn, sống lẩn lóc với những người con gái khác, không phải là Tâm. Thì nhắc lại những kỷ niệm, nói với nhau một vài lời dịu ngọt để làm gì ? Tôi thở dài, đặt mình nằm xuống. Mặt vải hứng đỡ lấy thân thể mỗi mệt. Tôi duỗi dài tay chân, thả ý nghĩ bay về với một buổi tối, một ban đêm Sài-gòn. Nếu tôi không nằm đây, giờ này, ở Sài-gòn chắc chắn là tôi lại đang ngồi trong một quán rượu. Uống hết ly này đến ly khác. Ném cái nhìn chán chường thờ ơ vào những bộ mặt lạ hoắc ở chung quanh. Mỗi buổi tối lại buồn hơn. Mỗi đêm đã dài lại dài hơn. Tối thật khuya, tôi lại

trở về căn phòng khách sạn, một mình. Nghe những bước chân trên cầu thang. Nhìn cái bóng mình trên vì tường. Đứng tần ngần giữa hành lang dài thẳm. Rồi vào phòng, uống rượu nữa. Hoặc là bảo thằng bồi phòng gọi đứa con gái lên, đứa con gái bao giờ cũng bỏ đi thật sớm, lúc tôi còn ngủ thiếp.

✱

Không biết tôi đã ngủ được bao lâu. Nằm suy nghĩ miên man, rồi ngủ đi lúc nào không hay. Đêm chùng như đã khuya lắm. Không chùng đã gần sáng. Hơi lạnh tỏa đầy căn phòng. Chùng như hơi đêm lạnh buốt đã làm tôi thức dậy. Tôi thấy thèm một điều thuốc lá. Tôi ngồi dậy. Với

tay lấy cái quần vắt trên thành ghế để tìm gói thuốc lá, tôi nhìn thấy Tâm. Sự kinh ngạc làm tôi tỉnh ngủ hẳn. Không ngờ Tâm không ngủ. Không ngờ Tâm đã từ nhà trong đi ra tự lúc nào. Nàng ngồi đó, bất động như một cái bóng, bên thành cửa sổ. Tôi hỏi :

– Tâm đó hả ?

Nàng đáp, không quay lại :

– Vâng.

– Em ngồi đó từ lúc nào vậy ?

– Em vừa ra. Anh không ngủ được sao ?

Tôi không trả lời mà lần bước trong bóng tối, đến đứng sau lưng Tâm. Đặt nhẹ bàn tay lên vai người con gái, tôi cúi xuống, hỏi :

- Đêm lạnh, em ngồi đó làm gì ?
- Chờ sáng. Hình như cũng sắp sáng.

Vai Tâm lạnh buốt. Giọng nói cố gắng làm ra bình thản. Nhưng Tâm không bình thản được nữa. Dưới lòng bàn tay tôi, bờ vai Tâm run lên. Nàng gục đầu xuống, cố kiềm giữ một tiếng khóc. Thái độ của Tâm vừa làm tôi kinh ngạc, vừa làm tôi bối rối. Tôi hỏi, ghé sát vào mái tóc nàng :

- Tâm, sao thế Tâm ?

Tiếng khóc bật lên, thả ra niềm thống khổ thầm kín, kiềm giữ không biết đã bao lâu, sự thống khổ phút này mới oà vỡ trong một phút giây mềm yếu.

Tôi đỡ Tâm đứng lên. Cánh tay tôi ôm vòng lấy một thân hình vừa mềm mại vừa rắn chắc. Tâm vẫn thẫn thức khóc.

Nàng gục đầu vào vai tôi, như muốn che giấu khuôn mặt mà sự biểu tỏ mềm yếu đã làm cho nàng hổ thẹn. Phút này, tôi chợt hiểu là một người con gái như Tâm, dù can đảm đến đâu, cũng không thể sống một mình. Mà phải được săn sóc, phải được che chở.

Tôi hỏi :

– Sao en khóc ?

Câu hỏi ngờ ngẩn, ngu xuẩn. Là vì tôi lúng túng, bối rối và không tìm được một câu nào khác. Tiếng khóc của Tâm lớn hơn. Tôi không biết làm gì hơn là ôm chặt lấy nàng. Vai áo tôi ướt đầm. Tôi cứ đứng như thế, lặng người đi, cảm thấy, giữa đêm tối, sự ràng buộc tự phút này giữa tôi với Tâm không còn thanh thoát, nhẹ nhàng như trước nữa. Tôi phải làm một cái gì. Tức khắc. Tiếng khóc của

Tâm như đẩy tôi đến trước một quyết định, một lựa chọn.

– Nín đi. Em đánh thức thằng Lịch đến nơi rồi đó.

Tâm thở ra một hơi dài. Tiếng khóc ngừng bật. Tâm đẩy nhẹ tôi ra.

– Lại đây.

Tôi nắm chặt lấy tay Tâm, dìu nàng tới trước ghế bố, kéo nàng ngồi xuống. Một phút im lặng. Rồi tôi cất tiếng, buồn bã :

– Anh đang có nhiều chuyện buồn. Thêm nhiều chuyện khác, rắc rối, chưa giải quyết được. Em lại khóc. Anh biết làm thế nào bây giờ.

Tâm lau nước mắt. Nàng rút bàn tay ra khỏi tay tôi :

– Em biết. Em xin lỗi anh. Sau khi anh trở về Sài-gòn, chắc em không còn ở đây nữa.

Tôi hỏi :

– Em đi đâu ?

– Chưa biết Nhưng em sẽ bán lại cửa hàng, đưa thằng Lịch đi chỗ khác. Không chừng, hai chị em sẽ về sống với chú Thìn.

Tôi chưa thấy Tâm nói chuyện đến ông chú này bao giờ. Tôi hỏi :

– Chú Thìn ở gần đây không ?

– Xa. Xa lắm. Nhưng chú Thìn vừa viết thư cho em. Em đã tính về ở với chú ấy từ lâu, cứ lần lữa mãi vì chủ Thìn cũng nghèo, nhà lại đông con. Vợ chú ấy lại không thương gì chúng em.

– Nghĩa là rất bất tiện ?

– Vâng. Nhưng đành vậy, nếu không có cách nào khác.

Ngập ngừng một giây rồi Tâm hỏi :

– Sống ở Sài-gòn có được không ?

Tôi nghĩ đến đời sống vất vưởng, lang thang từ mấy tháng nay ở Sài-gòn, và trả lời Tâm ;

– Khó.

Tâm thở dài :

– Em cũng nghĩ thế. Em thấy ai cũng nói thế. Nhưng ở đây thì không được nữa.

Tôi nói một nhận xét :

– Em đã ở đây được bao nhiêu năm....

– Vâng. Và em đã tưởng sẽ ở đây được mãi mãi. Nhưng ở đây bây giờ không còn như ngày trước. Có một sự thay đổi nào đó đã xảy ra, em không biết nói rõ như thế nào, anh có nhận thấy sự thay đổi đó không ?

Tôi nhận thấy. Nhận thấy, ngay từ khi mới tới. Ngày trước, con phố tấp nập, chan hòa sự sống. Những chiếc xe đồ chở người đến, đưa người đi, nhiều lượt một ngày. Dòng sông, cái bến đồ ngày trước cũng không phải là dòng sông, cái bến đồ bây giờ. Từ lúc tôi đến, quán hàng của Tâm không có một người khách nào. Con đồ dưới bãi, trước cửa quán cũng không chở một người qua đường nào sang sông. Nhớ hồi chiều, từ cửa tiệm bà Cả Cần đến nhà Tâm, tôi đã nhìn vào các quán hàng của dãy phố nằm dài dưới nắng chiều. Mọi người chừng như đã bỏ

đi hết. Chỉ lác đác một vài bóng lính. Cả một khu vực đang hoang vắng dần, tàn tạ dần. Dãy phố mang hình ảnh và không khí một buổi chợ chiều thê lương, một dòng sông mà đời sống ngày trước là một ngọn triều đang từng ngày, từng ngày khô cạn.

Giọng Tâm đều đều :

– Em thì thôi cũng đành, thế nào cũng xong, cũng được. Nhưng còn thằng Lịch, em phải lo cho nó. Nó phải được đi học, được đến trường như tất cả những đứa trẻ nhỏ khác.

Tôi gật :

– Em nghĩ như thế đúng lắm. Chỉ buồn là hiện giờ anh chưa làm gì được cho em. Đợi anh, hãy đợi anh một thời gian.

Nói xong, tôi ngạc nhiên về chính câu nói của mình. Tâm cũng vậy. Nàng hỏi, giọng xúc động :

– Em đợi anh ?

Tôi không dám trả lời thẳng vào câu hỏi của Tâm.

– Sáng mai, anh lên đồn sớm. Hỏi thăm tin tức về Huấn. Rồi anh sẽ về thẳng Sài-gòn. Anh sẽ viết thư cho em sau. Thôi, bây giờ em đi ngủ đi.

Tôi đẩy Tâm đứng lên. Nàng ngoan ngoãn nghe theo. Tâm đã vào nhà trong rồi, tôi nằm xuống, vắt tay lên trán, đắm chìm trong suy nghĩ. Thật tình tôi chưa tìm được một giải pháp nào. Cho Tâm. Cho tôi. Cho tất cả. Nhưng tôi biết chắc chắn một điều là tôi phải trở về Sài-gòn trước đã. Không phải là ở đây, tôi tìm

được cho tôi một phương hướng, một lối sống. Mà ở Sài-gòn. Tôi phải trở về trong đó trước đã.

Quyết định này chợt như làm cho tôi yên tâm, đỡ hoang mang, đỡ bối rối hơn. Đêm đã nghiêng về sáng. Một lát nữa, những vì sao sẽ rụng, một đêm sẽ tàn cho một ngày mới bắt đầu. Tôi phải làm được một cái gì. Cho một người thân yêu nào đó. Sự đổi thay cần thiết, tôi không thể chờ đợi nó. Vì chờ đợi, sự đổi thay ấy sẽ không bao giờ tới. Mà vấn đề là phải tạo ra cho mình sự đổi thay. Tôi quay mặt vào tường, nhắm mắt lại, cố tìm vào giấc ngủ. Bên ngoài, trời sáng dần.

Tiếng chân đánh thức tôi dậy. Tâm từ nhà trong đi ra. Nàng tươi mát hơn bao giờ với chiếc áo bà ba trắng tinh, cái quần đen thẳng nếp và ánh mắt hiền hậu, tươi sáng. Những giọt nước mắt cùng là niềm hoang mang trước cuộc sống gai lửa, gió bão đã thuộc về đêm qua. Nắng dấy lên trên những đỉnh cây bên kia bờ sông đem lại cho cả hai chúng tôi những ý nghĩ đỡ buồn thảm hơn là những ý nghĩ đêm trước.

Tôi ngồi lên :

– Tâm dậy sớm thế ?

Tâm mỉm cười :

– Bao giờ em cũng dậy sớm. Anh ngủ được không ?

Tôi gật :

– Không nhiều lắm, nhưng cũng được.

Tâm nhìn tôi. Ngập ngừng :

– Đêm qua, em đáng trách quá, anh đừng để ý nhé ?

Tôi hỏi :

– Thế là đáng trách sao ?

Tâm gật :

– Vâng. Thế là đáng trách. Sẽ không bao giờ anh nhìn thấy em khóc nữa.

Người con gái đã lấy lại được cho nàng sự can đảm. Tôi nhìn Tâm bằng cái nhìn mẫn phục thành thực. Tâm mở cửa hàng, kê bàn ghế, đi lại nhanh nhẹn thoăn thoắt. Tôi gấp lại cái ghế bố, đặt nó vào một góc nhà. Căn phòng sáng láng với hình ảnh Tâm, như một giọt nắng,

như một dòng suối róc rách âm thanh. Dưới bến, chuyển đồ thứ nhất đã từ bờ sông bên kia sang tới bờ sông bên này. Một đám người từ con đò nhảy lên mặt bến. Họ vừa đi vừa trò chuyện. Tôi nói :

– Anh giúp em một tay nhé !

Tâm cười, xua tay, gạt đi :

– Khởi. Để mặc em. Anh đi rửa mặt rồi ăn sáng. Anh còn phải lên đồn bây giờ.

Nàng hỏi :

– Lên đồn rồi anh có trở về đây nữa không ?

Tôi lắc đầu :

– Anh sẽ ra thẳng bến xe.

Tôi lấy khăn mặt, đi ra khỏi quán.

Những ngọn núi, những cánh rừng xa xa lúc này in hình lên một nền trời chan hòa ánh nắng ban mai. Tôi đi theo con đường chạy theo bờ sông. Cỏ hai bên bờ còn óng ánh sương đêm. Những giọt sương đọng trên những đầu cỏ long lanh như những hạt ngọc. Tìm được một khúc sông vắng khuất, tôi xuống bãi. Một phút sau, tôi đã vùng vẫy trong dòng nước. Nước mát lạnh gây cho tôi một cảm giác sảng khoái. Tôi bơi sang bờ sông bên kia. Bãi sông ở phía này hoang vu và rộng rãi hơn. Cỏ hoang, cao ngang tầm đầu gối, chạy dài từ chân nước tới những lùm cây um tùm. Không một bóng người. Chỉ có nắng sớm chan hòa cùng khắp. Da thịt tôi ấm dần. Những mạch máu trong người chạy mau hơn, những dấu tích mỗi mệt của ban đêm đã hoàn toàn tan biến.

Tôi ngồi trên thảm cỏ, nghĩ đến cái

quyết định đêm qua, trước khi chìm vào giấc ngủ. Nhìn về phía quán hàng, tôi biết từ nay tôi đã có trách nhiệm với một người. Chưa biết tôi sẽ thực hiện trách nhiệm ấy như thế nào. Nhưng chỉ muốn có một trách nhiệm, tôi đã thấy mình thay đổi. Như ở trong tôi, vừa có một con người khác được khai sinh.

Mặt trời đã lên khỏi những lùm cây. Mặt sông là một tấm gương lớn lấp lánh ánh nắng tỏa chiếu cùng khắp. Tôi xuống nước bơi trở lại bờ sông bên này.

Thắng Lịch chạy đến. Tôi xoa đầu nó :

– Tắm không ?

Nó lắc đầu :

– Chị Tâm không cho tắm.

Tôi cười :

– Sao vậy ?

– Em chưa biết bơi. Chị Tâm bảo không được tắm một mình, có thể chết đuối.

Tôi nói với thằng nhỏ :

– Lần sau ra, anh dạy bơi.

Thằng nhỏ mắt sáng lên :

– Anh ra thật không ?

– Thật.

– Bao giờ ?

– Chưa biết. Nhưng thế nào anh cũng ra. Và lần này, anh sẽ ở lại lâu hơn.

Tôi đi với thằng Lịch trên con đường trở về quán. Nắng đã làm tan đi những

giọt sương trên những đầu ngọn cỏ. Đất dưới lòng chân mát mẻ như da người. Mầu đất đỏ thẫm.

Thằng Lịch hỏi :

– Anh nói ở lâu là bao nhiêu lâu ?

Tôi cười :

– Lịch muốn anh ở lại bao nhiêu lâu.

Mấy tuần, mấy tháng ?

Thằng nhỏ trả lời ngon lành :

– Mãi mãi.

Tôi cúi xuống :

– Lịch muốn thế thật sao ?

Thằng nhỏ, lại gật :

– Lịch muốn thế, chị Tâm cũng muốn thế.

Tôi ngần người :

– Sao Lịch biết chị Tâm muốn thế ?

Thằng Lịch thản nhiên tiết lộ :

– Chị Tâm nhắc đến anh luôn. Anh không thấy chị Tâm vui mừng khi thấy anh ra đây sao ?

Tôi gật, giọng không giấu được xúc động :

– Anh thấy, thấy chứ.

Về tới quán, nắm tay thằng Lịch đi vào, tôi cùng vào với mấy người khách hàng thứ nhất từ dưới bến đò đi lên. Tâm pha cà phê cho tôi uống. Ly cà phê được Tâm dành cho một sản sóc đặc biệt. Tâm hồn thư thái, tôi ngồi yên, nhìn Tâm, nhìn những giọt cà phê nâu đậm nhỏ xuống lòng ly mờ khói. Mùi cà phê thơm

ngát. Mấy người khách hàng ngồi ở cái bàn gần cửa ra vào ném về phía tôi và Tâm những cái nhìn tò mò. Trong khi tôi ra khỏi nhà, Tâm đã gấp quần áo cho vào cái tay xách cho tôi. Uống xong ly cà phê, tôi nhìn đồng hồ, đứng lên :

– Bây giờ anh đi nhé !

– Vâng.

Tâm cười, đứng lên theo :

– Để em tiễn anh một quãng đường.

Hai chúng tôi đi yên lặng bên nhau. Nhiều lần, Tâm ngập ngừng như muốn nói một điều gì đó rồi lại thôi. Bao giờ cũng thế, những điều thiết tha muốn nói nhất thường lại là những điều khó nói nhất. Tới lưng chừng con phố, tôi đứng lại. Phút chia tay đã tới. Dừng dằng. Lưu luyến. Tôi nắm lấy tay Tâm :

– Em nên trở lại.

Tâm chớp mắt, hàng mi hạ thấp.
Nàng nhìn đi chỗ khác.

– Anh nói anh ra, anh có ra thật không ?

Tôi gật đầu. Tâm nhìn xuống lòng đường, ở đó là hai cái bóng chúng tôi đổ dài trong nắng :

– Anh đừng gạt em.

– Không, không bao giờ,

Tâm dặn lại một lần nữa :

– Vào đến trong ấy, anh nhớ viết thư ngay cho em.

Tôi hứa, tôi hứa sẽ viết thư ngay, không để Tâm phải chờ đợi. Rồi, tôi quay gót bước đi. Không cần phải nhìn

trở lại, tôi biết Tâm còn đứng đó, nhìn theo. Nàng đã muốn sống với tôi như một người tình. Hơn nữa, một người vợ chưa cưới. Tâm yêu cái lối yêu thương đơn giản và thành thật của nàng. Cho đi mà không đòi nhận lại. Tâm sống cái lối sống của nàng. Đầy đặn. Chung thủy : Như cánh rừng, như ngọn núi kia, vẫn có mặt ở đó mỗi ban mai, dưới nắng lên, như lúc này. Tôi nghĩ nếu ở Tâm đã có một lựa chọn, sự lựa chọn ấy là một lầm lẫn lớn. Đáng lẽ nàng phải tìm trao gửi tấm lòng và tình yêu thứ nhất của nàng cho một người khác, một chàng trẻ tuổi khác, xứng đáng hơn. Cuộc sống còn như một cơn lốc, cuốn tôi đi đến những phương trời khác. Tâm phải biết như vậy. Đầu óc tôi tràn ngập một mặc cảm tội lỗi. Tôi đã đi thật xa rồi mà ánh mắt, cái nhìn của Tâm vẫn đuổi theo tôi. Ánh mắt thật lạnh lẽ và cái nhìn thật đắm

đuổi. Tôi sẽ trở lại. Thế nào tôi cũng trở lại. Nhưng bao giờ đây ? Câu hỏi này, tôi thành thật muốn tìm cho nó một trả lời, nhưng không tìm được.

8

Đoạn đường từ đồn binh đi xuống làm tôi mệt nhoài. Cái gói hành lý nặng trĩu. Cánh tay rã rời. Toàn thân tôi ướt đầm mồ hôi. Tôi thở khó nhọc trong bầu không khí im lặng, nung nấu. Lúc này là vào khoảng ba giờ trưa. Bến xe lòa nằng chỉ còn lại một chuyến xe cuối cùng. Trên xe, mấy người khách ngồi ử rữ, khuôn mặt người nào cũng phờ phạc, mệt nhọc. Chờ mãi mới thấy người tài xế lững thững, từ trong phố đi lại.

Tôi hỏi :

– Xe về Sài-gòn không ?

Người tài xế lau mồ hôi :

– Ông muốn về Sài-gòn ?

Chừng như y không muốn thực hiện chuyến đi vì không đủ khách. Tôi nghĩ thầm, không khéo lại phải ngủ lại ở nhà Tâm một đêm nữa. Tôi gắt :

– Đi hay không, ông cho tôi biết.

Người tài xế thân nhiên nói :

– Ông khách này nóng tính quá. Chờ một lúc nữa, tôi tính xem sao

Y chỉ tay lên xe :

– Bao nhiêu người còn chờ trước ông.

– Tôi từ trên đồn xuống mà.

Tôi đầu dụ :

– Tôi cần về.

– Thì ông cứ lên xe đi. Cho tôi đón thêm một vài người khách nữa. Chạy thế này làm sao đủ sở hụi.

Tôi đành lên xe. Khung xe nóng bỏng như một lò lửa. Mồ hôi lại toát ra đầy người. Tôi nhìn lên cái đèn binh trên đỉnh ngọn đôi trục. Tôi đã lên tới nơi, ở đó gần trọn một buổi sáng. Vị chỉ huy, một đại úy trẻ tuổi, cho tôi được biết rõ hơn những chi tiết về cuộc hành quân cuối cùng của Huấn. Cuộc tìm kiếm vẫn tiếp tục, nhưng hy vọng mong manh kể như không còn gì, kể như Huấn đã thật sự mất tích. Một đơn vị mới đã tới đồn thay thế cho đơn vị cũ được chuyển về hậu cứ. Cũng may, tôi còn gặp lại ở đó một người quen. Đó là Thành. Thành là người địa phương, xin được ở lại đồn. Thành đãi tôi một bữa cơm trưa, và trước khi tôi rời đồn, biết tôi là bạn thân của

Huấn, Thành đã giao lại cho tôi một vài đồ dùng lặt vặt của Huấn còn để lại. Tất cả gói thành một cái gói nhỏ.

Thành hỏi :

– Anh biết gia đình Huấn ?

Tôi đáp :

– Không hẳn. Nhưng Huấn có những người thân ở Sài-gòn.

– Anh muốn nói đến cô vợ chưa cưới ?

Tôi ngạc nhiên :

– Sao anh biết

Thành nhún vai :

– Huấn nói chuyện. Chẳng hiểu cô vợ chưa cưới đã biết tin Huấn mất tích chưa. Dù sao, về Sài-gòn, anh cũng nên

đến nhà cho cô ta biết. Và trao lại cho cô ta gói đồ này.

Ngồi trên xe, tôi nhìn về phía ngọn đồi trọc, nhớ lại một quãng đời mình, bây giờ chỉ còn là một mở kỷ niệm vạt vờ trong tâm trí. Tôi mở gói đồ ra coi lại. Nó gồm có một tấm hình của An với một lời đề tặng ở mặt sau, ruột tập thư An viết cho Huấn, tập thư được xếp đặt ngay ngắn và buộc chặt lại bằng một sợi dây đỏ. Thêm một vài đồ vật lặt vặt khác. Chỉ có thế. Tôi buộc gói đồ lại như cũ, nhét vào bọc quần áo của mình. Những lá thư và tấm hình đẩy tôi tới cái ý nghĩ là dù không muốn, tôi lại phải tìm gặp An một lần nữa.

Chờ thêm nửa tiếng nữa, rồi mọi người trong xe cũng vui mừng khi thấy người tài xế mở cửa bước lên. Y chép miệng :

– Vắng thế này. Nhưng thôi, cũng về cho xong.

Chiếc xe rú máy, lăn ra khỏi mặt đất bến. Bụi đỏ bốc lên, mù mịt trong nắng. Con đường dài thẳm trước mặt. Chiếc xe đưa tôi trở lại Sài-gòn.

✱

Tôi thức dậy sau một giấc ngủ chập chờn. Nhịp xe lăn đều trong biển nắng. Bấy giờ chiếc xe đã về tới vùng ngoại ô Sài-gòn. Ngày đã ngã về chiều. Cái nắng chỉ còn thoi thóp trên những đỉnh cây. Những cảnh tượng làng xóm quanh hieu của một đoạn đường dài thẳm, đã ném trả lại sau lưng, thành phố lại vây bọc lấy tôi trong cái biển âm thanh, hình ảnh ồn ào và quấy động của nó.

Tôi ngồi thẳng lại. Chiếc xe hàng cao lênh ughênh, lăn bánh, chậm chạp, giữa dòng xe cộ chật cứng. Đèn đỏ bật sáng ở một ngã tư. Chiếc xe ngừng lại. Bỗng, một tiếng gọi lớn từ hè đường tay phải ném tới.

– Anh Thiều ! Anh Thiều!

Tôi nhìn sang phía có tiếng gọi. Người vừa gọi tôi là An. An đứng dưới một gốc cây, bên cạnh nàng là một chàng trẻ tuổi. Gã trẻ tuổi có mái tóc láng bóng và phục sức rất diêm dúa. Tôi giơ tay làm hiệu chào An. Tưởng nàng nhìn thấy và gọi tôi cho tôi nhìn thấy nàng, thế thôi. Không ngờ An vẫy tay, chỉ chỗ nàng đang đứng và ra hiệu cho tôi xuống. Người tài xế cầu nhàu nói hành khách phải về tới bến mới xuống được, nhưng rồi sang ngã tư, y cũng ngừng xe lại ở vỉa hè. Tôi xuống xe. An dăm dăm nhìn tôi đi tới.

Chờ tôi tới gần, nàng nhoẻn miệng cười :

– Thoáng cái em nhìn thấy anh liền.
Chịu em tinh mắt chưa ?

Tôi chưa kịp trả lời, An đã nhìn thấy cái gói quần áo tôi xách trong tay. Nàng nhú mào :

– Anh đi đâu về vậy ?

– Đi xa.

– Đi xa là đi đâu ? An hỏi.

Tôi nhìn thẳng vào mắt nàng :

– Ra chỗ Huấn.

Quần áo tôi nhàu nát, phủ đầy cát bụi đường trường. Toàn thân mệt mỏi, nhợt nhúa. Tôi không muốn kéo dài câu chuyện, chỉ muốn về thẳng khách sạn, tắm một cái rồi nằm duỗi dài trên mặt

đệm, trong một giấc ngủ dài. Không phải là tôi không muốn gặp An. Xe về tới vùng ngoại ô, tôi đã nghĩ đến nàng. Như sự có mặt của gã trẻ tuổi đã làm cho tôi mất hẳn tự nhiên. Cái nhìn vừa tò mò vừa coi thường của y làm tôi bức dọc. Chừng như An đã thấy tôi khó chịu. Nàng quay sang, nói với gã trẻ tuổi.

– Em đang cần gặp anh Thiều, có chuyện cần hỏi. Lúc khác gặp vậy.

Tôi đứng im, nhìn theo gã trẻ tuổi lảng lạng đi sang hè đường bên kia. Tôi cố gắng giữ cho lòng mình bình tĩnh mà không được. Đứng trước mặt An, tôi lại nhớ đến những cuộc đi chơi với nàng, những cuộc đi chơi kéo dài trọn một buổi chiều, những phút nằm bên cạnh nàng trên cái bãi cỏ kín khuất bên kia bờ sông, An ôm lấy tôi, thân thể nàng nóng bỏng nồng nàn và chúng tôi hôn nhau

mê mải. Tình yêu, tôi muốn từ chối nó. Nhưng ham muốn là một sự thật. An đang đứng trước mặt tôi. Thật gần. Cặp môi nàng đầy, ướt át. Cái miệng mở hé những đầu răng óng ánh. Nàng mặc một chiếc áo lụa, thật mỏng, làm lộ rõ bộ ngực nở nang, như một khiêu khích. Và trong tôi, đã dần dần là một cảm giác rạo rức tràn chiếm.

Tôi hỏi :

– An đứng đây làm gì vậy ?

– Đi lảng nhãng. Đang định về nhà thì gặp Chính. Hắn giữ lại nói chuyện.

An cười :

– Cũng may, có đứng lại nói chuyện mới nhìn thấy anh.

Tôi làm bộ nghiêm trang :

– Sao không nói chuyện tiếp có hơn không ?

An ngược nhìn tôi. Cái nhìn của nàng đầy trách móc :

– Anh không muốn gặp em ?

Tôi nín thinh, không biết trả lời thế nào. Muốn gặp cũng không đúng hẳn. Không muốn, lại càng không đúng nữa. Sự mừng rỡ của tôi có thật. Có điều là tôi không dám tự thú và muốn lảng tránh nó. Chúng tôi không bảo nhau, cùng đứng lùi vào mấy bước, sát bờ tường, dưới một hàng hiên.

– Anh vừa nói anh ra chỗ Huấn ?

Tôi gật :

– Phải.

– Và anh không thấy Huấn

Tôi lại gật :

– Không thấy.

An ngập ngừng :

– Hôm nhận được điện tín, em đã định đến khách sạn gặp anh ngay. Chẳng hiểu nghĩ thế nào lại thôi. Bức điện tín chỉ làm em bất ngờ, chứ không làm em đau đớn. Sau đó, em bỏ đi lang thang, chẳng biết mình muốn gì, chẳng hiểu mình như thế nào. Huấn mất tích mà em không nhỏ một giọt nước mắt, thật không phải với Huấn chút nào. Nhưng em như thế, không thể làm khác, không thể giả dối.

An có thể hư hỏng, tội lỗi và cực kỳ tàn nhẫn. Nàng như thế thật. Nhưng lúc này, cũng như bao nhiêu lúc khác, tôi phải công nhận cho An một điều. Là

nàng thành thật, nàng đã sống rất thật với những cái tầm thường, những cái hư hỏng của nàng. Tôi không biết nói thế nào. đành lại đứng im, và cố gắng không nghĩ ngợi gì hết. Nhìn lên, những giọt nắng cuối cùng trên những đỉnh cây cũng không còn nữa. Bầu trời thành phố đã tìm lại, Buổi chiều bất chợt hoang mang, buồn bã.

– Anh về đâu bây giờ ?

– Về khách sạn.

– Anh muốn em về với anh không ?

Tôi không có can đảm nói là tôi muốn. Một phút trước, tôi còn muốn bỏ đi, muốn chấm dứt câu chuyện, muốn về phòng tắm rồi vùi sâu trong một giấc ngủ dài. Đứng thêm một phút nữa với An, tâm trạng tôi đã hoàn toàn đổi khác.

Tôi lại muốn có nàng, gần nàng, và chỉ còn điều này là quan trọng.

– Tùy.

An bấm vào tay tôi một cái đau nhói :

– Anh không thể trả lời em là anh muốn và không muốn như thế nào được hay sao ? Thôi, để cho anh về tắm rửa nghỉ ngơi. Tối nay em sẽ đến.

An gọi cho tôi một chiếc tắc-xi, mở cửa xe, đẩy nhẹ tôi lên, mỉm cười vẫy tay ra hiệu cho xe chạy. Thêm một lần nữa, của một cuộc tình có hơi tình cờ, người con gái vẫn nắm vững vai trò chủ động. Và thằng con trai thì vẫn nằm chết trong vai trò thụ động. Người con gái đó là An. Gã con trai đó là tôi. Tôi ngồi lặng trong một góc xe, vừa bực mình vừa buồn

cười về cái thái độ đáng chán nản hết sức của mình, cố gắng đoạn tuyệt cuối cùng chỉ là một cố gắng yếu ớt, thậm hại, không đi tới đâu hết. Mọi chuyện rồi vẫn lại như cũ. Đã lại như cũ. Xem chừng nó còn trở nên trầm trọng hơn, sau chuyển trở lại tiền đồn. Phải, trầm trọng hơn, vì Huấn đã mất tích, thật sự mất tích.

Xe tới khách sạn. Tôi xuống xe, đi vào, lướt trên từng bậc thang, buồn bã với những việc làm vô ích của mình, sống ở nơi tôi là một vô ích vĩ đại, chuyển ra tiền đồn gặp Tâm, tìm hiểu về sự mất tích của Huấn cũng là một chuyến đi vô ích. Một nhà ngục vô hình giam cầm tôi. Đôi khi tôi muốn vùng quẫy, muốn phá vỡ mà không được. Buổi chiều thành phố lúc này cũng là một nhà ngục vô hình. Hoàng hôn úp xuống, bưng bít, kín mít như một cái lưới.

Tôi dừng lại trước cửa phòng, mở cửa. Căn phòng tối đen, lạnh lẽo như một nơi chốn không có ai lui tới đã nhiều ngày. Vậy mà tôi mới chỉ đi vắng có một ngày. Đèn bật sáng. Ánh sáng vàng vọt. Những đồ đạc vẫn nằm nguyên ở những vị trí cũ.

Chúng ngó tôi bằng những cặp mắt lạnh lùng và thản nhiên. Tôi liệng gói quần áo xuống nền nhà, đi thẳng vào phòng tắm. Nước mát. Đầu óc tôi tỉnh táo lại được phần nào. Tôi đứng thật lâu dưới vòi nước, để mặc cho nước gội, tràn đầy lên đầu, tóc. Như thế một lát. Tôi nghĩ tôi thừa thì giờ, từ lúc này cho đến lúc An đến. Tôi cố gắng đánh đuổi ra khỏi trí nhớ nhiều điều, trong đó có hình ảnh của Huấn, Huấn thấp thoáng ẩn hiện như sau một lớp mù sương.

Thằng bồi phòng gõ cửa. Nó hỏi lớn :

– Vào được không, cậu ?

Tôi nói được Và khoác cái khăn tắm lên da thịt lứt thướt, tôi đi ra. Thằng bồi phòng cầm trên tay một tờ giấy. Tôi hỏi nó :

– Gì vậy ?

Nó trao mảnh giấy cho tôi :

– Tiền phòng tháng này.

Tôi giật mình :

– Đã hết tháng rồi sao ?

Thằng bồi phòng cười :

– Cậu chẳng nhớ ngày tháng gì hết.

Tôi càu nhàu :

– Tao còn quên nhiều thứ khác, quan trọng hơn ngày tháng nữa.

Thằng bồi nhìn những vì tường trần trụi :

– Phòng không có lịch.

– Không.

Nó nhanh nhẩu :

– Để tôi nói với quản lý đưa lên cho cậu một cuốn.

Tôi gắt lớn, bực bội :

– Tao không cần. Trong lúc tao đi vắng, có ai đến hỏi gì không ?

– Một cô. Sáng nay.

Nó tả hình dáng người con gái đến tìm tôi. Tôi biết được người con gái đó là Hậu. Tôi vừa gặp người chị. Người em buổi sáng tới. Tình cảm Hậu dành cho tôi không giống với thứ tình cảm bỗng

bột, lộ liễu của An. An đưa tôi vào một cuộc phiêu lưu, một trò chơi chóng mặt. Tình cảm của Hậu lạnh lẽ, nghiêm trang, làm tôi phải suy nghĩ. Có điều là lúc này tôi không còn đầu óc nào suy nghĩ về những tình cảm nhiều loại của đàn bà. Mà là tôi đang phải bận tâm về một vấn đề nghìn lần tầm thường hơn. Đó là ba nghìn đồng. Đó là khoản tiền phòng tháng này chưa trả.

Khoản tiền cô giáo cho, tôi đã tiêu gần hết. Cũng chẳng nhớ đã tiêu cho những việc gì. Một gói thuốc lá, một tách cà phê, những cuộc tắc-xi hàng ngày cho những lần đi đây đi đó, lang thang không chủ đích, thế thôi. Ngày tháng đi nhanh thật. Thời gian, lúc tôi thấy nó chậm lê thê, lúc này lại thấy một thoáng đã trôi qua, thoáng mau như một chớp mắt. Tiền phòng tháng trước tưởng như mới

trả hôm qua, hôm kia đây thôi. Tôi moi khoản tiền trong túi quần ra đếm lại. Không đủ. Tôi cũng phải giữ lại, không thể tiêu đi khoản tiền cuối cùng này.

Tôi bảo thằng bồi phòng :

– Tao chưa có.

Nó không cười nữa :

– Sáng nai, cậu nhớ đem xuống trả ngay cho quản lý.

Tôi mím môi, suy nghĩ. Từ tối nay đến sáng mai, tôi lấy tiền ở đâu ? Câu trả lời đến ngay là tôi không lấy ở đâu được hết. Chỗ duy nhất có thể đến hỏi được là cô giáo. Nhưng cô tôi nghèo, chưa chắc đã có. Tôi ngượng, cũng không thể cho phép mình đến hỏi xin cô như thế được.

Tôi khất liệu :

– Tuần sau đi.

Thằng bồi phóng xua tay :

– Đâu được. Hôm nay đã mừng hai rồi. Khách sạn này không cho ai chậm đến cả tuần như thế đâu.

Tôi nổi nóng :

– Tao chưa có thì làm sao đây.

Thằng bồi phóng thản nhiên :

– Cậu phải dọn đi.

Tôi vấy tay ra hiệu cho nó đi ra :

– Thôi được, để mai tao nói chuyện với ông quản lý.

Cánh cửa phòng đóng lại. Tôi nằm vật xuống giường. Vấn đề tìm kiếm một việc làm lại trở nên cần cấp hơn bao giờ. Có lẽ tôi phải rời bỏ căn phòng này thật,

về ở với cô tôi hay đến một nơi chốn nào khác, như một tỉnh nhỏ chẳng hạn, ở đó đời sống tương đối dễ dàng hơn. Tôi loay hoay đặt ra cho đời sống điều đúng của mình hết giả thuyết này đến giả thuyết kia, cuối cùng mọi tính toán chỉ làm cho đầu óc đã hoang mang càng thêm rối loạn. Như thế cho đến mười giờ đêm. Như thế cho đến lúc An tới.

Nàng trang điểm thật lộng lẫy. Như không phải là nàng đến một căn phòng khách sạn để thăm một người tình mà đến một bữa tiệc, một dạ hội. An mặc một chiếc áo kim tuyến, phấn son rực rỡ. Nàng đứng sững khi nhìn thấy tôi cúi trần nằm ở trên giường.

– Anh vẫn nằm đó từ chiều ?

Tôi gượng cười, ngồi lên :

– Vâng.

– Anh có chờ em đến ?

– Đang chờ đó chứ.

An nhìn đồng hồ :

– Anh mặc quần áo ngay đi.

Tôi nghĩ đến khoản tiền nhỏ mọn còn lại. An ăn mặc sang trọng thế kia. Tôi bắt buộc phải đưa nàng hoặc đến một phòng trà, hoặc một hộp đêm sang trọng. Đó là điều không thể thực hiện được.

– Nói cho anh biết là đi đâu đã.

An giậm chân :

– Anh cứ mặc quần áo đi. Muộn rồi, đừng hỏi nữa.

Lục tìm mãi trong cái đồng quần áo

nhầu nát, tôi không làm sao kiếm nổi được một cái quần, một cái áo tươm tất. Từ trước đến giờ, tôi rất bừa bãi về vấn đề phục sức. Thế nào cũng được. Thế nào xong thôi. An nhìn thấy sự lúng túng của tôi. Nàng cau mày :

– Quần áo anh chỉ có thế thôi ?

Tối gượng cười, gật đầu :

– Chỉ có vậy.

– Trường hợp phải đi đây đi đó, anh làm thế nào ?

Tôi đáp bừa :

– Anh không đi đâu bao giờ.

An lảng lạng đến mở cái tủ đứng, ngó vào. Tôi ngăn lại không kịp. Mấy năm nay, tôi không bước chân vào một tiệm may, chỉ lui tới một nơi chốn duy

nhất, ấy là những quây rượu. Không chờ đến An, sự ăn mặc bê bối của tôi đã bị Liên phiền trách nhiều lần. Người con gái nào hình như cũng chú trọng đến vấn đề hình thức. Của chính họ trước đã, rồi sau, đến người tình của họ. Đến một chỗ đông người, họ sung sướng, họ hãnh diện khi thấy, giữa những chàng trẻ tuổi khác, người tình của họ là người bảnh bao và diêm dúa nhất. Phương diện này, tôi đã làm cho Liên thất vọng hoàn toàn. Nhớ một lần, Liên được mời tới một dạ hội có khiêu vũ. Nàng muốn tôi cùng đi. Lần đó, Liên sửa soạn thật cẩn thận. Nàng bỏ giấc ngủ trưa, ngồi suốt ba tiếng đồng hồ liền trong một tiệm làm đầu. Sau đó, nàng đến tiệm may, ngồi ở tiệm may thêm hai tiếng đồng hồ nữa, chờ lấy bằng được cái áo dài mới. Tôi đi theo nàng. Ở đời, có một điều tôi thù ghét nhất là sự chờ đợi. Đi xem chiếu bóng, phim hay

đến mấy mà phải đứng sắp hàng mua vé là không có tôi. Cái gì yêu thích đến đâu mà phải chờ đợi, tôi cũng hết liền yêu thích. Sự chờ đợi làm tôi bồn chồn, nóng nảy. Những phút chờ đợi kéo dài, với tôi, là một cực hình. Vậy mà phải chờ cả mấy tiếng đồng hồ để lấy một cái áo mới, tôi chịu sao nổi.

Nhớ hôm đó, tôi đã bảo Liên :

– Đi về, lúc khác lấy.

Liên thản nhiên :

– Lúc này, không có lúc nào khác hết.

Tôi bực bội :

– Em có bao nhiêu áo mới, áo đẹp ở nhà, bộ không có cái áo này không được sao ?

Liên gật :

– Không được.

Thế là tôi đành chịu thua. Phần tôi, tôi chẳng có một bộ quần áo nào hết, đừng nói đến quần áo mới. Liên bắt tôi phải đi mượn bằng được một bộ âu phục. Bộ quần áo của một thằng bạn quá rộng, tôi như bơi lội ở trong đó, ấy thế mà Liên lại bằng lòng, nàng ngắm tôi, khen tôi ăn mặc đường hoàng, trông chừng chặc và đứng đắn hẳn lên. Liên thôi rồi. Bây giờ đến lượt An. Nhìn mấy ngăn tủ trống rỗng, nàng lấy ra mấy cái quần đã sờn rách, đưa lên cao, ngắm nghía :

– Quần áo anh chỉ có thế này ?

Tôi chép miệng :

– Thấy rồi mà.

An ném trả mấy cái quần vào chỗ cũ, đóng cửa tủ lại. Nàng nhìn tôi, rồi bất chợt hỏi :

– Tiền bạc anh để đâu.

Tôi cười, nói đùa :

– Ở ngân hàng.

– Ngân hàng nào ?

– Em hỏi làm gì vậy ?

An giậm chân :

– Em hỏi, anh trả lời em đi.

Tôi trả lời An là tôi nói đùa cho vui, tôi chưa từng đặt chân tới một ngân hàng nào, tôi chẳng có một khoản tiền nào ký thác ở ngân hàng nào hết. Đã nói thật, tôi nói thật luôn cho xong :

– Trước lúc em đến, thẳng bồi lên đòi tiền phòng tháng này.

– Và anh chưa có ?

– Đúng vậy, phải khát nó đến tuần sau ?

– Khất được không ?

– Không được.

An lẳng lẳng mở sắc tay. Nàng lấy ở sắc ra một tập giấy bạc dày cộm. Tôi trừng mắt quát lớn :

– Làm cái gì thế ?

An thản nhiên dứt tập giấy bạc vào túi quần tôi :

– Tiền của em, đưa cho anh tiêu.

Tôi giận dữ, đẩy mạnh tay An và tập giấy bạc của nàng ra :

– Cấm em không bao giờ còn được làm như thế nữa.

An nhìn thẳng vào mắt tôi. Nàng hỏi, rành rọt, thông thả, từng tiếng một :

– Anh sẽ giải quyết vấn đề tiền phòng như thế nào ?

– Mặc anh.

– Người ta không cho khát mà.

– Anh dọn đi chỗ khác.

Thấy tôi hổ thẹn và sự hổ thẹn đã làm tôi nổi nóng, An nắm lấy tay tôi, dịu dàng :

– Đi chỗ khác là đi đâu mới được chứ ?

Tôi thở dài, nằm vật xuống giường. Từ ngày giải ngũ đến giờ, tôi loay hoay

hết tháng này sang tháng khác, hết tuần này sang tuần khác, không làm sao tìm được một việc làm. Tôi bỏ học, đi hoang từ thuở nhỏ. Đến tuổi vào lính. Bây giờ giải ngũ, tôi không có một phương tiện, một hành lý vào đời, những phương tiện, những hành lý ấy là những điều kiện cần thiết tạo cho mình một chỗ đứng dưới mặt trời. Chỗ đứng của tôi là ở đâu đó. Tối tăm. Chênh vênh. Không ở vùng trung tâm mà ở trên một đường lề cuộc sống.

– Em bắt anh trả lời nhiều quá.

Vẻ buồn thảm của tôi hiện rõ. An chợt biết nàng nên tránh, không nên đề cập tới vấn đề tiền bạc đang làm cho tự ái tôi bị thương tổn nặng nề. Nàng cười, chuyển câu chuyện sang một chiều hướng khác :

– Thôi, không hỏi nữa. Anh đi được chưa ?

Tôi nằm yên :

– Anh không muốn đi đâu hết.

– Em lỡ ăn mặc, trang điểm rồi. Đi chơi lần này, lần sau thôi. Chiều em một lần này nữa thôi.

Mười lăm phút sau. Chiếc tắc-xi chở An và tôi ngừng lại trước cổng vào một tòa biệt thự ở đường Trương minh Giảng. Tòa biệt thự đồ sộ nằm giữa những thảm cỏ bát ngát, bốn phía là những hàng rào cây xanh đặc vây bọc. Khúc đường chạy qua cổng biệt thự rất quang đãng. Mặt nhựa sáng láng dưới ánh đèn. Nhưng bên trong biệt thự còn nhiều ánh sáng hơn. Những ngọn điện nhiều màu giăng mắc cùng khắp. Trên các bờ tường, trong

những lùm cây. Cổng biệt thự mở rộng. Tôi ngồi trong xe nhìn vào. Người ta đang mở một cuộc tiếp tân lớn ở đây. Chỉ nhìn dãy xe hơi đậu thành nhiều hàng ở ngoài đường, những chiếc xe hơi bóng loáng với những người tài xế mặc đồng phục trắng toát, tôi cũng biết được rằng quan khách phần lớn là những người giàu có sang trọng. Có lẽ chỉ riêng mình tôi và An đến bằng tắc-xi.

An nói :

– Tôi rồi đó.

Tôi hỏi, ngần ngại :

– Nhà ai vậy ?

An cười :

– Lát nữa rồi anh sẽ biết.

Sự ngần ngại của tôi càng gia tăng.

Rõ ràng là An muốn dành cho tôi một bất ngờ. Tôi đề nghị :

– Đến một chỗ nào khác có hơn không ?

– Đến đâu ?

– Một quán nước nào đó.

An vẫn cười, trong mắt ngời lên ánh lửa vui thích :

– Để làm gì ?

Tôi gắt :

– Nghe nhạc. Nói chuyện. Thế không đủ sao ?

An nắm lấy tay tôi :

– Nghe nhạc thì để đến tối mai, nếu anh muốn. Nói chuyện thì lúc nào cũng được, chúng mình thừa thì giờ. Em đưa

anh tới đây vì một lý do khác, cần thiết hơn.

Tôi hỏi :

– Cần thiết cho anh hay cho em ?

An cười thành tiếng :

– Cho cả hai. Thôi, anh đừng vặn hỏi lời thôi dài dòng. Xuống đi.

Tôi nhìn thử quần áo tiểu tụy đang mặc trên người :

– Ăn mặc thế này có được không ?

– Kể thì không được. Nhưng cũng chẳng sao. Lần sau tới, anh sẽ ăn mặc chỉnh tề hơn.

Tôi ngăn người :

– Lần sau ?

An điềm nhiên :

– Anh sẽ còn tới đây nhiều lần nữa.

An mở cửa xe bước xuống, khiến tôi cũng đành phải xuống theo. An đi trước dẫn đường. Nàng bước từng bước nhanh nhẹn, tự nhiên, của người đã quen thuộc với nơi chốn. Tôi đi theo An, ngượng ngập, lúng túng hơn bao giờ, Ông lão già gác cổng, nhìn thấy An, vội vã từ trong cổng chạy ra. Ông lão mừng rỡ :

– Cô An. Sao cô tới muộn thế ?

An cười :

– Không sao. Chưa giải tán mà

Ông lão quay đầu nhìn vào biệt thự :

– Giải tán sao được. Có sớm cũng phải mười hai giờ đêm. Ông Toàn, ông Mẫn say rượu đang đòi ở lại uống rượu,

đánh bạc tới sáng.

An chỉ tôi, nói với ông lão :

– Đây là cậu Thiều. Cậu Thiều chưa tới đây bao giờ, nhưng sẽ tới luôn luôn. Mỗi lần cậu đến đây, ông lão nhớ mở cổng ngay, đưa cậu Thiều vào.

Ông lão gác cổng ném cho tôi một cái nhìn tò mò. Trong cái nhìn rõ ràng có sự coi thường. Tuy vậy, ông ta cũng cúi đầu chào tôi, và nói :

– Dạ, tôi nhớ.

An hỏi ông lão :

– Chú tôi đâu ?

– Thưa, trong phòng khách, ông chú vừa ra đây, hỏi đã thấy cô đến chưa ?

An cười :

– Tôi đến rồi đây.

Nàng nắm lấy tay tôi :

– Nhà chú em, anh cứ tự nhiên, khỏi phải e ngại gì hết.

Sự ngần ngại ở tôi chưa chấm dứt.
Tôi hỏi :

– Chú họ hay chú ruột ?

– Gần lắm. Chú ruột. Ông chú em văn minh, trẻ trung, không như thầy em đâu. Lát nữa anh gặp rồi anh sẽ thích.

Tôi chép miệng :

– Hy vọng là thế.

Một lối đi trải sỏi chạy dài từ đầu cổng tới phòng khách biệt thự. Mặt sỏi trắng muốt nổi bật trên nền cỏ xanh đậm, ông mượt. Một đám người có mặt trên

mặt cỏ này. Những người đàn bà, phục sức còn sang trọng diêm dúa hơn cả An, ngồi trong những ghế bành thấp. Đám đàn ông đi lại, cười nói ở chung quanh. Người đàn ông nào cũng cầm trong tay một ly rượu khai vị, hoặc ngậm trên môi những điếu xi-gà lớn, đầu lửa đỏ rực. Người nào cũng phốp pháp, khỏe mạnh, gọn ghẽ trong những bộ âu phục đắt tiền. Ánh sáng của hàng trăm ngọn đèn từ những chùm cây trên cao chiếu xuống, soi tỏ từng khuôn mặt. Phần lớn đều đứng tuổi. Họ đều thở ra sự đầy đủ thỏa thuê của những kẻ trên tiền trên bạc.

Tôi hỏi An :

– Hôm nay có chuyện gì linh đình vậy.

An cười :

– Tuần nào chú em cũng mở những cuộc tiếp tàn như thế này. Nhưng hôm nay, đặc biệt hơn. Hôm nay là sinh nhật của chú.

Hai chúng tôi đi hết con đường trải cuội trắng, tới đầu thềm. Tôi nhìn thấy một căn phòng khách bát ngát, và căn phòng này đông đặc quan khách. Cảnh tượng hỗn độn, náo nhiệt. Đàn ông đàn bà đứng lẫn lộn thành từng tốp, nghiêng ngả, cười nói. Nhạc đã nổi từ lúc nào. Sàn đá hoa trơn nhẵn, Nhiều cặp đang ôm nhau khiêu vũ.

Tôi đứng lại ở đầu thềm. An ghé sát vào tai tôi, nói nhỏ :

– Chờ em một chút nhé!

Tôi gật :

– Được.

– Anh lấy cái gì uống đi. Em vào kiểm chú Đoàn, em sẽ trở ra ngay.

An lẩn vào đám đông. Tôi nhìn quanh quẩn, thấy một chiếc ghế bành bỏ trống trước một cây cột lớn, bèn tới ngồi xuống đó. Một người bồi, cũng đồng phục trắng toát như ông lão già gác cổng, từ trong một căn nhà ngang phía tay trái biệt thự đi lên. Cánh tay y co lên, cao ngang tầm vai. Bàn tay mở rộng, đỡ trên nó một cái khay đầy những ly rượu, ly nước ngọt đủ màu, đủ loại.

Đi ngang qua mặt tôi, y hỏi :

– Cậu uống gì ?

Tôi nhìn cái khay :

– Có những gì ?

– Đủ hết. Rượu mạnh, bia, nước ngọt. Những cái ly có chân là sâm-banh.

– Cho tôi một cái ly có chân.

Người bồi còn trẻ, mặt mũi tươi tỉnh. Tôi đỡ cái ly y trao cho, nhìn chất rượu vàng óng ánh, sủi bọt. Người bồi gọi chuyện :

– Cậu mới đến.

Tôi gật :

– Với cô An.

– Sao cậu không vào trong phòng khách khiêu vũ.

Tôi không dám nói là thứ quần áo tiêu tụy đang mặc trên người làm tôi ngượng thẹn, mất tự nhiên giữa những chuỗi kim cương, những cái áo kim tuyến của đàn bà và những bộ dạ phục đắt tiền của đám đàn ông giàu có. Bèn nói dối :

– Tôi không biết nhảy.

Người bồi cười :

– Cậu nói đùa.

Y bỏ đi. Tôi nhấp một ngụm rượu. Đứng trong cái ly pha-lê trong vắt, thứ rượu có bọt là một thứ rượu quý, tôi chưa từng được uống bao giờ. Cái nhìn của tôi đã quen thuộc hơn, nhưng sự có mặt của tôi vẫn là một lạc lõng hoàn toàn giữa đám người không quen biết. Nhiều cặp từ dưới vườn đi lên, vào phòng khách. Nhiều cặp khác từ trong phòng khách đi ra. Họ đi ngang qua trước mặt tôi, không một ai chú ý đến gã trẻ tuổi ngồi một mình với ly rượu trên tay. Ban nhạc đã dạo một bản nhạc khác, dịu dặt, trữ tình hơn bản nhạc trước đó. Cuộc khiêu vũ vẫn tiếp tục. Sự chờ đợi kéo dài khiến tôi đã bắt đầu cảm thấy sốt ruột. Chẳng hiểu

An vào trong nhà làm gì mà lâu thế. Tôi đứng lên, cùng một lúc với An từ trong nhà đi ra. Đi bên cạnh nàng là một người đàn ông. Ông ta đã đứng tuổi, khổ người đầy đà, tóc đã bắt đầu hói. Cái trán rộng, nhẵn bóng. Như mọi người, ông ta cũng cầm trên tay một ly rượu.

Người đàn ông hỏi An :

– Đâu, anh bạn trẻ của cháu đâu ?

An kéo người đàn ông đến trước mặt tôi. Tôi lúng túng chờ đợi An giới thiệu :

– Anh Thiều, đây là chú Đoàn.

Tôi cúi đầu chào. Chú Đoàn của An chia tay, nhieu mày :

– Chào cậu. Sao không vào nhà trong mà lại ngồi một mình ở đây.

Tôi ngượng ngập :

– Ngồi đây cho mát.

Người đàn ông cười lớn. Cái bắt tay của ông ta chặt chẽ, thân mật.

– Tùy cậu. Cháu An đã nói chuyện với tôi. Cậu có thể đến chơi đây bất cứ lúc nào cậu muốn. Kể cả những lúc tôi không có nhà. Tôi đi vắng luôn.

Quay sang An, ông ta nói :

– Tuần sau chú đi Nhật.

An hỏi :

– Chú đi hoài vậy ?

Ông Đoàn nhún vai :

– Công việc của hãng, không đi không được. Năm nay chú đi thế này là còn ít lắm, so với những năm khác. Tháng trước đáng lẽ phải đi Hoa-kỳ.

Nhiều người khách dưới vườn nhìn thấy chủ nhân, vẫy gọi rồi rít. Ông Đoàn cười, giơ cao tay làm hiệu ông sẽ tới, đoạn ông bảo An :

– Đưa cậu ấy vào chơi nhà trong. Phòng làm việc của chú đó.

Bảo tôi :

– Xin lỗi một chút nhé!

Tôi vội đáp :

– Xin ông cứ tự nhiên.

Đã toan xuống thêm, ông Đoàn lại đứng lại :

– Cậu đang tìm việc làm ?

Câu hỏi bất chợt. Tôi lúng túng chưa biết trả lời thế nào. An đỡ lời tôi :

– Vâng, như cháu đã nói chuyện với chú ban nãy.

Ông Đoàn nhìn đồng hồ tay :

– Hai người ở lại đây tới khuya không ?

Tôi thấy tôi không thể ở lại như thế.
Tôi lắc đầu :

– Xin phép ông cho về sớm.

– Tùy. Vậy đêm nay chưa nói chuyện nhiều được. Hẹn cậu sáng mai hay sáng mốt ở bàn giấy của hãng, khoảng 9, 10 giờ. An cho cậu ấy biết địa chỉ.

An đáp :

– Vâng.

Ông Đoàn bắt tay tôi, xuống thêm.
Tôi nhìn theo người đàn ông, nghĩ đến

một nếp sống trưởng giả suốt đời không bao giờ tôi có được. An lay lay tay tôi :

– Thế nào ?

Tôi ngơ ngác :

– Em định nói gì.

– Anh đã thấy chú Đoàn rất dễ chịu chưa ?

– Thấy.

– Đi theo em.

An dẫn tôi đi qua một căn phòng khách đông đặc, tới trước một cánh cửa đóng ở cuối phòng. Nàng đẩy cánh cửa, tránh sang một bên cho tôi bước vào.

Nơi làm việc của ông Đoàn là một căn phòng rộng. Bốn phía, những tủ sách lồng kính cao gần tới trần nhà. Một cái bàn giấy kê chính giữa phòng. Trước

bàn, hai cái ghế bành lớn. Tầm thăm dầy khiến cho những bước chân của chúng tôi không gây nên một tiếng động nào. Âm nhạc ngoài phòng khách vẫn còn nghe thấy. Nhưng nhỏ, như vọng đến từ thật xa.

An ôm lấy tôi. Nàng hôn tôi, nói nhỏ :

– Em đã nói chuyện với chủ Đoàn.

Tôi đẩy nàng ra :

– Em đã nói những gì ?

An chỉ cái ghế bành :

– Anh ngồi xuống đó đã.

An kéo ghế lại gần, ngồi đối diện tôi. Nàng đặt một tay lên đùi tôi. Vây bọc lấy tôi là một mùi phấn, mùi nước hoa trộn lẫn. Nàng ôn tồn :

– Anh cất giùm em cái bộ mặt đưa đám của anh đi một chút.

Tôi trừng mắt :

– Em âm mưu mọi chuyện này từ bao giờ ?

– Anh không chịu ?

Tôi hậm hực :

– Ít nhất em cũng phải nói trước cho anh biết. Xem anh bằng lòng không đã. Em luôn luôn đặt anh trước những sự việc đã rồi, anh không thích vậy.

An ném cho tôi một cái nhìn tình tứ :

– Chuyện chúng mình cũng là một sự việc đã rồi mà !

Tôi cứng họng, không biết phản

ứng thế nào. Đã hơn một tuần lễ, chúng tôi không gặp nhau. Tưởng là cắt đứt. Tưởng là thôi hẳn. Chỉ trong một buổi chiều, cái ngọn lửa phai tàn, sắp tắt lại được An thổi lên, cho cháy bùng rực rỡ hơn bao giờ. Động lực nào thúc đẩy An ? Chúng tôi đã đứng lại. Rồi thành linh, không triệu chứng báo trước, An lại kéo tôi chạy miết trên con dốc đam mê choáng váng, sự lôi cuốn làm tôi tối tăm mặt mũi và không còn sáng suốt nữa. Đã nói là An luôn luôn dành cho tôi những bất ngờ. Chưa hết bất ngờ này đã tới bất ngờ khác, cái nhịp điệu của những bất ngờ này liên miên bất tuyệt.

Một phút im lặng. Những tiếng cười nói từ phía ngoài vọng vào, âm nhạc lúc vang động, lúc lắng dịu, đêm đã về khuya nhưng cuộc tiếp tân chưa chấm dứt. Tự nhiên, tôi cảm thấy mỗi một vỏ chùng.

Như cuộc sống với bao nhiêu phiền hà và hệ lụy đang đè nặng lên hai vai và tôi thì như đang muốn xiêu đổ, muốn tan nát dưới cái khối nặng vô hình mà khủng khiếp. Bên cạnh, một An chan hòa sức sống, tôi tuy còn trẻ tuổi, tôi chỉ còn là một thứ xác chết vật vờ trôi theo dòng tháng ngày. An đưa tôi đi tới đâu đây ? Tới những bờ bãi nào ? Tôi không biết. Điều duy nhất tôi còn biết được là tôi đang trôi theo, như một cánh bèo nổi trôi trên một dòng thác lũ.

Cánh cửa ăn thông ra phòng khách chợt mở hé. Một người bước vào. Tôi nhận ra chàng trẻ tuổi đứng với An dưới gốc cây hồi chiều.

Thấy An và tôi đang ngồi với nhau, hắn không quay trở ra mà lững thững bước tới. Hắn làm như chỉ nhìn thấy An, không thèm chú ý đến tôi. Cái nhìn

mất dạy, ngạo nghễ và đầy tự tin của hắn làm tôi tức điên lên. Hắn mặc một bộ âu phục ba khuy, màu tím, thứ hàng đắt tiền, kiểu may đúng thời trang nhất. Mái tóc hắn đã lảng bóng, phút này còn lảng bóng hơn. Khi hắn tới gần, tôi mới biết hắn đã uống rượu. Khá say.

Mặt hắn bùng bùng hơi men. Hắn nói với An :

– Tôi tìm An mãi.

An ngồi nguyên trên ghế, chỉ hơi xoay người

– Anh tìm có chuyện gì ?

– Rất nhiều chuyện.

An đưa mắt nhìn tôi. Cái nhìn muốn cho tôi hiểu là nàng biết tôi đang bức mình, nhưng không sao, tôi cứ ngồi yên,

để mặc nàng đối phó. Nàng đối phó được thật. Một cách rất bình tĩnh, rất quyết liệt :

– Để lúc khác.

Gã trẻ tuổi không chịu bỏ đi :

– Tôi muốn nói với An ngay bây giờ.

An cười khẩy, chỉ tôi :

– Anh không thấy tôi đang trò chuyện với bạn tôi sao ?

Gã trẻ tuổi nhún vai :

– Không.

– Anh thấy dần đi là vừa.

Đang bực mình, tôi phải cố nhịn cho khỏi bật cười thành tiếng. Gã trẻ tuổi đang thất thế trước mắt tôi. Tự ái tôi đang được ve vuốt. An vừa tỏ cho tôi biết

nàng đã lựa chọn tôi, tôi đã chiếm được trái tim nàng.

Gã trẻ tuổi loay hoay chưa biết làm thế nào thì ở ngoài phòng khách vọng vào những âm điệu trầm bổng, réo rắt của một bản nhạc mới. Hấn vội hỏi :

– An biết bản nhạc này ?

An gật :

– Biết.

– Hình như đây là một trong những bản nhạc An yêu thích nhất.

An gật, công nhận :

– Đúng vậy.

Gã trẻ tuổi tiến đến gần hơn. Hấn nắm lấy tay An, suồng sã :

– Tôi cũng thích bản nhạc này. Mời An ra nhảy.

An từ tốn gỡ bàn tay gã trẻ tuổi ra khỏi cánh tay nàng :

– Tôi nhắc lại với anh, tôi đang nói chuyện với bạn tôi, tôi ngồi đây, không khiêu vũ, không đi đâu hết.

Thái độ An thật quyết liệt. Gã trẻ tuổi biết hẳn không còn mảy may hy vọng. Hắn trứng mắt nhìn tôi, nhún vai, cười nhạt, quay trở ra. Tôi chưa từng thấy một người nào gặp phải một trường hợp trở trên như vậy. An nhìn theo, lẩm bẩm :

– Khi tôi không thích làm một việc gì, trời cũng không bắt buộc được, đừng nói đến cái thứ anh.

Tôi hỏi An :

– Thằng cha nào kỳ cục vậy ?

An chép miệng :

– Một người bạn, như em đã nói cho anh biết từ hồi chiều rồi đó. Hôm nay, tức anh, nó đâm ra kỳ cục như vậy. Lúc khác không như thế này bao giờ đâu.

Tôi hỏi :

– Em mời hấn tới đây ?

An lắc đầu :

– Không. Em đang tự hỏi sao hấn tới đây được. Chắc là cùng đi với một người nào bạn của chú Đoàn. Hấn theo đuổi em, mới đây thôi, nhưng khá ráo riết.

An kể cho tôi nghe về gã trẻ tuổi. Hấn con nhà giàu. Mới ở Pháp về từ năm ngoái. Từng nổi tiếng chơi bời trong giới sinh viên con nhà giàu ở Paris. Về nước,

chưa được một năm, hấn lại đã nổi tiếng liền trong giới ăn chơi của Sài-gòn ban đêm. Một tháng ba mươi lần, hấn có mặt ở vũ trường. Tiêu tiền như rác, cái loại Thúc-Sinh trăm nghìn đô một trận cười như không. Hấn lại là con một. Sắp thừa hưởng một gia tài lớn. Tóm lại, một đối tượng không thể lý tưởng hơn cho bất cứ một người con gái nào muốn có một người chồng dư thừa mọi điều kiện đem lại cho người con gái đó một cuộc đời đầy đủ và sung sướng. Tôi buột miệng :

– Thăng cha hơn anh nhiều thứ quá !

An bấm vào tay tôi, tùm tùm :

– Nhưng nó đang thua anh một điều. Và chỉ thua một điều là thua anh trên hết thảy mọi phương diện.

Tôi biết An định nói gì. Đó là, tôi

đã hơn hẳn vì tôi chứ không phải hẳn là người đã được An lựa chọn. Tôi hỏi :

– Em đã đi chơi với hẳn lần nào chưa ?

An nhìn tôi :

– Anh hỏi làm gì vậy ?

Tôi cười :

– Để biết. Thế thôi.

– Một vài lần. Hẳn mời em đi ăn rồi đi nhảy. Hẳn nhảy thật đẹp, thật giỏi.

Tôi nghĩ đến cái sự không biết khiêu vũ của mình. Các ngón chơi bởi, tôi đều muốn biết hết, không trừ một ngón nào. Vậy mà chẳng hiểu sao, khiêu vũ không bao giờ gọi cho tôi một náo nức, một ham thích. Có lần, tôi đã đến một lớp dạy khiêu vũ cấp tốc. Để học. Ấy thế

mà ra tới sàn nhảy, tôi lại quay trở vào, và ra khỏi cái lớp dạy nhảy ngay sau đó. Vào một vũ trường, tôi chỉ ngồi ở quầy rượu. Uống rượu, nghe nhạc, nhìn mọi người khiêu vũ, với tôi là đủ. Khiêu vũ với tôi là một trò múa rối, tức cười và kịch cớm. Và mệt người, và không đi tới đâu. Tôi thích những thú vui khác, riêng tây hơn. Một đám đông nào cũng làm tôi khó chịu.

An lay lay tay tôi :

– Anh nghĩ gì vậy ?

Tôi nhún vai :

– Em vừa nói thẳng cha khiêu vũ thật đẹp, thật giỏi. Anh lại thua hẳn một điểm nữa.

An nhúu mày :

– Anh không thích hay không chịu tập ?

– Cả hai.

– Anh phải tập đi. Dễ lắm.

– Để làm gì vậy ?

– Để đưa em đi nhảy. Từ nay rồi anh phải đến những cuộc tiếp tân với em như thế này luôn luôn. Đừng để em phải nhảy với những người khác.

– Em cứ tự nhiên.

An giậm chân :

– Nhưng em chỉ thích nhảy riêng anh thôi thì sao đây.

Từ nay. Hai chữ « từ nay » mở ra với tôi một chân trời mới. Đúng hơn, một con đường, một lối sống mới. Trong cái

sự thay đổi lớn lao này, tôi chưa biết tương lai sẽ dành cho tôi những gì, có một điều chắc chắn là tôi sẽ mất rất nhiều tự do. An lựa chọn tôi, có nghĩa là tôi đã trở thành sở hữu của nàng.

Bên ngoài, tiếng nhạc không còn nghe thấy nữa. Những tiếng cười nói cũng bớt. Cuộc tiếp tân đang đi tới chấm dứt. Không phải mở cửa nhìn ra, tôi cũng biết đám quan khách đang lục tục cáo từ, họ đang xuống thêm, ra cổng, với những chiếc xe hơi đã bật đèn, đã mở máy.

Tôi bảo An :

– Chúng mình cũng về thôi !

An giờ tay ngăn lại :

– Anh ngồi đó đã.

Tôi nói đùa :

– Ngồi đến sáng mai ?

An cười lớn, vui thú :

– Không đến nổi thế. Nhưng chúng mình nán lại một chút, đợi cho mọi người về hết đã. Em muốn nói chuyện thêm với chú Đoàn, trước khi về.

An ngẫm nghĩ rồi dặn :

– Mai anh nhớ đến gặp chú Đoàn ở bàn giấy nhé!

Tôi ngần ngại :

– Để nghĩ lại xem sao đã.

An cau mày :

– Anh đang cần việc làm. Chú Đoàn sẵn sàng kiếm việc cho anh. Còn nghĩ gì nữa.

Hai chúng tôi đi ra. Căn phòng khách ban nãy đông đặc chỉ còn là một diện tích vắng lặng, bát ngát. Ông Đoàn đã tiễn xong người khách cuối cùng. Ông lững thững từ ngoài công đi vào. Chỉ mấy chiếc ghế bành nằm dài trên thảm cỏ, ông Đoàn vẫy tôi và An tới. Ông làm bộ thở ra, khoan khoái :

– Quan khách về hết rồi. Bây giờ là của mấy chú cháu mình.

Tôi nói :

– Thưa, khuya quá rồi.

Ông Đoàn nhìn đồng hồ :

– Có khuya thật. Cậu cần về ngủ ?

Tôi lắc đầu :

– Không phải vậy. Nhưng cháu phải đưa An về. Sợ lát nữa không còn xe.

Ông Đoàn xua tay :

– Tưởng gì. Đừng lo. Tôi có giấy đặc biệt đi trong giờ giới nghiêm. Lát nữa tôi sẽ đưa hai người về.

Chúng tôi cùng ngồi xuống. Đêm bây giờ là ở cái lúc đẹp nhất của đêm. Những ngọn cỏ dưới chân tôi, quanh chỗ tôi ngồi, mịn màng hơn bao giờ. Những chùm lá yên tĩnh hơn bao giờ. Trên đầu tôi, thật xa, bát ngát, mênh mông, những vì sao sáng hơn bao giờ. Bầu không khí mát mẻ là muôn nghìn ngọn suối trong vắt cộng lại. Hơi lửa trên trán, trong đầu óc tôi nguội lảng dần dần. Tôi ngồi ngả mình trên thành ghế, hai chân duỗi thẳng, thả buông trong một cảm giác thư thái. An ngồi cạnh tôi. Ông Đoàn ngồi đối diện. Bằng một giọng thân mật, ông Đoàn hất hàm :

– Thiếu uống gì ?

Tôi từ chối :

– Uống nhiều rồi ạ !

– Uống nhiều là uống gì ?

An cướp lời tôi :

– Anh Thiếu là một cây rượu đồ chú !

Ông Đoàn gật gù :

– Hay lắm. Tôi cũng là một cây rượu đây. Ban nãy, phải tiếp khách, chưa dám uống say. Bây giờ chỉ còn người nhà với nhau, tôi với cậu Thiếu phải uống hết một chai sâm-banh.

Chủ nhân lớn tiếng gọi. Năm phút sau, người bồi tử trong nhà đi ra với một cái xô đá trên tay. Trong xô đá, một chai

sâm-banh nằm nghiêng, thân chai phủ kín dưới một mảnh vải trắng. Ba cái ly có chân sắp ngay ngắn trên một cái khay bạc. Tiếng nút chai nổ lớn trong đêm yêu tĩnh. Rượu rót xuống ly làm sủi lên một lớp bọt trắng tinh.

Ông Đoàn nâng ly :

– Nào, mời cậu.

Con người tửu đồ của tôi chợt thức dậy. Con người của những cơn say và những quây rượu, tôi không thấy cần thiết phải giữ gìn nữa. Ông Đoàn đã ép tôi uống thì tôi uống cho mà coi. Tôi nâng ly, uống thẳng một hơi. Phía bên kia cái bàn thấp, ông Đoàn làm theo. An cười, nhìn chúng tôi bằng cái nhìn bằng lòng.

Ông Đoàn hỏi An :

– Cậu Thiều đã đến nhà cháu nhiều lần chưa ?

An gật :

– Đã. Nhiều lần.

Ông Đoàn hỏi tôi :

– Gây được cảm tình với ông bà ở đảng ấy chưa ?

Tôi ngập ngừng :

– Thưa, cháu không biết.

Tôi cười, nói tiếp :

– Sợ là không quá.

Ông Đoàn gật đầu :

– Tôi cũng nghĩ như vậy. An cũng đã cho tôi biết đại khái như vậy. Điều này cũng dễ hiểu. Ông anh tôi và bà chị tôi

hiền lành, tử tế, nhưng thuộc về thế hệ cũ. Thế hệ cũ thường như thế, coi vấn đề hôn nhân là việc của cha mẹ, con cái không được toàn quyền, không được tự do. Không sao. Đã có tôi.

Hôn nhân, tôi kinh ngạc nghĩ thầm. Giữa An và tôi đã có nhiều chuyện xảy ra. Đã có những buổi hẹn hò. Đã có những lần ân ái. Nhưng hôn nhân thì, nếu tôi nhớ không lầm, chưa từng được ai trong hai đứa chúng tôi đề cập tới. Bây giờ, ông Đoàn đã rất tự nhiên đả động tới hôn nhân. Thêm một lần nữa, An lại đặt tôi trước một việc đã rồi ? Tôi đưa mắt nhìn An, đợi chờ ở An một giải thích. An thản nhiên như không. Hình như nàng đã trình bày, đã gửi gắm tất cả chuyện tôi và nàng cho chú nàng nghe rồi, bây giờ nàng đặt hoàn toàn tin tưởng vào chú Đoàn của nàng, và như thế, mọi

sự giải thích, dù với ai, đều không cần thiết nữa.

Tôi cúi đầu, trầm ngâm nhớ lại hoàn cảnh mình. Khoản tiền phòng khách sạn tháng này chưa trả. Tôi chỉ còn vài nghìn bạc. Hoàn cảnh là hình ảnh một ngõ cụt, một cuối đường không lối thoát. Ở một trường hợp khác, không tuyệt vọng như thế này, tôi đã tỏ thái độ, tôi đã từ chối. Nhưng tôi biết lúc này thì tôi không dám có một thái độ khác. Đành ngồi im.

– Uống nữa đi, cậu Thiều.

Ông Đoàn giục, tôi làm theo. Đầu óc tôi bỗng bình. Tôi đã lại đang ở trên một con tàu say. Hơi men bắt đầu ngấm, làm cho thân thể phơi phới, thần trí choáng váng.

Ông Đoàn hỏi :

- Vậy là Thiếu mới giải ngũ.
 - Vâng.
 - Bị thương nặng ở mặt trận ?
 - Vâng. Cháu phải nằm trong quân y viện gần một năm.
 - Vết thương lành hẳn chưa ?
 - Thưa, đã.
 - Nghĩa là cậu có thể làm việc như một người thường ?
 - Vâng.
 - Năm nay, cậu Thiếu bao nhiêu tuổi ?
- An đỡ lời tôi :
- Hai mươi tư, thưa chú.

– Thế là hơn An năm tuổi đấy nhỉ.
Cũng đến tuổi lập gia đình rồi đó.

Xây dựng tương lai ? Chàng trẻ tuổi nào vào đời mà không ôm ấp trong tâm hồn giấc mộng huy hoàng ấy. Từ tuổi trẻ, tương lai hiện lên, lộng lẫy, như một chân trời chan hòa ánh sáng. Sống là từ tuổi trẻ, như một khởi điểm, đi dần tới đời. Như chảy theo một dòng sông, tới một bến đậu. Tôi cũng nhìn thấy cho đời tôi như thế. Phải thế. Qua hình ảnh một hành trình. Điều khác biệt là tương lai tôi mịt mù, cuộc hành trình dài thẳm, những bước chân tôi hoang mang, thất lạc, cho nên tôi đã muốn bỏ cuộc, muốn đứng lại, ngay từ bước chân thứ nhất.

Ông Đoàn cởi áo ngoài, vắt lên thành ghế. Ông chỉ tòa nhà ở phía sau lưng tôi :

– Cậu thấy thế nào ?

Tôi quay lại nhìn. Thành phố có nhiều biệt thự mới xây cất, kiến trúc thật tân kỳ. Biệt thự ông Đoàn xây cất đã lâu. Nhưng với những thảm cỏ óng mượt vây bọc chung quanh, nó cũng là một trong những biệt thự đẹp nhất. Tôi nói với ông Đoàn như thế. Rằng ông có một biệt thự thật đẹp.

Ông Đoàn xua tay :

– Vây vậy thôi. Còn thiếu nhiều thứ lắm. Một cái hồ bơi chẳng hạn. Tiếc rằng đất hơi chật. Không chừng tôi sẽ bán cái này đi, mua một biệt thự khác, rộng hơn. Cậu Thiếu hiện ở đâu ?

An đỡ lời tôi :

– Anh Thiếu chưa có chỗ ở. Đang phải ở tạm một căn buồng khách sạn.

– Khách sạn nào ?

Tôi nói tên khách sạn. Ông Đoàn nghe xong, nhăn mặt :

– Khách sạn ấy tồi tệ lắm. Tôi quen người chủ mà. Chẳng có tiện nghi gì hết. Cậu Thiếu đừng ở đó nữa.

Tôi nghĩ đến khoản tiền phòng tháng này chưa trả. Đến thẳng bồi phòng và điệu cười nói mát dạn khả ố của nó. Đến cái hành lang dài thẳm, lạnh buốt với ánh đèn vàng vọt. Đến đưa con gái bán vui và mùi phấn sáp rẻ tiền còn vương trên chăn gối khi nó đã bỏ đi.

– Cháu chưa tìm được chỗ ở khác.

– Thiếu gì. Muốn tôi giới thiệu cho không ? Chỉ một cú điện thoại là xong ngay. Các chủ khách sạn lớn ở Sài-gòn, Chợ-lớn này tôi đều quen biết hết.

– Không dám phiền ông.

Ông Đoàn chỉ tay lên tầng trên biệt thự :

– Trên lầu còn hai phòng để trống. Cậu có thể đến ở đây một thời gian, trong khi chưa tìm được chỗ ở.

Biết tôi sẽ trả lời không, sẽ từ chối. An cướp lời :

– Chú để Thiếu tinh lại xem sao.

– Tùy ý.

Ông Đoàn đứng lên :

– Đã về chưa

An gật :

– Vâng, chú cho chúng cháu về,

Ông Đoàn đi về phía nhà chứa xe ở cuối vườn. An lại gần tôi, hỏi nhỏ :

– Anh mệt ?

Tôi gật :

– Mệt và buồn ngủ.

– Lát nữa có chú Đoàn. không dặn dò gì nhau được. Dặn anh bây giờ, anh đừng quên. Mai em tới.

– Lúc nào ?

– Buổi chiều, khoảng năm giờ.

– Đừng đưa anh lại đây nữa nhé.

An bật cười :

– Mới đến có một lần mà anh đã sợ rồi à ! không sao đâu, rồi anh sẽ quen, em tin như vậy.

– Không, mai chúng mình đưa nhau đi chỗ khác.

Cửa nhà chứa xe mở rộng. Đèn bật sáng ở phía đó. Ánh đèn ném xa, chạy dài trên thảm cỏ. Tôi đứng bên cạnh An, tôi thấy nàng sung sướng hơn bao giờ, nhưng sự sung sướng ấy chưa chia sẻ, chưa truyền lan, chưa đột nhập vào tôi. Hạnh phúc mà An đã hình dung thấy cho hai chúng tôi, thực ra vẫn còn là của riêng nàng, tôi tuy đã ở thật gần, nhưng tôi vẫn đứng ngoài hạnh phúc đó. Nói một cách khác, giữa tôi với An vẫn còn một giới hạn, một cách biệt. Chẳng như đời sống, tâm hồn nàng là của một thế giới không phải là cái thế giới đích thực của tôi, chẳng như mỗi chúng tôi là một nếp sống chưa thể đổi thay để nhập thành làm một.

Chiếc xe hơi đã được ông Đoàn lái ra khỏi nhà chứa xe. Đó là một chiếc Mercedes, màu trắng, mới tinh hảo.

Chiếc xe lăn tới trước mặt chúng tôi, êm ru, không một tiếng động. Ông Đoàn nhoài người, mở cửa xe cho chúng tôi lên. An ngồi ở giữa.

An hỏi :

– Tài xế đâu chú ?

– Cho nó ngủ. Hôm nay nó đã phải đưa chú hết nơi này đến nơi khác, từ sáng đến chiều.

Như chợt nhớ ra chuyện gì, ông Đoàn hỏi tôi :

– Mai cậu Thiều đến hãng chú ?

Tôi ngập ngừng :

– Vâng.

– Phải đến thật nhé. Tôi chờ cậu đến, nên mới đình lại chuyến Đà-lạt đến ngày mốt đó.

Tôi đành nói :

– Thế nào cháu cũng xin đến.

Chiếc xe lướt qua cánh cổng vẫn còn mở rộng như hồi tối, ra tới ngoài đường. Đã bắt đầu giới nghiêm. Con đường dài thẳm, sáng trắng dưới ánh điện, không còn một bóng người, một dấu tích bé nhỏ của sinh hoạt. Những cánh cổng biệt thự khác đều đóng kín. Bên trong là những tòa nhà, những vườn cây im lìm.

Xe chạy thêm một quãng nữa. Những hàng cây, những thảm cỏ biệt thự biến dần, nhường chỗ cho những dãy nhà chen chúc hỗn độn hơn của khu vực buôn bán. Nhưng cái khu vực ban ngày rất náo nhiệt, lúc này cũng đã chìm sâu vào yên lặng. Xe chạy qua một cửa chợ. Những quầy, sạp im lìm sau những đồng rác cao ngất. Một bầu chớ đói lang thang

chung quanh những đồng rác này. Xe lên một cây cầu. Lăn qua. Con kinh phía dưới sâu hút, mặt nước đen bản thoáng hiện dưới ánh đèn. Đã về tới trung tâm thành phố. Ông Đoàn bị giữ lại ở một trạm kiểm soát. Nhưng rồi mấy người cảnh binh cũng để cho xe đi, sau khi ông Đoàn đã cho họ xem giấy phép di chuyển trong giờ giới nghiêm.

An tựa vào người tôi. Nàng nắm chặt lấy tay tôi, nàng là của tôi, tôi là của nàng, bàn tay nắm chặt với những ngón tay ấm áp, mềm mại nói thầm với tôi như vậy, nói rằng sự trói buộc đã là một sự thật, một sự thật mà tôi không thể chạy trốn, không thể ra thoát.

Tôi không giữ được một tiếng thở dài. Tiếng thở dài ngậm ngùi mang ý nghĩa từ tạ, vĩnh biệt một phần đời đã bỏ lại. Bởi vì An sẽ không bao giờ bằng

lòng cho tôi trở lại với phần đời ấy. Lúc này, những cái rất gần đã trở thành xa lắc. Lung linh, mờ nhạt. Huấn và sự mất tích của Huấn. Tâm và quán hàng bên bờ sông quạnh hiu của Tâm. Tôi hẹn trở lại với Tâm, để săn sóc, che chở cho nàng. Chắc tôi sẽ không giữ được lời hứa. Chắc là như thế quá. Bây giờ là An. Chỉ còn là An. Tất cả là An.

Một khuỷu tay thích nhẹ vào sườn tôi :

– Anh thở dài gì vậy ?

Tôi bàng hoàng :

– Đâu có.

– Vậy thì là anh thở dài mà anh không biết. Cấm anh từ nay không được thở dài nữa.

Ông Đoàn quay sang, nhìn tôi và cười :

– Cấm rồi đó, nghe rõ chưa ?

Tôi cười theo. Tiếng cười gượng gượng giả tạo :

– Nghe rõ lắm ạ.

– Con cháu quái quắc của tôi đã cấm cậu Thiếu những gì rồi.

– Nhiều lắm, nhớ không được ạ !

– Ngán chưa ?

Tôi nói, cùng một lúc với khuỷu tay của An thích mạnh vào sườn tôi một lần nữa.

– Đã hơi thấy ngán.

Ông Đoàn, giọng am hiểu, từ một kinh nghiệm chính ông đã có :

– Sau này rồi ai ai cũng không ít thì nhiều, luyến tiếc thời kỳ độc thân của mình. Tôi đã như vậy. Cậu Thiều rồi cũng sẽ như tôi.

An giờ một ngón tay :

– Chú nói chú nhớ đấy nhé. Cháu phải viết thư mách ngay cho thím biết mới được.

Ông Đoàn cười hà hà. Người đàn ông đã đứng tuổi này trẻ trung thật. Không biết những lúc khác như thế nào, đêm nay ông Đoàn thật cởi mở, thật dễ chịu. Sự giàu có sẵn sàng của ông Đoàn vẫn làm tôi khó chịu. Chưa hết. Nhưng tôi đã bắt đầu có cảm tình với ông. Chợt nhớ là suốt buổi tối, tôi chưa nhìn thấy mặt bà Đoàn. Cũng như không thấy bóng một đứa nhỏ nào trong biệt thự. Tôi hỏi :

- Hôm nay cháu chưa được thấy bà.
- Nhà tôi không có ở đây.

Ông Đoàn nói tiếp :

- Các cháu nhỏ cũng vậy. Mẹ con chúng hiện đang ở ngoại quốc.

Ông Đoàn nói về vợ và lũ con của ông ta. Năm nào, ông cũng cho gia đình sang nghỉ mát một vài tháng ở Thụy-sĩ. Chúng tôi có một biệt thự nhỏ ở bên ấy, ông Đoàn nói. Một biệt thự ở miền núi, mùa đông có tuyết rơi phủ kín những lòng đường, những mái nhà ; mùa xuân có những bầy chim én đậu kín khắp những hàng dây điện, và mùa hè có hoa nở đỏ rực những sườn núi phía bên kia thung lũng. Ông Đoàn năm nào cũng cho vợ con đi nghỉ mát ở ngoại quốc, để thực hiện sát đúng cái nếp sống trưởng

giả, thời thượng của một gia đình tỹ phú, một mặt. Mặt khác, để ở nhà, ông được tự do.

Ông Đoàn chấm dứt câu chuyện :

– Hiện thời tôi cũng đang tự do như cậu Thiếu.

Lại vẫn tiếng cười hà hà, yêu đời, ông Đoàn nói tiếp :

– Không được bằng cậu, cũng gần bằng.

An cười theo :

– Chú tự do hơn.

– Thế nữa. Sao vậy ?

An nghiêm nhiên :

– Từ giây phút này, anh Thiếu đã cho cháu sự tự do của anh ấy.

Không chờ tôi kịp có phản ứng, An lay lay cánh tay tôi :

– Đúng thế không, anh ?

Tôi đành gật :

– Đúng.

Ông Đoàn đập vào vai tôi một cái thật mạnh :Tôi đã nói với cậu là cháu tôi ghê lắm. Cậu đã thấy chưa ?

Xe tới khách sạn. An đi theo tôi xuống hè đường. Nàng ghé vào tai tôi, thì thầm :

– Em yêu anh.

Tiếng thì thầm của nàng nhỏ hơn, tình tứ hơn, nồng nàn hơn :

– Em muốn ở lại với anh đêm nay.

Tôi cũng muốn có An. Với mình.

Đêm nay. Trọn một đêm tới sáng. Tôi đã được sống với An những giờ phút ngây ngất, đắm đuối. Nhưng mà một số giờ phút khác, và trọn vẹn một đêm khác. Tôi hiểu được sự khác biệt này. Phải sống trọn một đêm với người yêu của mình để buổi sáng, khi thức dậy, vẫn thấy người yêu dấu ở bên cạnh, hoặc nằm bên, hoặc đi đi lại lại trước mặt, quanh giường, trong một căn phòng đóng kín, người ta mới tận hưởng được cái không khí thân mật tuềnh toàng của đời sống đôi lứa. Tôi chưa từng được sống như thế, với Liên. Cũng chưa từng được sống như thế, với An. Những đứa con gái đã ăn nằm dâm dề với tôi, chỉ là bọn gái chơi. Hoặc họ lặng lẽ lén ra khỏi phòng, trong khi tôi còn đắm chìm trong giấc ngủ. Đứa nào còn nán lại thì đứa đó chỉ làm cho tôi khó chịu. Và tôi đã đuổi nó ra khỏi phòng, không lưu luyến. Đứa

con gái chơi nào cũng chỉ là hiện thân của một tàn héo ghê rợn. Sự tàn héo đó về đêm được bóng đêm che giấu. Không hoàn toàn, cũng một phần nào. Buổi sáng, sự che giấu ấy không duy trì được nữa. Khi đó, dưới thứ ánh sáng tàn nhẫn của mặt trời, chiếc mặt nạ diêm lệ rớt xuống, sự tàn phai hiện hình, một sự tàn phai làm rùng mình, làm nhản mặt.

Cảm giác này chắc chắn, không thể có, với An. Buổi sáng, chắc An cũng tươi mát như hồi đêm, như lúc này. Nhưng đêm nay, An phải về nhà. Giữ nàng lại, chưa được, cũng không nên giữ.

Tôi nắm lấy tay nàng :

– Ngủ ngon nhé !

An gật :

– Anh cũng vậy.

Tôi cúi đầu nhìn vào trong xe. Tôi chào ông Đoàn. Ông Đoàn đưa tay ra hiệu từ biệt. Tôi bước nhanh vào khách sạn.

An vùng chạy theo khi tôi tới chân cầu thang. Tôi ngạc nhiên :

– Gì vậy ?

– Anh trả tiền phòng đi.

Nàng cười :

– Cho em còn đến được với anh chứ.

Miệng nói, An giúi tập bạc vào tay tôi, chạy trở ra xe.

Lần này, tôi không từ chối được nữa. Cũng thấy chẳng nên từ chối làm gì. Nếu từ chối, tôi phải từ chối từ đầu, từ chối hết thảy. Từ chối không đến nhà ông Đoàn, không cho nàng gặp lại tôi ở khách sạn,

không cho nàng được tìm kiếm việc làm cho tôi. Phải, đã từ chối là phải từ chối hết. Như thế. Mà đã nhận một là phải nhận hết thảy. Mọi thái độ lưng chừng, không minh bạch, đều là những thái độ con nít.

Tôi chép miệng, dứt khoản tiền An đưa cho vào túi áo, đi lên. Người quản lý không còn ngồi ở sau quầy hàng nữa. Nhưng thẳng bồi phòng còn thức. Nó từ trên lầu xuống, gặp tôi ở lưng chừng cầu thang. Mọi lần, thẳng bồi phòng này thấy tôi ở đâu cũng sẵn đón, chào hỏi. Lần này, không. Nó vênh vênh cái mặt, đi lướt qua tôi như một khiêu khích ngạo mạn. Tôi đã hiểu tại sao. Tôi đã bị coi thường. Chỉ vì hồi chiều tôi không có tiền trả tiền phòng và đã phải hạ mình, nhờ nó khất với quản lý.

Nghĩ mà chán đời. Thành ra, mọi giá trị ở cõi đời này đều đo lường bằng tiền bạc. Tôi phải thỏa hiệp với An, tôi phải chịu ơn ông Đoàn là đúng lắm.

Tôi chờ cho thằng bồi phòng đi qua rồi mới gọi tên nó.

Nó quay đầu nhìn lên, hất hàm :

– Gì thế ?

– Lên đây.

Nó đứng lại, nhú mày :

– Cậu muốn gì ?

– Đem biên lai lên tao trả tiền.

Nghe thấy hai tiếng trả tiền, thằng khốn nạn thay đổi ngay thái độ. Giọng nói nó ôn tồn, tử tế hẳn lên :

– Cậu có tiền rồi sao ?

Tôi gật :

– Rồi.

– Cậu lấy được ở đâu mà nhanh vậy ?

Tôi nhún vai :

– Đi ăn cướp.

Thằng bồi phòng cười :

– Cậu cứ nói đùa. Để tôi xuống lấy biên lai.

Một phút sau, tiếng chân nó đã chạy thình thình trên từng bậc thang. Tôi mở cửa phòng, bước vào, chờ cho nó vào theo và đếm đủ ba nghìn đồng ném xuống cái bàn nhỏ.

Thằng bồi phòng cầm tiền. Nó chưa chịu bỏ ra ngay mà hỏi :

– Cô bạn đưa cậu về ?

– Sao mà biết ?

– Tôi ở trên lầu nhìn xuống đường, tôi thấy. Cái ông nào đưa cậu về có chiếc xe hơi sang quá. Giao thiệp toàn với những người sang trọng, cậu lo gì không có tiền.

Tôi ném cho riêng nó hai trăm, nó đón lấy bỏ ngay vào túi quần :

– Cảm ơn cậu. Cậu cần gì không ?

– Không. Đi ra cho tao ngủ.

Chỉ một buổi chiều mà cái thẳng bồi phòng xảo trá đã có với tôi bao nhiêu thái độ khác nhau. Lúc mất dạy. Lúc tử tế. Tùy theo cái túi tiền của tôi với hay cái túi tiền của tôi đây. Chán thật. Thôi, đành là sáng mai phải đến bàn giấy ông

Đoàn vậy, đành là phải nghe theo dặn dò của An vậy. Để có việc làm. Để có tiền. Tôi thấy tôi lại thở dài. Não ruột. Chán chường.

Tôi thay quần áo, nằm vật xuống giường, cố gắng không nghĩ ngợi gì thêm, và nhắm mắt lại, cố tìm vào giấc ngủ.

9

Một tiếng động thật gần, thật lớn, rồi tiếp đó là một thứ ánh sáng chói gắt đập thẳng vào mi mắt, kéo tôi ra khỏi giấc ngủ bằng một lôi kéo tàn bạo. Tôi bàng hoàng mở mắt. Giấc mộng đang ở cái đoạn tuyệt vời và phơi phới nhất của mộng. Tôi đang đi trên một bờ đê cao. Không gian thanh thanh. Sắc trời hồng hồng. Cỏ cây múa hát. Tôi đỡ ngang lưng người tôi yêu dấu. Nàng không phải là Liên, chẳng phải là An. An

và Liên đem tới cho tôi một hạnh phúc mong manh rồi sau đó là một biển trời bất hạnh, người con gái trong giấc mộng mới là tình yêu mãi mãi, một đời. Bây giờ giấc mộng đã vỡ, người yêu tan biến, tôi thấy tôi nằm trên giường, với An đứng ở đầu giường, và căn phòng chan hoà ánh sáng. Thì ra, An đã mở tung mọi cánh cửa, không cho giấc ngủ tôi được kéo dài thêm nữa.

Tôi trở mình, úp mặt vào gối, la lớn :

– Đóng cửa lại.

An tung cái chăn đang phủ lên ngang người tôi :

– Còn định ngủ nữa.

– Đúng vậy.

– Anh biết mấy giờ rồi không ?

Tôi cần nhả :

– Không cần biết.

Tôi kéo cái chăn lên. An lại tung cái chăn đi. Nàng gắt :

– Dậy. Đến giờ đi làm rồi.

Tôi đành ngồi lên. Mí mắt cay sè. Giấc ngủ chưa đủ, thân thể như muốn gãy ra làm hai mảnh. Tôi than :

– Đêm qua thức khuya quá !

An đi đi lại lại trong căn phòng. Nàng dậy tự lúc nào rồi. Đã trang điểm. Đã mặc quần áo. Đang sửa soạn ra khỏi nhà. Tôi nhìn theo nàng.

– Đi đâu vậy ?

An đáp gọn :

– Đẳng này. Anh chỉ còn đúng nửa giờ nữa là phải có mặt ở sở. Lần sau, anh đừng thức khuya như đêm qua nữa.

Tôi cáu :

– Thức khuya là tại em.

An đứng lại. Nàng nhìn tôi dăm dăm.
Rồi nhún vai :

– Từ một tuần nay, chuyện gì anh cũng đổ tại em hết.

Tôi nói, hai tay bưng lấy đầu :

– Không đúng là tại em sao ? Anh nói không muốn đi, anh đòi ở nhà. Em cứ bắt anh đưa đi bằng được. Nửa đêm, còn chưa chịu về.

An tiến lại gần giường :

– Đi với em là một cực hình ?

Tôi xua tay :

– Không phải thế. Đừng gây chuyện.

Thực tình là tôi muốn nói thế, muốn nói rằng sự có mặt đêm qua ở nhà người bạn gái của An, với tôi là một cực hình. Cũng may, tôi giữ lại được. An ngồi vào bàn phấn, tối qua, từ bảy giờ chiều. Trước đó, tôi đã phải đến tiệm may lấy cho nàng bộ quần áo mới. Về tới nhà, tôi định ninh An đi ăn mừng ngày sinh nhật của người bạn gái, tôi sẽ được sống một buổi tối yên tĩnh và tự do. Tôi sẽ đọc sách một chút. Xem truyền hình một chút, Rồi xách cái ly và chai rượu, ra ngồi ngoài ban-công, nhìn trăng, uống rượu một mình chờ An về. Trăng đêm qua thật đẹp. Vầng trăng vắng vạc treo lơ lửng trên nền trời bao la, trong vắt, không một gợn mây. Nằm ngả người trên ghế bành, nhìn trăng, mơ mộng, uống ly rượu, thong thả từng

ngụm nhỏ, đầu óc ngà ngà rồi vào giường ngủ, thư thái biết bao nhiêu.

Dự định ấy của tôi đã bị ngăn cản, phá vỡ. An đòi tôi đưa nàng đi. Nàng buộc tôi phải đi cùng với nàng. Thế là tôi phải mặc quần áo, đeo cà-vạt cùng với An đến nhà Liễu. Từ ngày chung sống với An, tôi phải sống thêm với đám bạn gái của An, và cái thế giới kỳ quặc, quái đản của họ. Ngày trước, tôi nhớ Liên không có một đám bạn gái đông đặc vây bọc như An. Không phải Liên không có một bạn gái. Nhưng đi với tôi, Liên «cắt» hết những người bạn gái ở nhà, Liên tạo cho tôi cái cảm giác thoải mái chỉ có một mình nàng, và khi nàng gần tôi, chỉ có hai chúng tôi với nhau giữa một cõi đời toàn những người lạ mặt.

An trái ngược hẳn. Và sự thật này, bây giờ tôi mới khám phá thấy. Đó là

An có một cái « băng » riêng của An. Phần lớn đều là con cái nhà giàu, đã xuất ngoại và di chuyển bằng những chiếc xe hơi gắn máy lạnh, có tài xế lái. Họ ở trên những cao ốc huy hoàng mới xây cất, hay trong những biệt thự cũng đầy đủ tiện nghi vật chất như biệt thự của ông Đoàn. Chủ nhật, họ đến hội quán. Bơi lội. Đánh quần vợt. Tập đấu gươm, bắn súng, cưỡi ngựa, như đàn ông. Sinh nhật của người nào cũng được đánh dấu bằng một dạ hội tung bừng, với đủ các tiết mục trẻ trung vui nhộn, và tất nhiên, có âm nhạc, có khiêu vũ. Đêm qua là dạ hội mừng sinh nhật thứ hai mươi của Liễu.

Đi cùng với An một vài lần, cuối cùng là tôi cảm thấy mình lạc lõng, lố bịch giữa một không khí xa lạ, không thích hợp. An đòi hoài, nhưng tôi vẫn chống lại, không chịu học nhảy. Thành

ra, khi mọi người chung quanh quay cuồng nhảy nhót, tôi ngồi im một góc phòng, với một ly rượu trên tay. Trường hợp lạc lõng này, đêm qua, lại tái diễn ở nhà Liễu.

Lý do thứ hai, là ở những nơi chốn xa hoa, sang trọng ấy, tôi thấy tôi bị coi thường. Không ai nói ra sự coi thường này. Nhưng cần gì nói. Chỉ cần thấy những cái nhìn của đám bạn trai và bạn gái của An là tôi thừa hiểu.

Họ nhìn tôi như một thằng đào mỏ, một kẻ ăn bám. Thấy tôi, họ thì thầm với nhau, rồi cười lớn từng hồi. Khi tôi đến gần, họ im bặt. Tôi đi qua, những tiếng thì thầm lại tiếp tục. Chịu làm sao được. Vậy mà An cứ đòi tôi phải đưa nàng đi. Trái ý là bất hòa, hờn giận, gây lộn.

Tôi bước xuống khỏi giường. Giấc ngủ còn nặng trĩu mí mắt :

– Đi đâu với em, anh cũng như đi đưa đám ai là làm sao vậy ?

– Anh không thích.

– Anh thích đi đâu ?

Tôi đáp, cố gắng giữ bình tĩnh :

– Thích ở nhà.

An giậm chân :

– Ở nhà, ở nhà hoài. Em không thể sống thế được.

Tôi bỏ ngang câu chuyện, vào phòng tắm. Nói nữa, thế nào cũng đi đến chỗ to tiếng. Chúng tôi yêu nhau. Vậy mà điều kỳ lạ là hình như chúng tôi bất đồng ý kiến với nhau trên hết thấy mọi vấn

đề. Từ cái lớn đến cái lật vặt. Từ những chuyện liên hệ mật thiết đến đời sống hai đứa, đến những chuyện không đâu. Sống với An, từng giờ từng phút, hãy sửa soạn chờ đợi những bất ngờ đến từ một miền tâm tính vui, buồn không bao giờ biết trước.

Cuộc chung sống giữa hai chúng tôi cũng là một bất ngờ vĩ đại. Ít nhất là ở phần tôi. Tôi vừa chải đầu trước tấm gương trong phòng tắm, vừa nhớ lại những sự việc dồn dập xảy đến cho đời mình. Cuộc sống tôi, đeo bám vào cuộc sống An, như một bộ máy quay chậm từng vùng, thỉnh linh mở hết tốc lực.

Ngay sau đêm đến nhà ông Đoàn, tôi đã phải thắng thốt trước hành động thoát ly gia đình ngỗ ngược của An. Buổi sáng, tôi đến gặp ông Đoàn ở hãng. Hãng thật lớn. Đang hoạt động mạnh. Những

căn phòng vang vang tiếng máy chữ lách tách không ngừng. Người ra người vào tấp nập. Ông Đoàn ngồi trong một căn phòng bát ngát có máy điều hòa không khí. Ông tiếp tôi mười lăm phút, hỏi qua loa về khả năng của tôi, rồi ra lệnh cho người nữ thư ký gọi chủ sự phòng nhân viên tới. Ông Đoàn nói tôi là cháu ông và ông muốn cho cháu ông làm một công việc nào đó ở hãng. Vấn đề được giải quyết dễ dàng, mau chóng. Chủ sự phòng nhân viên nói hiện giờ hãng không thiếu người, nhưng tôi có thể làm phụ tá cho chủ sự phòng quảng cáo và tôi có thể đi làm ngay từ buổi sáng ngày mai.

Thế là xong. Tôi trở về khách sạn và buổi chiều, khoảng năm giờ, An tới. Nàng mang theo một chiếc va-li lớn.

Tôi tròn mắt :

– Em đi đâu vậy ?

An cười :

– Câu hỏi ngờ ngẩn. Đi đâu à ? Đến đây chứ chẳng đi đâu hết.

Tôi chưa kịp hiểu, An đã điềm nhiên nói tiếp :

– Nhà cửa tan hoang vì chuyện anh với em rồi. Thầy mẹ em quyết liệt. Em cũng quyết liệt không kém. Thế là em đi luôn.

Tôi ngơ ngác :

– Rồi sẽ ra làm sao ?

An nhún vai :

– Cứ biết em đến ở với anh một thời kỳ đã. Rồi muốn ra sao thì ra. Thế nào, anh đã gặp chú Đoàn chưa ?

– Đã.

– Kết quả ?

– Sáng mai, anh đi làm.

An vui mừng, ôm lấy tôi :

– Anh có việc là chúng mình đường hoàng chung sống được với nhau. Gia đình, em coi như không có nữa. Có anh là đủ.

An nói, thật ngon lành. Nàng kể lại cho tôi nghe sau đó, là ngay khi ông Đoàn đưa nàng về tới nhà, sóng gió đã xảy ra. Cha mẹ nàng không bằng lòng tôi, và trách mắng An đã có một thái độ không phải, không được, với Huấn. An lớn tiếng cãi lại, nói nếu cha mẹ cấm đoán không cho phép nàng được sống tự do theo ý muốn, nàng sẽ ra khỏi nhà ngay buổi sáng hôm sau. An nói và đã làm

đúng như lời nàng nói. Một lần nữa, tôi lại thấy mình bị đẩy, bị dồn vào một thế hoàn toàn thụ động. Thế là An đã ở lại với tôi đêm đó. Rồi những đêm sau nữa.

Một tuần nay, An đòi tôi phải đi tìm một chỗ ở khác. Đó là một đòi hỏi hợp lý. Căn phòng đã tồi tàn, thiếu tiện nghi, lại chật hẹp, không thể đủ chỗ cho hai người. Khách sạn cũng không phải là một khách sạn đứng đắn.

Thật may mà mấy ngày có An, đứa con gái bản vui không quay trở lại. Nó đến, thật chẳng ra làm sao. Tôi nói tôi đồng ý với An là hai chúng tôi phải dọn đến một địa chỉ mới.

An hỏi :

– Sao chúng mình không đến ở nhà chú Đoàn ?

Đề nghị này, tôi nhất định không bằng lòng. Tôi nói :

– Đến một chỗ khác, được. Đến nhà chú Đoàn, không được.

– Sao vậy ?

– Như thế là làm phiền người khác.

– Chú Đoàn bằng lòng mà !

– Nhưng anh không bằng lòng.

Tôi đã chịu ơn ông Đoàn, không muốn chịu ơn ông nhiều hơn nữa. Tôi và An, xét ra cũng không thể ở chung với nhau được. Tôi biết tôi có thể giữ gìn một thời kỳ, nhưng một thời kỳ thôi, rồi sớm muộn cũng sẽ quay về với nếp sống cũ. Nghĩa là đi sớm về muộn, thất thường, không chừng. Mặt khác, tôi còn muốn nghĩ xa hơn, bắt buộc phải nghĩ xa hơn.

Cuộc chung sống với An, thăm thiết, sôi nổi thế nào đi nữa, cũng chưa hứa hẹn một triệu chứng lâu dài, vững bền nào hết. Nó mới chỉ là một thí nghiệm đầy bất trắc. Đời tôi như thế, tâm tính An thì như thế, có nhau được ngày nào hay ngày ấy, đã biết thế nào. Thành ra, tôi chỉ muốn sống riêng, không muốn gây phiền lụy cho bất cứ một ai. Thấy tôi từ chối không chịu đến ở biệt thự ông Đoàn, An bực bội, muốn gây chuyện.

Tôi đành quyết liệt :

– Anh chiều em thật nhiều rồi. Riêng chuyện này, em phải chiều theo ý anh mới được.

An biết tôi quyết liệt, đành chịu thua.

Bỏ nhà, nàng mang theo một khoản tiền khá lớn. Có tiền, làm gì cũng được

thật. Chỉ mấy ngày sau, chúng tôi đã tìm được một chỗ ở tốt hơn. Và dọn ngay tới đó.

Chúng tôi ở tầng lầu thứ hai một cao ốc sáu tầng mới xây cất. Cũng là một khách sạn, nhưng khách sạn mới này sang trọng hơn nhiều. Cầu thang trải thảm, tay vịn bằng gỗ mun có những đường chỉ đồng bóng loáng. Thang máy. Hành lang bát ngát chạy qua những căn phòng đầy đủ tiện nghi ở bên trong. Phòng ngủ nào cũng có máy lạnh, nước nóng, bồn tắm. Căn phòng của chúng tôi được ngăn làm hai, phía ngoài dùng làm phòng khách. Phần nửa khách trọ là người ngoại quốc. Họ to lớn, phục sức loè loẹt, trẻ trung. Buổi chiều, họ vào thang máy, cười nói ồn ào và đưa nhau lên quây rượu và quán ăn có âm nhạc ở tầng lầu trên cùng. Đến ở chỗ mới, tôi

thấy mình khỏe hẳn. Những buổi trưa oi bức, mồ hôi đầm đìa, những ban đêm đứng gió, vật vã trên chăn đệm ngọt ngào không còn nữa. Chỉ có điều là tiền phòng quá đắt. Đắt gấp sáu lần chỗ ở trước.

Tôi bảo An, hôm mới dọn đến :

– Ở đây thích thật, nhưng không thể ở lâu.

An ngạc nhiên

– Sao vậy ?

– Lương của anh vừa đủ trả tiền phòng. Ở tạm thời. Rồi vẫn phải tìm chỗ ở khác.

An cười :

– Anh đừng lo. Em có tiền.

– Em không thể có mãi được. Tiêu

mãi rồi cũng hết. Chúng mình phải lo xa.

An ném cho tôi một cái nhìn điều
cột :

– Lo xa là xa tới đâu.

– Tới lúc chúng mình có con với
nhau.

An không chia xẻ với tôi niềm lo âu
chính đáng này. Một thời, tôi đã là đứa
con trai hoang toàng, vô trách nhiệm;
sống ngày nào biết ngày đó. Bây giờ, tôi
biết nghĩ, thì lại gặp An, còn hoang toàng
và bừa bãi hơn tôi. Nàng mua sắm không
suy tính. Nàng tiêu tiền không chùn tay.
Nhiều ngày, không có việc gì, An cũng
đi phố. Tôi không chịu đi cùng, nàng đi
một mình. Để mua đồ. Để tiêu tiền. An
luôn luôn khoe với tôi, bằng một giọng
kiêu hãnh, sung sướng, và thành thật

rằng những chủ tiệm ở Crystal và Palace, ở hành lang Eden, hành lang Tax đều là bạn thân của nàng. Về son phấn, vải vóc, thời trang, nàng còn thành thạo hơn họ. Sống với An, tóm lại, huy hoàng, từng bừng, như một ngày hội. Cái gì nàng cũng thích. Những thứ mà bạn hữu nàng có, nàng cũng phải có bằng được mới nghe, nếu chưa có được ngày nào, An còn không sờ ngày ấy.

Duy có một điều An không thích là cái sự một ngày kia nàng phải trở thành một người mẹ. An sợ mang thai, không muốn có con. Nhiều lần tôi đề cập tới sự cần thiết của bất cứ một chung sống nào muốn lâu dài là một đứa nhỏ, đứa nhỏ như một ràng buộc bởi vì người vợ, người chồng cùng phải có trách nhiệm với đứa nhỏ ấy. Tôi đặt vấn đề. Tưởng thế là làm cho An hài lòng và sung sướng. Sự

thật trái ngược hẳn. An gạt đi, tỏ rõ vẻ khó chịu, không muốn đả động tới.

Tôi hỏi nàng, ngạc nhiên :

– Em không muốn chúng mình có một đứa con ?

Nàng đáp hững hờ :

– Chưa thì đúng hơn.

– Sao vậy ?

Nàng trả lời, giọng nói cương quyết của một quyết định không lay chuyển :

– Em còn trẻ, còn phải sống cho em trước đã.

– Bao nhiêu người đàn bà còn trẻ hơn em. Vậy mà họ cũng là mẹ và sống sung sướng với người đàn bà làm mẹ của họ.

An thần nhiên :

– Đồng ý. Nhưng mặc họ, em khác.

Tôi hỏi vặn :

– Khác thế nào ? Ở những điểm gì ?

An cười, nhìn thẳng vào mắt tôi :

– Anh không thấy em khác.

Tôi chép miệng :

– Khác.

Nói thêm :

– Khác lắm lắm là đằng khác !

Au hỏi lại tôi :

– Anh thích chúng mình có con lắm
sao ?

Không hẳn là tôi thích. Nhưng trong

thâm tâm, tôi thành thực muốn cuộc chung sống giữa tôi và An không phải chỉ kéo dài một thời kỳ, rồi sau đó là chia tay và tan vỡ. Cuộc sống nổi chìm đã làm tôi mỏi mệt. Lang thang, phiêu giạt mãi, tôi như một cánh chim bay mãi giữa trời đã muốn ngừng bay. Tình yêu không đủ sức mạnh để tự duy trì nó thành một trạng thái đầm thắm mãi mãi. Chúng tôi cần phải có với nhau một đứa con là vì thế. Có con, khó bỏ được nhau. Có con, có thêm trách nhiệm, người ta sẽ bớt nghĩ đến mình để nghĩ nhiều hơn đến những người thân yêu của mình, phải thế không ? Nhưng An đã không nghĩ như tôi. Nàng vẫn nghĩ đến nàng. Sống cho nàng. Hết như thời nàng chưa có tôi, còn là thiếu nữ.

An đã ra khỏi nhà. Nàng không nói cho tôi biết nàng đi đâu, gặp những ai, làm những công việc gì. Tôi đi làm, nàng cũng đi luôn, buổi sáng nào cũng vậy. Căn phòng thiếu An, bất chợt trống trải và buồn bã. Tôi đóng các cửa sổ, thu dọn qua loa cho căn phòng đỡ bừa bãi rồi mở cửa đi ra. Trời đẹp. nắng dãi chan hòa trên các chùm lá, trên hè đường trước khách sạn. Sáng nay, tôi đến hãng muộn mất mười lăm phút. Cổ Hiền, nữ thư ký riêng của ông Đoàn, đụng đầu với tôi ngoài lang. Nhân viên trong hãng, ai cũng nhìn tôi bằng cặp mắt xem thường, duy Hiền dành cho tôi một cảm tình chân thật.

Thấy tôi, Hiền giơ một ngón tay :

– Đi làm trễ giờ đấy nhé !

Tôi cười :

– Đêm qua thức khuya quá. Ông Đoàn đâu ?

– Ông Đoàn đi rồi.

Tôi hỏi :

– Ông Đoàn đi đâu ?

Ông Đoàn vừa gọi điện thoại về từ phi trường. Chắc bây giờ, phi cơ đã cất cánh.

Ông Đoàn xuất ngoại là chuyện thường hằng. Đời sống của người giám đốc hãng này là những tiếp tân liên miên, những yến tiệc linh đình, còn là những chuyến bay dài trên không gian bốn biển, từ một thủ đô này đến một thủ đô khác. Ông Đoàn nay Đông-kinh, mai Hương-cảng, năm nào cũng đi nghỉ mát ở ngoại quốc dăm bảy tuần. Điều khác lạ lần này là ông ta đi xa đột ngột. Tôi nói :

– Vậy mà tôi không hay biết gì hết.

Người con gái cười :

– Chẳng riêng anh. Hình như có một chuyện gì rất khẩn cấp vừa xảy ra. Chưa bao giờ tôi thấy ông chủ mình hấp tấp như lần này,

Tôi hỏi Hiền :

– Ông Đoàn đi bao nhiêu lâu ?

– Sáu tháng.

Tôi kêu lớn :

– Những sáu tháng ? Hăng giao cho ai điều khiển ?

– Cụ Kim.

Kim làm phó giám đốc, một ông lão già chấp nhất, khó tính, không bằng lòng ai là tìm đủ mọi cách làm khó dễ.

Trong hăng, người mà cụ Kim không ưa nhất chính là tôi. Cũng không hiểu tại sao. Người ta thù ghét hay thương yêu nhau đôi khi vì những nguyên nhân không rõ rệt, đôi khi khác, lại chẳng vì một nguyên nhân nào hết. Cụ Kim với tôi như thế. Chỉ trong thấy mặt tôi, ông lão già khắc nghiệt đã không che giấu được sự khó chịu. Cũng phải nhận là phần tôi, tôi chẳng chịu làm gì để mua chuộc cảm tình. Thấy ông lão già hằn học với mình, tôi lập tức đáp lại bằng một thái độ tương tự. Gặp cụ ta trong hành lang, ngoài cổng hăng, tôi phớt tỉnh đi qua, không thềm chào hỏi. Chuyến này ông Đoàn đi vắng lâu, giao quyền điều khiển lại cho cụ Kim, mình sắp bị hành đến nơi rồi đây, tôi nghĩ thầm. Nhưng tôi không nói ra ý nghĩ này với cô Hiền và lẳng lặng đến bàn làm việc của mình. Chỗ tôi ngồi nhìn thẳng ra con phố chạy

qua cửa hăng. Chỉ cách một khung cửa sổ. Tôi đốt một điếu thuốc lá, chống tay lên cằm, mơ màng nhìn ra.

Buổi sáng lúc này muộn. Nắng đã lên cao. Mặt đường nhộn nhịp người đi lại. Một người đàn bà xuống xe, dưới một gốc cây. Nàng mặc một cái áo dài, hàng lụa trắng, rất đơn giản. Nàng mở cái sắc tay, lấy tiền trả tiền xe, cử chỉ ung dung, từ tốn. Người đàn bà cao hơn Liên, gầy hơn, nhưng có những nét hao hao giống Liên ở khuôn mặt, ở bờ vai, nhất là phút này, nàng đang nhìn xuống.

Đã lâu lắm, tôi không thấy Liên. Chẳng hiểu người đàn bà của mỗi tình đầu đời còn sống chung với tôi một buổi nắng, một chiều mưa của thành phố này, hay nàng đã theo chồng nàng đến một nơi chốn khác, bên kia những dòng sông, bên kia những cách biệt ? Bao nhiêu

tháng năm đã trôi qua, tình yêu đứt đoạn không bao giờ là một tạm biệt, đứt đoạn nào cũng là vĩnh biệt và xa cách một đời, chắc Liên đã quên tôi rồi. Quên hoàn toàn. Quên trọn vẹn. Quên đến cái độ tôi không còn được là một kỷ niệm của Liên, không còn là một chỗ đứng, dù bé nhỏ và mờ nhạt đến đâu đi nữa, trong trí nhớ của nàng. Với Liên, tôi không còn, tôi đã chết. Hẳn thế. Và hơn nữa, tôi đã mất như không bao giờ có. Hẳn thế. Ý nghĩ buồn thảm thốt nhiên làm cho đầu óc tôi lạnh buốt. Rồi tê đi, lặng đi. Của mối tình đầu đời, vết thương không bao giờ lành được. Tôi thì chẳng bao giờ, tôi quên được nàng.

Tôi nghĩ rằng tình cảm tôi gửi cho Tâm thiếu hụt, miễn cưỡng, không thành, sự gắn bó của tôi với An không bao giờ, toàn vẹn, nguyên nhân chính

vẫn là vì chưa một lúc nào, tôi quên hẳn được Liên. Tôi thở dài, hút đến điều thuốc thứ hai.

Người tùy phái đẩy cửa bước vào

– Ông Thiếu.

Tôi hỏi y :

– Gì vậy ?

– Mời ông sang phòng giấy cụ Kim.

Tôi nghĩ thầm :mình đoán cũng không sai sự thật bao nhiêu, đã có chuyện rồi đây. Tôi hỏi người tùy phái :

– Có chuyện gì vậy ?

Y lắc đầu :

– Tôi không rõ. Cụ Kim chỉ nói mời ông sang ngay.

– Được.

Tôi dụi tắt điều thuốc, đứng lên. Sự lo lắng của tôi chỉ thoáng qua, tôi ra khỏi phòng với một tâm trạng thản nhiên và bình tĩnh. Tôi cũng chẳng thiết tha lắm với việc làm ở hăng. Chiều theo ý An thì đúng hơn. Vì An thì đúng hơn. Một thân một mình, tôi đã không đến đây, mà tiếp tục đời sống cũ.

Cụ Kim ngồi trước một chồng hồ sơ cao ngất. Biết tôi vào nhưng ông lão già quái ác còn chưa thềm ngẩng đầu lên. Tôi phải đành hắng. Ông lão ngược mắt. Xốc lại gọng kính. Tôi hỏi :

– Cụ cho gọi tôi ?

Cụ Kim ném cho tôi một cái nhìn lạnh tanh.

– Phải. Ông.

Tôi buông thông hai tay :

– Có chuyện gì thế ạ !

– Hôm nay, ông lại đi làm trễ.

Tôi gật :

– Vâng. Đúng vậy. Tôi đến trễ mất mười lăm phút.

– Nhân viên ở hãng, ai cũng đi làm đúng giờ. Kể từ tôi trở đi. Riêng ông đi trễ hoài. Công việc ở đây không thích hợp với ông ?

Tôi gật :

– Cụ nói đúng. Không thích hợp lắm.

Cụ Kim cười khẩy :

– Đi làm sớm hay muộn đối với ông là chuyện quá thường, phải không ?

Tôi cố gắng ôn tồn :

– Tôi không nghĩ như vậy.

Ông cụ già lớn tiếng :

– Nhưng cả hăng đều thấy như thế.
Và ngay từ hôm ông mới đi làm. Ông
đừng tưởng là người nhà ông giám đốc...

Tôi không bình tĩnh được nữa. Sự
bình tĩnh của tôi chỉ có giới hạn, một giới
hạn rất thu nhỏ. Ông lão già lớn tiếng,
tôi cũng lớn tiếng theo :

– Cụ không có quyền ăn nói hàm hồ.

Ông lão già đập bàn, đứng lên :

– Nhưng ông cũng không thể ngồi
chơi hoài như thế này.

Tôi dần giọng :

– Hăng có thể sa thải tôi, hay giao

cho tôi một công việc nào khác. Nhưng không ai có quyền nhục mạ tôi. Kể cả cụ, kể cả ông giám đốc.

Nói xong, tôi đi ra, đóng mạnh cánh cửa lại sau lưng. Cô Hiền đứng đón tôi ngoài hành lang :

– Chuyện gì ồn ào vậy ?

Tôi hậm hực :

– Tôi xin thôi, không làm ở cái hãng này nữa.

Người con gái đỏ dằm :

– Anh đừng nóng tính quá.

Tôi thuật lại cho Hiền nghe cuộc đấu khẩu vừa diễn ra trong phòng làm việc của ông phó giám đốc. Kể xong, tôi hất hàm :

– Địa vị cô, cô chịu nổi không ?

Hiền nhún vai :

– Phải cố gắng chứ biết làm thế nào.
Anh nên chịu đựng, chờ ông Đoàn về
giải quyết.

Tôi trừng mắt :

– Cô khuyên tôi nhẫn nhục trong
sáu tháng ? A, chuyện đó thì không thể
được.

– Cụ Kim sẽ tìm đủ cách đẩy anh tới
chỗ phải xin nghỉ.

Tôi cười nhạt :

– Tôi sẽ không chờ đến lúc bị đuổi.
Tôi sẽ xin nghỉ trước, để rồi cô xem.

Tôi không trở về chỗ làm việc của
mình mà xăm xăm đi thẳng ra cổng. Cổ
Hiền kinh ngạc :

– Anh Thiều, anh đi đâu vậy ?

Tôi hùng dũng :

– Ra phố.

– Anh đừng làm thế.

– Làm thế đã có sao chưa ?

– Lão già sẽ có thêm một cái cơ nữa để khiển trách anh.

Tôi nhún vai :

– Sa thải tôi ngay hôm nay là cùng chủ gì. Tôi cũng chán ngồi ở đây lắm rồi. Tôi đâu có sợ.

Cơn bực tức theo tôi ra tới ngoài đường. Mặt trời đã lên cao, trút xuống đầu tóc tôi một thứ nắng lòa chói, gay gắt. Mặt tôi nóng bừng Đời sống chỉ hiện hình như một bóng cây êm ả, một dòng

suối ngọt ngào, trong những khoảnh khắc ngắn ngủi gần như không có. Còn thì cái khuôn mặt thường xuyên của đời sống là giông bão thất đảm, là sa mạc chói chang, ở đó, sống là một cực hình, từng giây từng phút. Lúc này, tôi thêm đập phá bất cứ một cái gì trước mặt, chỉ muốn gây sự và kiếm chuyện với hết thầy mọi người. Đi được một quãng, không biết đi đâu, tôi tạt vào một quán nước. Vừa ngồi xuống, đã nghe thấy tiếng gọi :

– Thiếu !

Tôi nhìn quanh. Một cánh tay giơ lên ở một cái bàn phía trong, một bàn tay vẫy tôi. Tôi nhú mày nhìn kỹ và nhận ra người vừa vẫy gọi tôi là Tấn. Tấn là một người bạn cũ. Cùng đơn vị. Ngày tôi bị thương phải vào nằm trong bệnh viện, Tấn cũng bị thương và nằm cùng một phòng. Người ta không cứu được cái

chân đã dập nát vì nhiều mảnh đạn của Tấn. Tấn ra khỏi bệnh viện với một cây nạng thay chân. Hắn biến mất, một thời gian dài, không ai còn nghe thấy nói đến. Bây giờ hắn ngồi đó, cây nạng gỗ ghếch lên thành bàn.

Tôi lại gần. Tấn hất hàm :

– Không muốn gặp bạn cũ nữa sao mà lòng khùng quá vậy.

Tôi đáp, gọn :

– Không phải. Nhìn chưa ra đó thôi.

Tấn dẹp nạng, chỉ ghế :

– Đãi thẳng bạn què này một châu nước được không ?

Tôi chưa kịp trả lời, Tấn đã nói tiếp, câu nói làm tôi chau mày :

– Hay cuộc đời lên hương rồi, không thêm giao du với thằng què này nữa.

Tôi kéo ghế ngồi xuống cạnh Tấn.

– Nói gì kỳ cục vậy ?

Tấn cười :

– Nói một sự thật. Giấu nhau làm gì. Lên hương thì cứ nhận là lên hương đi.

Tôi chép miệng :

– Cậu định ám chỉ gì, tôi vẫn không hiểu. Lúc nào cũng vậy mà thôi, chẳng lên hương lên hung gì hết.

Tấn nheo mắt nhìn tôi :

– Có xe hơi, nhà lầu là lên hương.
Tôi ngó người :

– Xe hơi, nhà lầu nào ?

Tấn hất hàm :

– Không phải là cậu mới lấy vợ ?

Tôi ngập ngừng một giây rồi trả lời :

– Nói là tôi ở với một người đàn bà thì đúng hơn.

Tấn vỗ đùi, cười lớn :

– Thế là không giấu được rồi đấy nhé !

Lối ăn nói sàm sỡ của Tấn làm tôi khó chịu. Tôi nghiêm mặt :

– Giấu giếm gì đâu ?

Tấn gật gù :

– Thiên hạ đồn rầm lên, tưởng chỉ là thiên hạ đồn xằng, không ngờ mà đúng. Bây giờ cậu trên tiền trên bạc rồi. Giúp

đỡ anh em mỗi thẳng chút ít, còn chờ gì nữa.

Tôi lạnh lùng :

– Đến đây thì cậu lại nhăm, nhăm rất lớn rồi đó.

– Không phải “em” là con cái nhà giàu sao ?

Tôi chột hiệu :

– Và cậu nghĩ tôi đã đào được mỏ vàng ? Tôi là một thẳng đào mỏ

Tấn xua tay :

– Nói thẳng, đừng giận.

Ly nước của Tấn đã cạn. Hấn nhìn cái ly, hỏi tôi :

– Không uống gì ?

Tôi hiểu ý, lắc đầu :

– Mặc tối. Cậu uống gì thêm, cứ gọi tự nhiên.

– Đang thêm một ly rượu.

– Gọi đi.

Cặp mắt Tấn sáng lên, thứ ánh sáng vẫn đục của một thèm muốn tâm thường được thỏa mãn. Sự tâm thường này, ngày trước, tôi không thấy ở Tấn. Hình ảnh Tấn mấy năm về trước, cái hình ảnh phút ấy còn sáng rõ trong trí nhờ tôi, là một gã trẻ tuổi thơ mộng, cách biệt, sống đơn giản, ung dung, trong cái thế giới tuổi trẻ đầy ắp những mộng tưởng cao quý. Thế giới đó ở Tấn bây giờ không còn nữa. Đã sụp đổ, đã tan biến hoàn toàn. Bây giờ là một Tấn khác. Bê tha. Bệ rạc. Và ăn nói nham nhở. Và điệu bộ mất dạy. Ly rượu

được đưa tới, đặt trước mặt Tấn. Hắn vồ lấy, uống một ngụm lớn, với tất cả vẻ sung sướng của một người nghiện rượu, đang thèm rượu, được mời uống rượu. Đặt cái ly xuống, Tấn thở ra một hơi khoan khoái. Tôi ngồi lặng, nhìn Tấn. Tôi hối hận đã tới tiệm nước. Để Tấn bắt gặp.

– Cậu ở đâu lúc này ?

Tôi đáp, mơ hồ, không muốn cho Tấn biết địa chỉ :

– Một nơi nào đó.

– Cho địa chỉ đi

Tôi lảng tránh :

– Chỉ là ở tạm, sắp dọn đi nơi khác. Tôi cũng đi vắng suốt ngày. Cậu đến chơi không gặp đâu. Hồi này cậu làm gì ?

Tấn được dịp tả oán, kêu khổ. Nói

đang ở trong tình trạng thất nghiệp. Tôi cười :

– Giống tôi. Tôi cũng vậy.

– Đùa.

Tôi trả lời, nghĩ đến cuộc đấu khẩu, vừa xảy ra trong bàn giấy cụ Kim :

– Thật đó.

– Thất nghiệp của cậu khác. Làm làm gì cho mệt. Cậu dư thừa điều kiện, để sống phong lưu mà không phải làm gì hết. Đúng thế ?

Tôi nhún vai :

– Cậu muốn nghĩ thế cũng được.

Tấn nói lung tung, hết chuyện này đến chuyện khác, không để cho tôi đứng lên, bỏ đi. Chuyện gì của Tấn rồi cũng

đưa đến chuyện hấn hỏi tiền tôi, tôi chán nản nghĩ thầm. Quả nhiên Tấn nói :

– May quá, tình cờ gặp cậu, lúc đang cần gặp nhất.

– Gặp tôi làm gì ?

Tấn nhào người, đập mạnh lên vai tôi :

– Nói thế mà chưa chịu hiểu. Tôi đang túng quá, không một đồng dính túi. Cậu nên phát cho anh em một khoản.

Thôi thì ít nhiều đưa cho Tấn một khoản cho xong. Tôi xem bông, trả tiền ly rượu cho Tấn, đặt thêm lên mặt bàn bốn tờ giấy năm trăm.

– Đấy, để cậu uống rượu.

Vẻ thất vọng hiện rõ trên nét mặt Tấn. Hấn định ninh tôi cho hấn một

khoản tiền lớn hơn, nhiều hơn là hai nghìn đồng. Mặc cho hấn thất vọng. Tôi không cảm thấy lý do gì cần ngồi nữa. Một phút sau, tôi đã ở ngoài hè đường. Nhìn đồng hồ tay, mới có mười giờ. Buổi sáng rực rỡ nắng mà tâm hồn tôi buồn phiền là một vùng bóng tối mênh mông. Cho tới giờ phút này, tôi vẫn chẳng được sống cái đời sống đích thực của mình. Mọi người đã tạo cho tôi một hoàn cảnh sống, cái hoàn cảnh ấy như một sắp đặt kịch cớm, và tôi thấy tôi vương vấp, tôi lạc lõng trong sự sắp đặt này. Nếu tôi nghĩ việc ? Người không bằng lòng trước nhất là An. Ông Đoàn thì tôi không cần. Ông ta còn ở ngoại quốc năm sáu tháng nữa, biết bao nhiêu đổi thay sẽ xảy ra trong thời gian này.

Tôi muốn trở về sở. Nhưng nếu thế, tôi phải vào xin lỗi cụ Kim, giá dù tôi xin lỗi, ông lão già khắc nghiệt này chưa chắc đã chịu để cho tôi được yên thân. Ông ta sẽ bắt tôi làm một công việc cực nhọc. Chưa chừng ông ta sẽ đổi tôi tới một chi nhánh của hãng ở một tỉnh nhỏ đèo heo hút gió.

Tôi tặc lưỡi :

– Nghỉ một buổi đã. Rồi muốn ra sao thì ra.

Tôi gọi xe, về nhà. An chưa về. Căn phòng lạnh lẽo trong một bầu không khí trống trải, lạnh lẽo. Một gia đình không có trẻ nhỏ, quả thật, chưa phải là một gia đình. Một cặp vợ chồng chưa có con, chưa trở thành cha mẹ, quả thực, chỉ mới là vợ chồng một nửa. Tôi thay quần áo, lên giường nằm, với cái ý nghĩ bất biến là

nếu An muốn cho cuộc chung sống của chúng tôi lâu dài, nàng cũng phải ước ao có một đứa con như tôi. Nằm một lúc, đầu óc mông lung, chập chờn. Không ra thức, cũng chẳng ra ngủ. Tiềm thức hàm hồ thoang thoảng những ảnh hình quá khứ, những khuôn mặt cổ nhân. Liên. Mỗi tình đầu đời với những trăng sao và những biển trời đã mất. Liên. Niềm tin tưởng không còn, những mộng tưởng vì quá đẹp, nên không bao giờ được trở thành sự thật. Huấn. Huấn của một tình bạn vỡ tan vì nhan sắc đàn bà. Cô giáo. Người thân yêu duy nhất, đích thực. Nhưng cô tôi là của một lứa tuổi khác, một thế giới khác, và cô tôi chẳng làm gì được hết cho tôi. Giữa những khuôn mặt này, còn là những khuôn mặt khác, lung linh, không tên. Tan nát. Què quặt. Mồ hôi toát ra ướt đầm. Tôi có cảm tưởng tôi đau, tôi bệnh đến nơi.

Một tiếng máy xe ngừng lại ở dưới đường, tiếng một cánh cửa xe đóng mạnh làm tôi bàng hoàng mở mắt. Có lẽ An đã về. Tôi ra cửa sổ, mở hé cánh cửa, nhìn xuống. An đã về thật. Nhưng nàng không trở về một mình. Gã trẻ tuổi đứng cạnh chiếc xe hơi, đang nói chuyện với nàng, tôi đã nhìn thấy vài lần. Ở nhà cha mẹ An. Đó là gã trẻ tuổi vẫn đến đón An đi bơi, và đưa nàng từ hồ tắm về.

An có nhiều bạn trai. Sự thật này tôi đã biết. Sống với tôi, nàng không cắt đứt những liên lạc cũ. Điều này, tôi cũng đã biết. Và đành chấp nhận. Nhưng cái lối đứng cạnh An, cười nói, trò chuyện với An của gã trẻ tuổi lúc này, ở dưới đường, thì tôi nhìn. Và hiểu. Và không chấp nhận được. Nó là một thân mật quá đáng. Như không phải là hai người bạn, mà là hai người tình đang trò chuyện với

nhau trước khi từ giã. Cho là An quá tự nhiên đi. Cũng được. Nhưng gã trẻ tuổi quá sàm sỡ, quá thân mật. Không được.

Dưới đường, câu chuyện giữa An và gã trẻ tuổi vẫn tiếp tục. Thằng cha giờ chân giờ tay nói một câu, chừng là một câu khôi hài. An búng miệng cười ngật nghèo. Tội khép cánh cửa lại, trở lại giường nằm. Rồi năm phút. Rồi mười phút. Nhiều tiếng chân nổi lên, ngoài hành lang. Gã trẻ tuổi theo An đi lên. Tiếng chân dừng lại trước cửa phòng.

Tôi nghe thấy tiếng An hỏi :

– Vào chơi không ?

Tiếng gã trẻ tuổi :

– Hẳn có nhà không đã.

Tiếng An :

– Đi làm, chưa về.

Tiếng gã trẻ tuổi, ngạc nhiên :

– Tìm được việc làm cho hẳn rồi sao ?

– Rồi.

Những câu nói lọt vào từ phía bên ngoài cánh cửa làm tôi tức điên lên. Tôi có cái cảm tưởng rõ rệt mình đang là đầu đề cho thắng bạn trai của An điều cợt. Nó ngang nhiên không coi tôi ra gì, bởi đã dám đường hoàng đưa An lên tận cửa phòng. Không muốn cho nó vào, tôi đành hắng thật lớn. Ngoài hành lang lập tức im bật. Rồi tiếng An :

– Anh Thịnh về nhé, cảm ơn anh.

Cửa phòng mở ra. An bước vào. Nàng đi lại gần giường :

– Sao hôm nay anh về sớm vậy ?

Tôi lồng hai tay dưới gáy, nằm yên, nhìn thẳng lên trần nhà :

– Ông bạn nào đó sao không mời ông ấy vào chơi ?

Biết tôi không bằng lòng, An nín thinh. Nàng lẳng lặng thay áo, vào phòng tắm rửa mặt rồi mở rộng mấy cánh cửa sổ. Căn phòng bừng sáng. An vừa từ hồ bơi trở về thật. Mái tóc nàng còn ướt, hai cánh tay đỏ hồng sau nhiều tiếng đồng hồ phơi nắng. Chắc là gã trẻ tuổi đã ở cạnh An suốt thời gian đó, trên thành bể bơi. Và chắc là nó đã ngắm nhìn đến thỏa thích thân thể An chỉ che đậy bởi bộ đồ tắm mỏng manh nhỏ xíu. Tôi không muốn nhưng cũng không cấm An ngày ngày tới bể bơi được. Sinh hoạt của nàng là thứ sinh hoạt tự do của một người đàn

bà tây phương. Nàng vĩnh viễn không bao giờ rời bỏ nếp sinh hoạt đó, tôi bằng lòng hay không bằng lòng cũng thế mà thôi. An chọn một đĩa hát, đặt lên máy, lấy thuốc lá châm lửa hút rồi đến ngồi ghé xuống thành giường.

– Em hỏi, sao anh không trả lời ?

– Hỏi gì ?

– Hỏi sao anh về sớm vậy ? Anh đau à ?

– Không.

– Thế sao ?

– Không muốn ngồi ở hăng nữa thì về, chẳng sao hết.

– Chú Đoàn biết anh về không

– Không. Chú Đoàn đi khỏi rồi.

– Đi đâu ?

– Ngoại quốc.

An ngạc nhiên :

– Thế mà em không biết đó.

Tôi buột miệng, không giữ được :

– Suốt ngày ở hồ tắm còn biết chuyện gì vào chuyện gì nữa.

An cau mày, nhìn tôi đăm đăm. Như nàng vừa khám phá thấy ở tôi một sự kỳ lạ nàng mới nhìn thấy lần đầu. Giữa hai chúng tôi là một yên lặng bất chợt. Một yên lặng căng thẳng và đầy ắp chất no. Tôi biết, với câu vừa nói, tôi đã vi phạm một giao ước. Sống với tôi, An đã đặt trước một điều kiện. Điều kiện này được trình bày hết sức rõ ràng, minh bạch. Đó là An yêu tôi, nhưng đồng thời

nàng cũng yêu lắm sự tự do của nàng. Nàng đòi tôi phải tin tưởng, không được thắc mắc về những vắng mặt của nàng, và nhất là không được cấm đoán những sở thích nàng đã có, mặc dầu những sở thích đó đối với tôi kỳ quái và không thể chấp nhận. Tôi đã gật đầu. Đã bằng lòng. Đây là lần đầu tiên An bị tôi khiển trách.

Nàng nói, thông thả từng tiếng một :

– Anh vừa nói gì vậy ?

Tôi xua tay :

– Thôi, bỏ đi.

– Anh không thích em đi chơi.

– Đúng hơn là anh thấy em vắng nhà nhiều quá. Hầu như ngày nào anh đi làm em cũng đi luôn.

An nghiêm mặt.

– Hồi này em mới đi như thế sao ?
Em như thế từ lâu rồi mà. Sao bây giờ anh mới nói.

Tôi bắt đầu cảm thấy lúng túng. Từ một vai trò thụ động muốn chuyển sang vai trò chủ động, khó thật. Nhất là đối với một người vợ trẻ ngang tàng và bướng bỉnh như An. Tôi ấp úng :

– Anh phải nói vì em không thay đổi.

– Anh muốn em thay đổi ?

– Phải.

– Như thế nào ?

– Ở nhà nhiều hơn. Trông coi việc nhà. Nhất là đừng cho những thằng đàn đấm như thằng ban nãy lên đây nữa.

Bị chạm tự ái, An nổi nóng :

– Bạn em đang điếm ở chỗ nào ? Anh đừng ăn nói hồ đồ.

Tôi đuối lý, nằm im. Cuộc chung sống của chúng tôi chưa có những giông bão nổi dậy làm cho chuyển lay, làm cho tan nát. Nhưng cái vòm trời của chung sống đã đầy ắp những đám mây đen đe dọa. Nó không an lành, không xanh trong như thời kỳ đầu nữa. Chỉ cần chúng tôi gắng với nhau một chút, là bất hòa và to tiếng lập tức xảy ra.

An và tôi cùng muốn tránh sự trạng đáng buồn này. Và đã tránh hoài. Nhưng nàng một cá tính, tôi một cá tính, chúng tôi né tránh cho nhau những va chạm đáng tiếc được đến bao giờ đây ?

Câu chuyện ngừng lại. Chị Sáu từ ngoài hành lang đột ngột đi vào. Chị Sáu là người làm mới của chúng tôi. Thứ

người làm bây giờ. Lười biếng ông ọ. Chị ta ngủ suốt ngày, không chịu mó tay vào một công việc gì, tối tối có “kép” đứng chờ ở dưới chân thang. Mới đến ở với chúng tôi mấy tuần mà cái con nhỏ mười bảy tuổi này đã đi chơi ba lần, suốt đêm tới sáng. Ấy thế mà với An, nó lại rất tâm đầu ý hợp. An hỏi nó :

– Cơm xong chưa ?

Con nhỏ lắc đầu, nhoẻn miệng cười :

– Chưa thôi.

Tôi kinh ngạc :

– Sao vậy ? Chị biết bây giờ là mấy giờ rồi không ?

Con nhỏ ung dung :

– Biết. Nhưng cháu chưa đi chợ thì làm sao có cơm được.

Tôi quắc mắt :

- Tại sao chưa đi chợ ?
- Mợ không đưa tiền.

An vỗ đùi, cười :

- Tao quên chưa đưa tiền chợ cho mày thật.

Nàng đứng lên, lật đật lấy sắc, mở sắc, lấy tiền giải vào tay con nhỏ :

- Tiền đây. Đi ngay đi.

Chị Sáu cầm tiền, vẫn đứng im :

- Bây giờ mới đi, làm sao kịp nữa.

Không kịp thật. Đã hơn mười một giờ. An nhìn đồng hồ rồi nhìn tôi :

- Lỡ rồi. Đi ăn tiệm vậy nhé!

Tôi bực mình, xua tay :

– Không đi đâu hết.

– Hôm nay nhà không thối cơm mà !

Tôi vắt tay lên trán :

– Không thối thì nhịn.

An bảo chị người làm xuống phố tìm mua một vài thứ đồ ăn tạm thay cho bữa cơm. Chờ cho chị người làm xách gà-men đi rồi, An quay lại tôi, hai tay chống nạng vào sườn :

– Anh bực mình lắm hả ?

Tôi cắn nhả :

– Biết rồi, còn hỏi làm gì nữa.

– Không có cơm, đi ăn tiệm là chuyện thường, chính anh nói thế. Hôm nay anh làm sao ? Có phải anh định gây chuyện với em không ?

Bầu không khí đã trở nên nặng nề, ngột ngạt. Phút này, cái khuôn mặt diễm lệ của tình yêu, nồng nàn của ái ân, đắm đuối của đam mê đã biến mất. Cũng đã biến mất dòng suối ngọt ngào, khúc nhạc êm ái, là cảnh tượng cuộc sống chung tôi muốn có với An từ đầu cho tới mãi mãi, cái cảnh tượng mà chúng tôi đã muốn tạo cho nhau, dưới mái nhà này, trong căn phòng này. Lần đầu tiên, tôi cảm thấy ân hận, thành thực ân hận. An vội vàng, tôi thụ động. An sống, không suy nghĩ. Tôi cũng gần như vậy. Đáng lẽ, chúng tôi phải dành cho nhau một thời gian nữa. Để cân nhắc. Để tìm hiểu nhau hơn. Xem chúng tôi đã có đủ những điều kiện tình cảm và tinh thần để thực hiện với nhau một chung sống bền vững. Chúng tôi đã không làm như thế. Và những hậu quả không tốt đẹp đã xảy ra.

Tôi nghiêm mặt, ngồi lên :

– Em đã thấy cái việc em cứ đi vắng suốt ngày là không được không ?

– Sao anh không cấm em từ đầu ?

Tôi gắt lớn :

– Em phải tự hiểu.

An mở miệng, toan nói một điều gì, lại thôi. Cổ họng nàng đã nghẹn ứ và nàng không nói được. Rồi An đưa tay lên bưng lấy mặt, oà khóc. Tôi chưa thấy An khóc một lần nào. Đây là lần đầu. Nàng khóc vì bức tức, đúng hơn là vì đau đớn. Tôi không chiều nàng, như tôi đã từng chiều chuộng, từng chịu thua nàng, ngay cả ở những chứng tật kỳ quái nhất.

Ở một lúc khác, tiếng khóc và những giọt nước mắt của An chắc chắn sẽ làm

tôi xúc động. Tôi sẽ ôm lấy An, lau nước mắt cho nàng, xin lỗi, mặc dù tôi không có lỗi, nói với An những lời dịu dàng, âu yếm. Bởi vì, dù sao. An cũng đã bỏ gia đình đến sống với tôi. Nàng đã phải trả thật đắt cái hành động thoát ly liều lĩnh. Nhưng lúc khác không phải là lúc này. Tôi vừa gây lộn với cụ Kim ở hăng. Không chừng tôi đã mất việc, từ sáng nay. Tôi đã gặp một thằng bạn cũ, khả ố, đáng ghét. Về tới nhà, lại bắt gặp gã con trai theo An lên tận cửa phòng.

Bữa cơm trưa cũng không có nữa. Ngăn ấy chuyện bực mình dồn dập khiến cơn tức giận của tôi không lắng dịu, mà bùng lên.

Tôi nhảy xuống khỏi giường, quát lớn :

– Còn khóc nữa. Thế này thì chịu làm sao được.

An khóc lớn hơn. Tiếng khóc vang động trong căn phòng ngột ngạt hơi nóng của buổi trưa chói chang ở bên ngoài từng đợt ném vào. Để mặc cho An khóc, tôi đi thẳng ra cửa, mở cửa, bước nhanh về phía cầu thang.

*

Tôi không nhớ được tôi đã đi những đâu, trên những con đường nào. Sự bực tức bùng bùng trong người. Cái nắng lòà chói bốn phía vây bọc. Mắt tôi hoa lên. Hình như tôi đã tần ngần đứng lại ở nhiều ngã tư, tâm hồn hoang mang, thần trí bất định. Hình như tôi đã muốn quay về nhiều lần, rồi lại đi tiếp, đi xa thêm

mãi. Cho tới khi toàn thân ướt đẫm mồ hôi, đôi chân đã mỏi rời, tôi tạt vào một quán ăn ở khu Cầu Ông Lãnh.

Tiệm cơm tồi tàn, bẩn thỉu. Rác rưởi ngập ngựa dưới những gầm bàn. Mấy con chó đói kiếm đồ ăn thừa lượn lờ giữa những hàng ghế. Đám người ngồi chung quanh tôi, mình trần trụi hay mặc những chiếc áo thun cẩu bẩn, gác cả hai chân lên ghế, vừa ăn nhồm nhoàm, vừa khạc nhổ ầm ĩ. Mồ hôi ướt đẫm trên những làn da đen sì, bóng loáng. Đám người lao động trông thật nghèo khổ. Nhưng họ hồn nhiên, họ ăn uống ngon lành, họ sung sướng hơn tôi.

Tôi ngồi thừ, hút thuốc liên miên. Mãi mãi rồi tôi mới chợt nhớ mình chưa ăn cơm. Một đĩa cơm sườn được đưa tới. Tôi chẳng thấy đói bụng chút nào. Những miếng cơm nhai mãi, không nuốt trôi

vào cuống họng, những hạt cơm lẫn lóc, vì cơm nhạt thếch. Bên ngoài, biển nắng nghi ngút, chói vàng. Tiếng khóc của An còn vang vang trong đầu.

Nàng thật vô lý. Sống với nàng là một cuộc phiêu lưu kỳ thú, nhưng nhiều khi cũng là một cực hình. Như ban nãy. Nhưng An như thế, đã như thế từ trước ngày hai chúng tôi quen biết nhau. Nàng đã vất bỏ tất cả, nàng chỉ còn tôi như một điểm nương tựa duy nhất. Lúc này, chắc nàng vẫn đang khóc, một mình, trên mặt đêm. Tôi đẩy đĩa cơm ra xa, trả tiền, gọi xe trở về khách sạn.

✱

Chị Sáu đứng ở dưới chân cầu thang.
Tôi hỏi :

– Cô đâu ?

– Vẫn ở trên lầu đó, cậ.

Tôi ngượng ngập :

– Chị đã mua đồ ăn chưa ?

– Rồi. Cô khóc, không chịu ăn.

Tôi bước từng bước chậm chạp trên trang bậc thang mỗi mệ. Tôi nghĩ đến một nền tảng hạnh phúc chên vên, một khuôn mặt tình yêu mị mùng, cái mai sau không hiện rõ dáng hình, chỉ là một vùng xa xôi đầy gió bão và đầy bất trắc. Tôi với An sống thêm với nhau ngày nào, chỉ làm khổ thêm nhau ngày ấy. Không có một bằng chứng nào rõ rệt của tan vỡ, nhưng tôi lại cảm thấy đích xác như vậy, như tan vỡ, đã hiện hình trước mắt. Có phải là trong một cuộc tình, dù được bắt đầu bằng một bắt đầu sôi nổi, thắm thiết

tới đâu, những người trong cuộc tình này cũng chỉ có đủ điều kiện sống với cuộc tình một thời kỳ mà không bao giờ là mãi mãi ? Có phải là cuộc phiêu lưu kỳ diệu ấy biến trời mệnh mông, đất trời vô tận, và những dấu chân của người lên đường thì yếu đuối, hữu hạn, nên chỉ đi được một quãng đường mà không bao giờ đi hết được cuộc hành trình ? Hay là tôi và An đều còn trẻ quá ? Hay là tình yêu trẻ trung mà tâm hồn chúng tôi đã già cằn, đã mỏi mệt mà chúng tôi đều không hay ?

Những câu hỏi này xếp hàng thành một nghi vấn lớn lao trong đầu tôi, đuổi theo tôi trên từng bậc thang, tới trước cửa phòng. Tôi lắng tai nghe. Bên trong yên lặng như tờ. Tôi đẩy nhẹ cánh cửa, cố gắng không gây nên một tiếng động nhỏ, nhẹ nhàng bước vào.

Căn phòng tối mờ mờ. Mọi cánh cửa đều đóng kín. Cái gà-mên đặt chông chơ trên cái bàn thấp ở giữa phòng. Cửa sang phòng ngủ mở hé. Trong im lặng hoàn toàn, tiếng máy lạnh rè rè càng làm cho sự im lặng rõ rệt hơn.

An nằm trên giường. Quay lưng quay mặt vào tường. Tôi lại gần, tần ngần. Phút này, cơn tức giận ở tôi đã như một ngọn triều ào ạt lắng xuống. An nằm đó, một mình, trơ trọi. Và tôi cảm thấy tôi có tội, có trách nhiệm về đời sống của nàng.

Tôi gọi nhỏ :

– An.

Cái khối mờ mờ nổi hình trên mặt đệm vẫn bất động. Tôi đến gần hơn :

– Chị Sáu mua đồ ăn về rồi. Em dậy ăn đi.

Không một tiếng trả lời. Tôi nghĩ An khóc chán, đã ngủ thiếp đi. Tôi lẳng lặng vào phòng tắm, thay quần áo. Đoạn, tôi đến bên giường, nằm xuống cạnh An. Mọi di chuyển của tôi đều gượng nhẹ, tôi không muốn làm An thức dậy. Nhưng An không ngủ. Nàng chỉ nằm đó, trong bóng tối, lẳng lẽ với nỗi buồn đau của nàng. Chờ tôi nằm xuống xong, An mới cất tiếng hỏi :

– Anh đã về đấy à ?

Tôi vui mừng quay sang :

– Tưởng em ngủ rồi chứ.

Tôi ôm lấy nàng. An đẩy mạnh tôi ra.

– Sao không đi luôn, còn trở về làm gì ?

Tôi ôn tồn :

– Anh xuống đường một chút, cho chúng mình khỏi gây lộn với nhau thêm.

Tôi nắm lấy tay An, nàng hất tay tôi ra. Tôi sấn lại gần. Nàng nhích xa thêm vào phía tường.

Câu hỏi của An làm tôi lạnh người :

– Chán em rồi phải không ?

– Không bao giờ em nên hỏi anh câu hỏi đó.

An nói, vẫn quay lưng lại :

– Anh cứ việc trả lời tự nhiên. Em không bao giờ sợ hãi sự thật, dù là những sự thật không tốt đẹp nhất.

Tôi thở dài :

– Không bao giờ có chuyện đó. Nhưng có một điều trước kia anh không

bao giờ nghĩ tới. Bây giờ mới thấy và anh muốn hỏi em.

– Điều gì ?

– Có phải chúng mình đã làm lẫn khi chung sống với nhau không ?

– Anh thấy thế nào ?

Tôi nín thinh, chưa tìm được câu trả lời. An hỏi tiếp :

– Nếu quả là một lẫn lẫn ?

Nàng vùng nói lớn :

– Anh đã thấy đó là một lẫn lẫn và bây giờ anh muốn thôi ?

Tôi đặt một bàn tay lên người nàng :

– Em nên bình tĩnh.

Bàn tay tôi, thêm một lần nữa lại bị hất bắn đi.

– Đúng là anh muốn thế rồi. Anh nói đi còn ngập ngừng gì nữa.

Toàn thân An rung động mãnh liệt sau câu nói. Nàng kêu lên một tiếng phấn uất rồi lại vùng khóc. Tiếng khóc lần này thấm thiết hơn là một đau đớn thực sự. Tôi bàng hoàng cả người. Tôi không biết làm gì hơn là ôm chặt lấy An, mặc cho nàng vùng vẫy. An không đẩy tôi ra nữa. Nhưng nàng vẫn khóc, thật lớn. Vai áo tôi ướt đầm nước mắt An, những giọt nước mắt như chấm dứt cho một thời thiếu nữ hoa mộng, bắt đầu cho một cuộc đời mới, nhiều khổ đau hơn là nhiều sung sướng. Sự ân hận trở lại với tôi. An xấu tốt thế nào, tôi cũng phải chịu đựng nàng, chấp nhận nàng như vậy, tôi nhủ thầm, rất thành thực với mình. Tôi phải sống cho nàng, nhiều hơn là sống cho tôi, không bao giờ để nàng một mình,

không bao giờ để nàng phải khóc.

Tôi hôn nhẹ lên cặp mắt còn nhắm lệ :

– Anh xin lỗi.

Tôi vòng tay ôm lấy lưng nàng, bắt nàng quay trở lại.

– Nín đi, đừng khóc nữa. Em khóc, anh buồn lắm.

– Thật không ?

– Thật.

– Sao anh không ở nhà với em, anh lại bỏ đi ?

– Từ bây giờ anh không như thế nữa.

An đã quay lại. Khuôn mặt nàng thật gần. Hai hơi thở trộn lẫn. Chúng tôi nói thêm với nhau những lời dịu dàng, cho đến lúc sự ham muốn đột ngột dâng lên,

thành một xâm chiếm mãnh liệt. An đưa cả hai tay lên, đỡ lấy khuôn mặt tôi, kéo nó lại gần. Thân thể nàng bùng bùng nóng bỏng. Tôi cũng vậy. Chúng tôi cùng ôm chặt lấy nhau, cùng hôn nhau, thật dài, thật lâu, mê đắm. Rồi là tiếng kêu lớn, đầy hoan lạc của An, trong căn phòng đóng kín.

10

Tôi vừa viết một lá thư ngắn hỏi thăm Tâm. Đáng lẽ, không có lá thư và sẽ chẳng bao giờ có một lá thư nào gửi cho Tâm hết. Bởi cái lẽ giản dị là tôi đã sống với An, tôi đã quên Tâm với cái quán ăn nhỏ, dòng sông và bến thuyền của nàng.

Thời gian cùng một khuôn mặt với quên lãng, Thời gian làm xa thêm mãi những cách biệt. Tôi đã hẹn với Tâm sẽ

ra thăm nàng. Nhiều tháng trôi qua từ đó. Sống với Au, tôi đã lỡ hẹn với Tâm. Đôi khi, trong một khoảnh khắc băng khuâng, thả thần trí phiêu du cho tới khi nó bất chợt chạm đụng tới những bến bờ trí nhớ, hình ảnh Tâm có hiện lên, nhưng nhạt nhòa, như một thung lũng nhìn thấy thật xa, sau một lớp sương mù. Chắc Tâm cũng đã quên tôi. Không quên hẳn, thì cũng quên dần, cho tới khi, cả hai chúng tôi với nhau, chỉ còn là quá khứ.

Chiều qua, đi chơi phố một mình, tôi bất chợt gặp bà Cả Cần trước cửa chợ Bến Thành. Bà lớn tiếng gọi. Bà nói vào Sài-gòn mua bán một vài món hàng cần thiết. Trong câu chuyện đứng nói trước cửa chợ ồn ào, bà Cả Cần nói Tâm biết bà vào Sài-gòn, nàng nói nếu tình cờ bà gặp tôi, nói Tâm gửi lời hỏi thăm tôi. Tôi

đã mời bà Cả Cần vào một tiệm nước ở hông chợ. Ở đó, tôi đã viết vội vàng mấy dòng cho Tâm, thăm nàng, nói tôi vẫn bình thường, vẫn khoẻ mạnh. Tôi bỏ qua, không nói đến những đổi thay đã xảy đến cho mình trong thời gian qua, đổi thay lớn nhất là tôi đã sống với An, tuy không chính thức cưới hỏi, nhưng cũng không khác gì một cặp vợ chồng chính thức.

Phải, tôi đã sống với An. Cuộc chung sống đầy khó khăn, tưởng tan vỡ nhiều lần, đã được cứu vãn. Tôi muốn tin như thế. Từ cái buổi trưa An bỏ cơm, khóc lóc, tôi để mặc An nằm khóc một mình, xuống đường đi lang thang. Rồi chúng tôi làm lành với nhau bằng một cuộc ái ân cuồng nhiệt, đã hai tháng trôi qua.

Ông Đoàn đi ngoại quốc chưa về. Ông viết thư cho chúng tôi một lần. Nói

ông còn vài việc chưa giải quyết xong, ông ta bị đau, nhân tiện vào nằm dưỡng bệnh ở một bệnh viện Thụy-sĩ mấy tháng. Ông Đoàn biết tôi đã gày chuyện với cụ Kim. Đã nghỉ việc. Trong thư, ông nói chuyện đã lỡ, tôi cứ nghỉ mấy tháng, chờ ông về, trường hợp tôi sẽ được giải quyết tốt đẹp. Cũng được. Chẳng sao. Nghỉ việc ở hãng ông Đoàn, tôi đã tìm được một chỗ làm mới. Đó là chân trâu ngân trong một cửa hàng, do một người bạn gái của An giới thiệu.

Công việc cũng nhàn rồi. An cũng đã đi làm. Một buổi. Ở một tiệm tơ lụa ở đường Tự Do. Chúng tôi sống không thừa thãi, nhưng cũng không đến nỗi túng thiếu. An đi làm một buổi là điều tôi mừng nhất. Nhàn rồi quá, An không biết tiêu dùng thời giờ cho công việc gì, nàg lại đến bể bơi, lại gặp đám bạn trai

của nàng và những chuyện bất hòa giữa hai chúng tôi lại có thể xảy ra.

✱

Lúc này là bảy giờ chiều. Tôi vừa đi làm về. Mọi ngày, giờ này, An đã có mặt ở nhà. Nhưng sự vắng mặt của An, lần này không làm tôi ngạc nhiên. Nàng về chơi với Hậu. Nàng về thăm cha mẹ nàng. Buổi trưa, lúc tôi sửa soạn đi làm, An đã cho tôi biết như vậy :

– Anh đi rồi lát nữa em cũng đi.

Tôi hỏi :

– Đi đâu ?

– Về nhà.

Tháng này, An đã về nhà nàng nhiều

lần. Cha mẹ nàng tuy vẫn không bằng lòng; nhưng cuối cùng rồi cũng đành chấp nhận cái chuyện đã rồi, đã lỡ ấy là cuộc chung sống của hai chúng tôi. Hậu cũng đã đến thăm hai chúng tôi nhiều lần ở khách sạn.

Thấy An nói nàng về thăm nhà, tôi gật đầu :

– Ủ, em về đi.

Tôi dặn thêm :

– Rửa cô Hậu, tới đây, nếu em không ở nhà tới khuya. Chúng mình mời cô Hậu ăn cơm rồi đi xem chiếu bóng.

Tôi vào phòng tắm, rửa mặt, đang chải đầu trước gương thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Tôi hỏi lớn :

– Ai đó ?

– Em đây.

Người trả lời tôi là Hậu. Tôi lật đặt đi ra mở cửa, định nhìn An cùng về với em gái, như tôi đã dặn. Cửa mở và tôi ngạc nhiên. Chỉ có mình Hậu, không thấy An đâu hết. Hậu chào tôi, bước vào. Tôi khép cửa, vào theo. Tôi hỏi :

– Tưởng An cùng về với Hậu ?

Hậu gật :

– Thì đúng thế.

– Vậy An đâu ?

Hậu ngồi xuống ghế :

– Nửa đường, chị ấy bảo em đến trước, chị ấy tạt vào nhà một người quen có chút việc rồi chị ấy về ngay.

Nếu câu trả lời của Hậu thản nhiên,

tôi đã không lưu ý tới. An tạt vào nhà một người quen là một chuyện thường. Nhưng Hậu có vẻ lúng túng, lại như hơi ngượng ngập một chút. Điều này thật khó hiểu. Tôi nhú mào :

– Người quen nào vậy ?

Hậu nhún vai :

– Em không biết.

– Sao chị em không đợi nhau cùng về. mà người trước người sau như vậy ?

Hậu ngập ngừng :

– Chị An bảo em về trước, em chỉ biết làm theo lời chị ấy.

Tôi gắng hỏi thêm. Cuối cùng, Hậu đành phải nói thật là nửa đường An đã xuống xe, tạt vào một phòng mạch. Tôi nghiêm mặt :

– Chỉ có thế sao Hậu cũng phải nói dối ?

Hậu nhún vai :

– Chị An dặn em nói thế nào, em nói thế. Đợi chị ấy về, anh hỏi, sao anh lại mắng em ?

Tôi nín thinh và nhớ lại. Buổi sáng, An thức dậy, khỏe mạnh tươi tắn hơn bao giờ. Tôi nhớ đêm qua, An đã ngủ được một giấc thật ngon, thật dài. Tối buổi trưa, trước khi tôi đi làm, An cũng không tỏ lộ một dấu hiệu mỏi mệt hay đau yếu gì hết. Tại sao nàng phải đi khám bác sĩ ? Lạ lùng và khó hiểu thật.

Chừng nửa giờ sau, An về. Nàng bước vào phòng, vui vẻ hỏi lớn :

– Hậu đến lâu chưa ?

Hậu hất hàm về phía tôi :

– Anh Thiếu đang mắng em về tội nói dối đây này.

Tôi hỏi :

– Em đi đâu về vậy ?

An đành thú nhận :

– Em ở một phòng mạch về.

Tôi nghiêm mặt :

– Đến phòng mạch thì nói là đến phòng mạch. Có thế mà em cũng dặn Hậu nói sai đi là làm sao ?

An nhoẻn miệng cười :

– Em không muốn anh lo.

Tôi lại gần, đặt tay lên trán nàng. Vầng trán nàng mát mẻ, thần sắc nàng

thư thái, khiến tôi đã ngạc nhiên càng ngạc nhiên hơn. Tôi hỏi :

– Em đau ?

– Không hẳn.

– Tại sao em phải đi bác sĩ ?

An giải thích :

– Ngồi trên xe tự nhiên em thấy choáng vàng, trong người nôn nao khó chịu. Nhìn thấy phòng mạch liền vào luôn. Bác sĩ nói không sao. Ông ta đã tiêm cho em một ống thuốc.

Tôi nhìn Hậu. Vẻ mặt ngờ ngác của Hậu cho tôi biết ngay là An bịa đặt. Tôi hỏi :

– Bây giờ em thấy trong người thế nào ?

An tươi cười :

– Hết rồi. Không thấy khó chịu như lúc ngồi trên xe nữa. Em đã nói với Hậu là chúng mình mời Hậu đi ăn tiệm rồi đi xem chiếu bóng. Anh mặc quần áo ngay đi.

Rõ ràng An đánh trống lảng, không muốn nói đến chuyện nàng vào phòng mạch. Thái độ của An thật khó hiểu. Có mặt Hậu, tôi không tiện hỏi thêm và quên đi sau đó. Một nửa tiếng sau, ba chúng tôi xuống đường. Buổi chiều mát mẻ. Thành phố là của những tòa buyn-đinh cao ngất, của những hè đường nhật nắng, chiều nay còn là của một vùng thênh thang gió thổi tràn đầy. Tôi đi giữa hai chị em An.

Mấy tuần trước, hưởng ứng với thái độ của cha mẹ nàng, Hậu đã có với chúng

tôi một thái độ lạnh lùng, cách biệt. Biên thù và vực thăm đối chiều, nay đã được phá vỡ. Hậu tới, có nghĩa là một không khí hòa thuận đã trở lại, nếu chưa toàn vẹn với tôi, ít nhất cũng đã giữa chị em nàng. Nét mặt Hậu không còn khép kín, lăm lăm như mấy lần trước. Hậu làm dáng, với mái tóc được thắt lại bằng một cái nơ đỏ chói, và một thoáng phấn hồng phơn phớt trên hai gò má. Tươi vui, Hậu tự nhiên hơn. Hậu hỏi :

– Anh Thiếu hồi này còn thức khuya, uống rượu nữa không ?

Tôi cười :

– Vẫn chứng nào tật ấy.

Hậu nhìn An :

– Chị An chịu thế sao ?

An và tôi cùng cười lớn thành tiếng. Nói vắn chứng nào tật ấy là tôi nói đùa. An cũng biết như vậy. Tôi đã thay đổi được lối sống rồi. Chưa hẳn cũng đã một phần, trên ít nhiều phương diện. Buổi tối, tôi không cảm thấy sự cần thiết ghé góm phải xuống đường, phải đến một quây rượu như ngày trước nữa.

Tâm hồn tôi cũng lắng dịu, ấm áp, bớt hoang vu, cô đơn. Có như là tôi đã tìm được một thỏa thuận với chính mình, thỏa thuận đóng khuôn đời mình vào một nếp sống cố định. Tôi chợt thấy gia đình không phải là một tù ngục như tôi hằng tưởng vậy. Và nghĩ là mình lắm, mình bi quan quá độ khi tôi tin rằng cuộc chung sống với An chỉ được một thời kỳ. Sống thêm với An một ngày, chúng tôi cùng biết chịu đựng nhau hơn. Hiểu rõ hơn những cái xấu, những cái tốt của

nhau, chúng tôi đã tránh được cho nhau rất nhiều va chạm đáng tiếc. Tôi chỉ còn một ao ước cuối cùng. Đó là một đứa con. Lạ thật. Sự ao ước mới mẻ này, mỗi lần nghĩ tới là một lần làm cho tôi kinh ngạc. Về chính mình, về con người mình. Ao ước đó rất thành thực. Chỉ không biết An như thế nào. Từ sau lần An quyết liệt tỏ ý chưa muốn có con, tôi tránh không đề cập tới chuyện đó nữa. Trong thâm tâm tôi vẫn thầm hy vọng An thay đổi. Hy vọng rồi cuối cùng An sẽ chia sẻ với tôi mong ước này. Cho hạnh phúc chúng tôi thêm hoàn toàn.

Hậu cau mày :

– Em hỏi thật, sao cùng cười vậy ?

An vẫn cười :

– Anh Thiếu hồi này đầu vào đó hẳn hoi. Chỉ có chị là còn chưa đầu vào đó.

Hậu ném cho tôi một cái nhìn ngờ vực. Hậu nghi ngờ là phải. Quá khứ hoang toàng của tôi, với nếp sống buông thả, phóng đảng vẫn còn là một hiện tượng gần gũi, cho tôi như cho tất cả mọi người. Chắc Hậu đang nhớ tới những lần tôi say rượu, tới cái lần đầu tiên nàng lên phòng tôi, đụng đầu với đứa con gái bán vui đứng ở hành lang. Nhưng Hậu không hỏi gì thêm. Chúng tôi đã đến tiệm ăn.

Tiếng chuông đồng hồ của phòng bên cạnh điểm đúng mười hai tiếng, khi tôi mở cửa phòng cho An bước vào. Mọi người đã ngủ hết. Ngoài tiếng chuông đồng hồ vừa nghe thấy, khách sạn với những căn phòng đóng kín, với hành lang

vắng ngắt, đã chìm đắm trong một giấc ngủ dài. Cuốn phim xem sau bữa cơm, hơi dài. Mãi đến mười một giờ rưỡi, xuất chiếu mới dứt. Chúng tôi đã đưa Hậu về nhà, sau khi hẹn với Hậu một lần đi chơi khác, vào thứ bảy tuần tới.

An vươn vai, đưa tay che miệng ngáp :

– Tối nay vui đấy anh nhỉ ?

Tôi bật đèn :

– Người vui nhất là cô Hậu. Chưa từng thấy cô Hậu cười nhiều như tối nay.

– Anh biết tại sao không ?

– Không.

– Hậu đã có người yêu.

– A, ai vậy ?

– Một sinh viên. Đó là người yêu thứ hai của Hậu.

Tôi ngạc nhiên :

– Cô ấy còn có một người yêu trước nữa ? Ai vậy, anh không biết đấy.

An thay áo dài bằng một bộ áo ngủ màu tím Huế.

– Người đó là anh.

– Đừng nói đùa.

An thản nhiên :

– Thật đó. Em nghĩ anh biết mà anh lờ đi.

An cười :

– Nhưng rồi em nhất định cướp anh bằng được, thành ra nó phải thôi. Thâm tâm, nó oán em lắm đó. Bây giờ, chắc

thôi oán rồi. Cô ả đã có người tình mới.

Bất chợt An nhăn mặt, đưa tay che miệng. Tôi chưa hỏi, An đã chạy vào phòng tắm. Cánh cửa đóng sập lại sau lưng An. Tôi hoảng sợ, vừa đập tay vào cánh cửa đóng kín vừa gọi :

– An, An, em làm sao thế ?

Không có tiếng An trả lời. Chỉ thoáng nghe tiếng nôn mửa rồi là tiếng nước chảy ào ào trong bồn. Tôi lại đập cửa nữa. Lại gọi nữa. Năm phút sau An mới mở cửa đi ra. Nàng cố phác nụ cười tươi tắn nhất trên môi, nhưng da mặt nàng thì tái nhợt.

Tôi hoảng hốt :

– Em làm sao thế ?

An xua tay :

– Không sao.

Tôi gặng hỏi :

– Có mà. Mặt mũi em tái nhợt, anh lại vừa nghe tiếng nôn mửa. Hay là em bị trúng gió ?

An gật đầu :

– Chắc thế. Đúng rồi, em bị trúng gió. Tự nhiên thấy choáng váng, khó chịu. Nhưng hết rồi, thôi, đi ngủ đi.

An đến giường, thả mình nằm xuống. Tôi thì chưa hết thắc mắc. Lúc chúng tôi đưa Hậu về, An ngồi giữa, xe lên kính, bây giờ ở trong căn phòng có máy điều hòa không khí, bỗng dưng bị trúng gió là một chuyện vô cùng vô lý. Tôi chợt nhớ trưa nay, An một mình ghé vào một phòng mạch, không chịu cho Hậu vào cùng. Rõ ràng là một triệu chứng

bất thường mới mẻ nào đó đã phát sinh trong cơ thể An, mà An muốn che giấu không cho ai biết. Tôi lấy chăn đắp lên ngang ngực cho nàng. An cười, đẩy tấm chăn đi :

– Đã bảo em không sao mà !

Tôi ngồi xuống cạnh nàng :

– Em có giận anh điều gì không ?

An trả lời, giọng bức bối bất chợt :

– Đã nói không, anh cứ căn vặn em hoài là làm sao vậy ?

Tôi thở dài, không hỏi nữa. An đòi tắt đèn. Căn phòng chìm ngập trong tối đen hoa mắt. An nằm im, nhưng tôi biết nàng vẫn thức, như tôi, nàng đang bị bận tâm rất nhiều bởi một vấn đề thầm kín. Một lát rồi tôi hỏi :

– An chưa ngủ đấy chứ ?

– Chưa. Sao ?

– Ban nãy em đến phòng mạch ?

An nằm, quay mặt vào tường.

– Anh biết rồi mà.

– Phòng mạch bác sĩ nào ?

Câu hỏi chùng như làm cho An bất ngờ, khó trả lời. Mãi mãi câu trả lời mới tới :

– Em quên rồi.

– Phòng mạch ở đường nào ?

– Em không nhớ. Em buồn ngủ rồi, để yên cho em ngủ.

Tôi lại đành nằm im. Dưới đường, một vài tiếng xe cộ cuối cùng vọng lên,

những tiếng động ấy là những âm thanh thoi thóp, tan biến mau chóng vào cái đáy cùng thăm thẳm của biển đêm dàn rộng. Bỗng An cựa mình. Nàng nhích lại gần tôi hơn :

– Anh à !

Tôi nắm lấy tay An :

- Tưởng em ngủ rồi chứ.

– Em ngủ ngay bây giờ. Nói với anh điều này đã.

Giọng An trầm trọng. Tôi ngạc nhiên :

– Gì vậy. Mai nói được không ? Ngủ đi.

An thở ra một hơi dài :

– Em muốn nói ngay bây giờ. Sống với nhau rồi, nhưng em vẫn cứ là em, em không thay đổi, em không biết chiều theo ý anh, anh buồn lắm không ?

Tôi ôn tồn :

– Anh cố gắng nhận em như em từ xưa thế nào vẫn thế. Em không thấy sao ?

An ngập ngừng :

– Thấy. Nhưng đó là những chứng tật thường thường của em thôi. Em nói thí dụ, nếu bây giờ em làm một việc anh không thể chấp nhận, cũng không thể bỏ qua, anh còn yêu em nữa không ?

Tôi quay sang :

– Việc đó là việc gì mới được chứ ?

– Anh đừng hỏi rõ. Em không nói đâu. Chẳng hạn như một việc mà em muốn giấu ?

Tôi cười :

– Anh đã không biết là việc gì, làm sao anh trả lời em được.

An chép miệng :

– Đúng vậy.

Im lặng một phút rồi nàng nói tiếp :

– Em lắm cảm thật. Anh không biết, làm sao anh trả lời em được.

An không nói gì nữa. Sau đó, tôi cũng ngủ thiếp đi.

11

âm nay, tôi lại lạc tới một nơi chốn cũ, một nơi chốn tôi định ninh đã đoạn tuyệt, không bao giờ trở lại. Đó là một quây rượu. Tôi không nhớ tôi đã đi những đâu, dừng lại, vượt qua những con đường nào. Chỉ biết lúc này đêm đã khuya, tôi đã say, và cái quây rượu cuối cùng đã đón tôi giạt vào nó như một bờ bãi mù sương đón một con thuyền lưu lạc. Tôi nên trở về nhà, vùi mình vào giấc ngủ ? Tôi phải uống nữa,

cho cơn say đích thực được là một lãng quên. Thế nào cũng được. Tất cả đều không quan trọng. Tất cả đã sụp đổ tan tành. Như một tòa lâu đài ảo tưởng xây trên bãi cát, tòa lâu đài ấy vừa thành linh tan biến.

Quán nước thừa thớt. Chừng như một phần lớn khách hàng đến từ chập tối đã bỏ đi, những người đàn ông mang theo những người con gái họ đến đây tìm kiếm, những cặp nhân tình để lại những chỗ ngồi trống trơn dưới bầu ánh sáng mờ mờ.

Tôi thì đã say ngất. Những hình thể lung linh, nhoè nhạt. Nhạc ở đâu đó. Một khúc nhạc xa vắng, rời rạc, như những cặp mắt mỗi một, lim dim của nhạc cũng đã nặng trĩu giấc ngủ.

Tôi gõ tay xuống mặt quầy :

– Một ly.

Người bồi rượu từ phía cuối đây cái quầy rượu chạy dài lật đặt đi tới :

– Sắp đóng cửa rồi đó, cậu.

Tôi xua tay :

– Không sao. Ít nhất cũng còn đủ thời giờ cho tao uống một ly đã chứ.

Người bồi rượu cười :

– Hai ly cũng được. Nhưng năm, bảy ly thì không kịp đâu.

– Được. Chừng nào đóng cửa tao sẽ đi ra.

Ly rượu được mang tới cho tôi. Chất rượu vàng ánh trong cái ly lớn. Tiếng nhạc nhỏ hơn, đứt quãng. Người bồi rượu ngó tôi uống ngậm rượu thứ nhất.

Rượu chảy vào cổ họng tôi, tới lúc này không đắng, không gắt nữa. Rượu ngọt lừ như mật ong.

– Sao hôm nay cậu đến muộn vậy ?

Tôi trừng mắt :

– Những lần khác, tao đến sớm hơn ?

– Đúng vậy.

– Những lần khác là bao giờ, những lần nào ?

Người bồi rượu kể. Về những lần tôi đến trước. Từ chập tối. Với mấy người bạn. Y nói, chúng tôi cười nói vang động từ hè đường, tôi mặc quần áo nhà binh, tóc húi ngắn, tôi trẻ trung hơn lần này nhiều. Thì ra, y đang nhắc đến những lần tôi nghỉ phép, về Sài-gòn một đêm,

đi chơi cùng khắp, để buổi sáng hôm sau, lại lên đường ra đơn vị trên chuyến xe đồ thứ nhất. Tôi nghe xong, nhún vai :

– Mà nhớ lắm nhỉ ?

Người bồi tươi cười :

– Cậu không nhớ sao ?

Tôi lắc :

– Quên. Hơi đâu mà nhớ ?

Quầy rượu chỉ còn mình tôi là người khách duy nhất. Người bồi rượu không có việc gì làm khác hơn là kéo dài câu chuyện với tôi cho đến giờ đóng cửa. Y hỏi :

– Lâu quá cậu không đến đây nhỉ ?

Tôi gật :

– Lâu. Khá lâu.

– Hai năm chưa cậu ?

– Khoảng đó. Hai ba năm gì đó.

– Cậu không mặc quần áo nhà binh nữa, cậu giải ngũ rồi sao ?

– Ủ. Rồi.

– Từ bao giờ ?

Tôi vung tay, đầu óc lơ mờ những hình ảnh nhoè chìm của một quá khứ mịt mù :

– Từ hồi đó.

– Bạn hữu cậu hồi đó, bây giờ đâu cả ?

Tôi nghĩ đến Huấn. Đã chết. Đến những thằng bạn khác không gặp, từ một không gặp xa hút. Nhưng chẳng hiểu sao, tôi lại trả lời :

– Ở đây cả.

– Sao họ không đi với cậu ?

Tôi nâng ly rượu lên ngang tầm mắt. Những cục đá trong ly đã tan hết. Mầu rượu loãng nhạt. Cái ly trong tay lạnh buốt :

– Chẳng hiểu. Không gặp. Tao thích đi một mình.

– Hết rượu rồi. Cậu uống ly nữa nhé !

– Ủ, một ly nữa. Ly sau cùng.

Câu chuyện ở một đầu quầy lại tiếp tục. Nhạc đã tắt. Một im lặng khác thường dàn rộng.

– Cậu lấy vợ chưa ?

Câu hỏi thật tự nhiên mà cũng thật bất ngờ. Tôi chẳng hiểu sao gã bồi rượu đang nói đến những bạn bè xưa cũ của tôi lại hỏi sang chuyện lấy vợ chưa. Kỳ cục thật. Hai chuyện hoàn toàn khác biệt, xa cách, không ăn nhập. Nhưng nó đã hỏi và tôi cũng trả lời :

– Rồi.

Người bồi rượu gật gù ra điều thành thạo :

– Thảo nào!

Tôi nhú mày :

– Thảo nào là thế nào ?

– Cậu không đi đêm, cậu không đến tiệm rượu nhiều như hồi trước. Thế là cậu đã có gia đình, đã lấy vợ.

Tôi bật cười :

– Ai cũng thế sao ?

– Ai cũng thế. Các bà ấy đâu có chịu để các cậu đi chơi bữa bãi, tự do như trước kia.

Tôi gật :

– Cũng đúng.

Người bồi rượu lau mặt quây, ở chỗ có những vũng nước. Y hỏi tiếp :

– Được cháu nào chưa cậu ?

Tôi bàng hoàng :

– Mà y vừa hỏi gì ?

– Hỏi cậu có cháu nào chưa ?

– Mà y nghĩ sao ?

– Làm sao tôi biết được!

Những ngọn đèn trên dàn nhạc chột

tắt. Lũ nhạc khí lỏng lỏng chỉ còn là những bóng hình im lìm, bất động. Quán nước rơi hẫng vào một không khí tàn phai dần dần trải rộng. Tôi biết đã đến giờ đóng cửa, không thể ngồi lâu hơn được nữa. Cái bông tính tiền được đưa tới. Tôi đứng lên, uống nốt ngụm rượu cuối cùng. Chất men ngọt ngào như mật ngọt không còn nữa. Tôi nhăn mặt vì cái ngụm đắng chát vừa nuốt khỏi cuống họng.

– Mà y vừa hỏi gì tao ?

– Hỏi cậu có con chưa.

Tôi đặt mạnh cái ly không xuống mặt quầy, đẩy giạt cái ghế sang một phía :

– Có. Nhưng con tao chết rồi.

Người bồi rượu kêu lớn :

– Tội nghiệp. Bệnh hay sao cậu ?

Tôi lắc đầu :

– Không phải.

– Không bệnh sao chết được ?

Tôi không trả lời, đi ra. Cánh cửa quán nước đóng lại sau lưng tôi. Đã thật khuya. Con đường vắng ngắt. Một hơi gió lạnh thổi tới, làm tôi rùng mình. Đầu óc tôi lại tỉnh táo hơn bao giờ. Lúc tôi muốn quên là lúc mọi chuyện lớn nhỏ hiện hình, sáng rõ, trong trí nhớ. Lúc đó là lúc này. Tôi bước những bước vô định trên hè đường với cái bóng tối đồ dài, chập chờn trước mặt. Lúc này tôi không muốn trở về căn phòng khách sạn chút nào. Cái ý nghĩ phải thao thức, thêm một đêm nữa, sau bao nhiêu đêm rồi không nhớ được, làm cho da thịt tôi

rùng rợn và nổi gai lên. Một mình. Một mình. Phải, đêm nay, tôi lại chỉ có mình tôi, trong căn phòng trống trải của khách sạn tôi tàn tôi đã trở lại từ tuần lễ trước. An đã bỏ đi. Tôi cũng vậy. Mỗi người một ngả. Cuộc chung sống như một vòm trời bình yên thình lình có giông bão và sấm chớp nổi dậy, làm cho tất cả đều tan vỡ, An và tôi, không còn gì nữa sau tan vỡ bất ngờ này. Một chiếc xích-lô chạy ngang qua :

– Đi không, cậu ?

Tôi lên xe. Mười lăm phút sau, chiếc xe thả tôi xuống trước thêm khách sạn. Thằng bồi phòng, vẫn thằng bồi phòng ngày trước, gặp tôi ở lưng chừng cầu thang. Nó nhìn những bước chân lão đảo, khuôn mặt bùng bùng sắc rượu của tôi. Nó gật gù :

– Cậu lại say ?

Tôi đẩy nó sang một bên :

– Mặc tao.

Nó nín lấy tay tôi :

– Cậu cần gì không ?

Tôi quay lại, trừng mắt :

– Mà nghĩ tao cần gì ?

Thằng bồi phóng thản nhiên :

– Một em. Cậu đang buồn mà. Cái con nhỏ thường đến với cậu, cậu còn nhớ không, nó lên làm ăn ở Biên-hòa rồi. Nhưng tôi có mấy đứa khác, hay hơn nhiều. Gọi một đứa đến cho cậu nhé !

Tôi không thèm trả lời, đi thẳng về phòng. Tôi đóng cửa lại, không bật đèn, lần mò tới giường, ném mình nằm xuống.

Căn phòng xa lạ, như bao giờ nó cũng là một nơi chốn xa lạ. Mặc dầu vậy, nơi chốn này cũng ghi dấu một đoạn đời tôi, với những kỷ niệm chưa xóa bỏ được. Tiếng cười của Huấn buổi chiều nào Huấn tới đây, làm đầy chật căn phòng bằng những chuỗi cười giòn giã. Vẻ trầm lặng của Hậu, hàm chứa một tình ý kín thẳm mà mãnh liệt, thú tình yêu của Hậu là thú tình yêu nung nấu vì không tỏ lộ, hình ảnh của mặt hồ thu phẳng lặng giấu che những đợt sóng chảy ngầm. Vậy mà Hậu cũng đã quên tôi rồi, tâm hồn thơ ngây sáng láng của nàng đã có một khuôn mặt mới, một tình yêu mới. Người cuối cùng là An. Nàng đã đột nhập vào đời tôi như một cơn lốc bàng hoàng. Nàng đánh thức dậy tất cả, làm cho tất cả đổi thay. Tôi đã đáp lại An. Tôi đã gia nhập vào cuộc phiêu lưu. Tôi đã nghĩ cuộc chung sống của chúng tôi, thoát đầu mong

manh, như một trò đùa, từng ngày, từng ngày vững chắc hơn để trở thành sự thật. Mọi chuyện đã trôi chảy tốt đẹp, cho đến buổi chiều thứ sáu tuần lễ đó, đến nay đã hai tuần lễ trải qua.

Phải, hôm đó là thứ sáu. Tôi vừa ở chỗ làm ra, đang trên đường trở về nhà. Trước đó mười lăm phút tôi nhận được một cú điện thoại của Hậu. Tiếng Hậu, trong treo, trong ống nói :

– Anh sắp về chưa ?

Tôi trả lời :

– Hậu đấy hả, sắp về, có chuyện gì vậy ? Tối nay anh và chị An có chương trình gì không ?

Tôi cười :

– Không. Nhưng Hậu muốn có chương trình gì sẽ có chương trình đó.

– Vậy em lại đăng anh chị nhé !

Tôi hỏi :

– Máy giờ ?

– Chừng bảy tám giờ.

– Được. Anh sẽ nói cho chị An biết.
Bọn này sẽ chờ Hậu.

Đặt ống điện thoại xuống, tôi rời khỏi chỗ làm việc. Cũng là sự tình cờ. Nếu cứ đi con đường hàng ngày đến sở và trở về mỗi buổi một lần, tôi đã không bắt gặp gì hết, mọi chuyện xảy ra sau đó tôi sẽ hoàn toàn không nghi ngờ, không hay biết, và cho đến hôm nay, ít nhất là cho tới hôm nay, An và tôi chúng tôi còn chung sống với nhau.

Sự tình cờ là vừa ra tới ngoài đường, thì Minh cũng vừa lái xe hơi của y từ nhà

chứa xe phía sau hẵng ra. Tôi mới quen Minh. Mới thôi. Không thân thiết lắm, nhưng có thể nói Minh là người bạn đồng nghiệp dễ chịu nhất của một sở làm mà nhân viên một phần lớn là xa lạ với nhau. Minh đã gặp An, lần nàg đến kiểm tôi ở bàn giấy, tuần trước. Tôi giới thiệu, Minh chào hỏi An rất niềm nở, lễ phép, còn mời chúng tôi một chủ nhật nào đó đến chơi nhà. Cho tôi được giới thiệu chị với nhà tôi, Minh cười nói với An, không chừng hai bà quen rồi thân nhau cũng nên.

Chiều hôm đó, thấy tôi đứng đón xe trên hè đường. Minh lái xe lại gần :

– Đi đâu vậy ?

– Về nhà thôi.

Minh mở cửa xe :

– Anh lên đi, tôi đưa anh về.

Ngày thường, không bao giờ Minh mời tôi như thế. Y cũng thường ở lại sở muộn hơn. Tôi ngần ngại :

– Phiền anh không ?

Minh xua tay, cười :

– Có phải ngày nào tôi cũng đưa anh về đâu. Lâu lâu mới có một lần mà.

Tôi lên xe Minh. Minh hỏi :

– Chị vẫn mạnh ?

Tôi nói cảm ơn, nói An vẫn bình thường. Xe ra tới đầu phố, Minh chợt nhớ ra một việc là y phải mua một thứ đồ gì đó đưa về cho vợ. Y nói :

– Cũng gần đây thôi. Mất chừng mười phút là cùng. Được không ?

Tôi trả lời không sao. Thế là Minh lái xe về đường Võ Tánh. Tới con đường này, chúng tôi gặp An. Không phải là tôi mà là Minh nhìn thấy nàng đi trên hè phố. Minh đập mạnh vào tay tôi :

– Kìa, bà ấy.

Tôi chưa kịp nhìn thấy An ở đâu, Minh đã nói tiếp :

– Chị ấy làm sao mà phải đi bác sĩ vậy ?

Tôi ngạc nhiên :

– Sao anh biết An đi bác sĩ ?

– Bà ấy vừa từ phòng mạch kia đi ra mà.

Tôi nhìn thấy An, nhìn luôn thấy cái bảng hiệu phòng mạch. Minh ngừng xe lại. Y hỏi :

– Tôi đợi nhé !

Không muốn làm phiền Minh thêm, tôi nói cảm ơn, tối và An gọi tắc-xi về cũng được. An không nhìn thấy tôi, cả lúc tôi đã từ xe Minh mở cửa bước xuống. Nàng bước từng bước chậm chạp, đầu cúi xuống, toàn thân toát ra vẻ ưu tư lo lắng trầm trọng. Đúng là An đang tính toán, đang cân nhắc một chuyện gì đó, và nàng đang đắm chìm trong cân nhắc, trong tính toán gay cấn đến cái độ tách rời hoàn toàn với chung quanh. Chưa bao giờ tôi thấy An như thế. Hai vai nàng suôn đuột như đang bị một sức lực vô hình đè nặng. Lông mày nàng nhíu lại. Tôi đã tiến đến thật gần, trước mặt nàng, mà An vẫn không hay. Tôi cười, đứng im, chờ đợi. Tôi muốn dành cho An một bất ngờ. Bất ngờ thật. Gần như sắp đâm sầm vào người tôi, An mới thảng thốt ngừng

đầu lên. Nàng đấm tôi thùm thup.

– Anh làm em hết hồn.

Tôi hỏi :

– Làm gì ở khu phố này ?

An không trả lời tôi ngay mà hỏi lại :

– Anh thấy em lâu chưa ?

Tôi nói dối, cốt xem .An trả lời ra sao

:

– Vừa thấy tức thời à !

An ngáp ngừng một giây, rồi chỉ tay về phía sau lưng :

– Em vừa ở nhà một con bạn ra.

Minh vừa cho tôi hay y nhìn thấy An đi ra từ một phòng mạch. Vậy mà nàng lại « khai » đến nhà một người bạn. Tôi

lại có bằng chứng quả tang về sự nói dối của An một lần nữa. Điều này ở một người đàn bà khác, rất thông thường. Hình như một người viết tiểu thuyết nào đã viết đàn bà sinh ra để nói dối, không nói dối không phải là đàn bà. Nhưng ở An, hiện tượng là một khác thường. An nghĩ gì nói vậy, muốn sao sống thế, rất ít khi chịu nói dối. Vậy mà hồi này, nàng nói dối ngon lành, nói dối liên tiếp. Tôi đã toan nói thẳng là Minh đã nhìn thấy nàng từ một phòng mạch đi ra, để khiển trách nàng tại sao phải nói dối một cách lạ lùng và kỳ quặc như vậy. Nghĩ thế nào tôi lại thôi. Vì đã có chủ ý.

Nét mặt An tái nhợt. Nàng gượng cười, nhưng đích thực là đang ở giữa một bận tâm thâm kín và lo lắng lớn lao. Tôi hỏi :

– Em không sao đấy chứ ?

Nàng lắc đầu, nhìn mau đi chỗ khác :

– Sao đâu. Buổi trưa nóng quá, em chỉ hơi mệt một chút, không sao đâu.

Nàng hỏi :

– Sao anh lại ở đây ?

– Anh Minh ở sở chờ anh về nhà. Anh ấy có việc phải đi vòng đường.

– Sao anh Minh không chờ đưa chúng mình về ?

– Anh ấy cũng vội về, lại còn phải mua bán gì đó, anh không muốn phiền. Chúng mình lấy tắc-xi về cũng được. À, quên, cô Hậu vừa gọi điện thoại tới sở.

– Có chuyện gì vậy ?

– Hỏi chúng mình chiều nay bận gì không, để cô ấy tới.

An cau mày :

- Nó tới làm gì ?
- Rủ chúng mình đi chơi.

An nín thình theo tôi lên một chiếc tắc-xi vừa ngừng lại. Nàng chớp mắt, thu mình vào một yên lặng bất chợt. Tôi hỏi :

- Đi được không ?
- Em không muốn đi chơi tối nay,
- Sao vậy ?

An xua tay :

- Chẳng sao hết. Em hơi mệt, muốn ở nhà, thế thôi.

Tôi vòng tay khoác lên lưng nàng :

- Cô Hậu đến khất cô ấy đến tuần sau vậy.

– Anh đưa nó đi xi-nê, nếu nó muốn.
Em ở nhà một mình. Hôm nay em sẽ
nằm nghỉ, đi ngủ thật sớm.

Chúng tôi yên lặng không nói gì với
nhau nữa.. Như thế cho tới khi về tới nhà.
An đi thẳng vào phòng ngủ. Năm phút
sau tôi vào theo. An để nguyên quần áo,
nằm dài trên mặt đệm.

Tôi lại gần, ân cần :

– Đỡ mệt chưa ?

– Đỡ rồi. Em chỉ cần ngủ một giấc là
không sao hết.

Tiếng chuông vang lên ở phòng
ngoài. An nói :

– Chắc Hậu tới đó.

Tôi đi ra mở cửa. Hậu thật. Nhìn nét
mặt không vui của tôi, Hậu hỏi ngay :

- Có chuyện gì vậy ?
- Chị không chịu đi chơi tối nay.
- Tại sao ?
- Nói trong người không được khỏe.

Hậu tiu nghiu :

- Nghĩa là chương trình của anh không thực hiện được ?

Tôi nhún vai :

- Chắc thế.
- Chị ấy đâu ?
- Nằm trong phòng.
- Để em vào với chị ấy một chút xem sao.

Hậu đi đến gần cửa mở sang phòng

ngủ thi dừng lại. Hỏi tôi, giọng nghiêm trang :

– Hay là anh chị đang có chuyện bất hòa với nhau thì em về, để hôm khác tới.

Tôi xua tay :

– Không có chuyện bất hòa. Hậu vào đi, không chừng, An thay đổi ý kiến.

Cánh cửa đi sang phòng ngủ mở ra rồi đóng lại sau lưng Hậu. Tôi ngồi ngả mình trong ghế bành, châm một điếu thuốc.

Cùng với làn khói xanh biếc vạt vờ tỏa rộng, tôi lại nghĩ đến cái thái độ dăm chiêu khó hiểu của An khi nhìn thấy nàng, ban nãy, trên con đường Võ Tánh, từ trong một phỏng mạch đi ra. Có thể là chẳng có chuyện gì trầm trọng, nhưng chỉ nguyên cái việc An có điều phải che

giấu không chịu cho biết đã làm tôi buồn bã. Một chung sống lâu dài cần phải được xây dựng trên một căn bản thành thực và tin tưởng toàn vẹn, ở cả hai phía. Tôi chưa đem lại được gì cho An. Chưa một đời sống huy hoàng, chưa một tương lai chắc chắn. Chúng tôi sống vẫn còn ngày nào biết tới ngày đó, như một cặp tình nhân hơn là một cặp vợ chồng. Nhưng tôi nghĩ là từ mấy tuần nay, tôi đã đóng góp được cho cuộc chung sống mới mẻ của hai chúng tôi một cái gì thật đáng kể. Đó là lòng thành thật. Thái độ thành thật này ở tôi là một bước tiến lớn lao, chính tôi cũng không ngờ đã thực hiện được cho mình bước tiến đó. Thoạt đầu, tôi không bao giờ tin hai cuộc đời hoàn toàn khác biệt ấy là của tôi và của An có thể hòa nhập vào nhau, dù chỉ một ngày. Sau đó, tôi cũng chỉ nghĩ được hơn một chút về chung sống bất ngờ này, như

một thí nghiệm không thành, một cao hứng chốc lát. Chỉ hồi gần đây, hy vọng và tin tưởng về một ăn đời ở kiếp mới đến cùng tôi. Nó đến, như một tia nắng mong manh sáng dần thành một vùng nắng mới. Nó đến, như một cái nụ xanh thật nhỏ, nở dần, nở dần thành một bông hoa. Tôi cảm thấy sự thay đổi lớn lao này ở tôi. Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, tôi nhận thức được cái trách nhiệm nặng nề với một người, và muốn nhận lãnh cái trách nhiệm ấy, không lảng tránh, không chạy trốn.

Tôi nghĩ, đã như thế, tôi không được quyền giấu giếm An về bất cứ một vấn đề gì nữa. Một đêm, An hỏi, và tôi đã thuật lại hết cho An nghe. Về quá khứ của mình, với những cuộc tình, những người con gái tôi chỉ còn muốn coi là kỷ niệm. Tâm được nhắc tới. Cả Liên nữa,

Liên của mỗi tình đầu đời tôi tưởng không bao giờ thay thế được. Liên bây giờ cũng chỉ còn là quá khứ mà thôi. Nghe xong, An cười :

– Thế là anh đã nói hết ?

Tôi nghiêm trang :

– Phải, nói hết không giấu giếm.

An hỏi :

– Em lại tưởng người ta không bao giờ quên được lần yêu thứ nhất của đời mình ?

Tôi đã trả lời nàng rằng trước kia tôi cũng nghĩ vậy, Liên đã làm cho tôi khổ đau một thời gian, nhưng rồi tôi thấy là không phải vậy, tôi đã chặt đứt được với quá khứ, đã bắt đầu được cho mình một cuộc đời mới.

Điều đáng buồn là An chưa chịu đáp lại tôi bằng một thái độ tương tự. Cái việc nàng đến một phòng mạch, nhưng lại nói dối vừa từ nhà một người bạn thân đi ra, là một bằng chứng.

Dòng suy nghĩ của tôi bị cắt đứt. Hậu từ chỗ An nằm mở cửa đi ra.

Tôi gượng cười :

– Chương trình du hý tối nay phải đình hoãn ?

Hậu lắc đầu :

– Không. Chị An không muốn thế.

Tôi vui mừng :

– Nghĩa là An lại bằng lòng đi với chúng mình ?

– Không phải thế.

Tôi ngần người :

– Thế là thế nào ?

– Chị An nói em không được về, phải đi ăn tiệm, đi xem chiếu bóng với anh như đã định, để chị ấy ở nhà một mình.

Hậu nói tiếp, thông thả từng tiếng :

– Chị ấy muốn ở nhà một mình.

An muốn như thế thật. Nàng giục tôi mặc quần áo khi tôi vào, nói tôi cứ đưa Hậu đi, để yên cho nàng ngủ. Tôi đành làm theo. Ở tiệm ăn, tối kể lại cho Hậu nghe sự việc khó hiểu xảy ra hồi chiều, khi tôi bắt gặp An trước cửa một phòng mạch ở đường Võ Tánh. Nghe xong, Hậu ngẫm nghĩ :

– Thế là chị ấy đã trở lại phòng mạch lần này là lần thứ hai.

Tôi gật :

– Đúng vậy.

– Anh nghĩ thế nào ?

Tôi nói :

– Anh đang muốn hỏi ý kiến Hậu.

Hậu ngập ngừng :

– Hay là chị ấy có thai ?

Tôi giật mình :

– Thật không ?

Hậu bật cười thành tiếng :

– Thật hay không anh phải biết, em chỉ đưa ra một giả thuyết, em biết làm sao được. Anh thử hỏi thẳng chị ấy xem.

Tôi thắc mắc :

– Nhưng nếu là chuyện ấy, An giấu anh làm gì mới được chứ.

– Đàn bà chúng em kỳ cục lắm. Chị An lại là một người kỳ cục số dách. Có khi chị ấy giấu anh vì còn ngờ vực, chưa chắc chắn,

Tôi buột miệng :

– Hậu làm anh hồi hộp quá chừng.

– Sao vậy ?

– Anh đang mong có với An một đứa con.

Hậu ném cho tôi một cái nhìn ngờ vực :

– Anh mong lắm thật sao ?

Tôi gật. Sự ngờ vực còn thấp thoáng trong mắt Hậu, không tan biến :

– Phần lớn những cặp vợ chồng trẻ tuổi mới lấy nhau bây giờ đều tránh cái điều anh đang ao ước.

Tôi phải giải thích cho Hậu nghe tôi cũng muốn tránh như những người trẻ tuổi khác, nếu người đàn bà chung sống với tôi không phải là An. Đứa con cần thiết cho chúng tôi, như một tình yêu, còn như một trói buộc. An cần phải trở thành một người mẹ, càng sớm chừng nào càng tốt, cho riêng nàng và cho cả hai chúng tôi chừng ấy. Có con, An sẽ thu hẹp sự tự do của nàng lại. Những chứng tật kỳ quái chắc chắn sẽ bị tiêu diệt. Nàng sẽ đổi thay, trên một chiều hướng tốt. Nhờ vậy mà bầu không khí chung sống giữa hai chúng tôi chắc chắn sẽ tốt đẹp theo. Hậu ngẫm nghĩ, gật đầu :

– Em cũng đồng ý với anh.

Tôi không nhớ cuốn phim cùng xem với Hậu sau bữa ăn là thế nào, chuyện phim ra sao, ai là diễn viên. Cuốn phim chỉ là một con số chồng chất những tiếng động và hình ảnh nối tiếp trên một mặt vải ở ngoài sự theo dõi của thần trí tôi, bởi thần trí tôi đang bị ám ảnh bởi một hình ảnh khác. Tôi nghĩ một bữa kia, tôi sẽ được đưa An tới nhà bảo sanh. Bồng nàng từ trên lầu xuống. Bồng nàng vào xe, vào nhà hộ sinh. Tất cả chỉ mới là tưởng tượng. Nhưng tôi đã sống trước sự hồi hộp của mình. Những phút đợi chờ căng thẳng kéo dài ngoài hành lang, tôi đi đi lại lại, châm hết thuốc này đến thuốc khác, cho tới khi một tiếng trẻ khóc ré trong im lặng. An là mẹ rồi. Đứa nhỏ đã ra đời. Nó nằm trong cái nôi màu hồng, da thịt đỏ hồng, hình dáng chưa rõ rệt, nhưng nó là hạnh phúc của hai đứa chúng tôi, sợi dây ràng buộc

êm ái khiến tôi và An cùng không thể dễ dàng phá vỡ sự hòa nhập, bằng đứa con đầu lòng, chợt có một ý nghĩ thiêng liêng và sâu nặng chưa từng thấy.

Như lần đi chơi trước, tôi đưa Hậu về nhà rồi mới về khách sạn. Cửa phòng ngủ khóa chặt. Tôi phải gọi lớn nhiều lần, An mới mở cửa. Nàng hỏi bữa ăn ngon không, cuốn phim như thế nào. Câu chuyện tiếp tục khi tôi đã thay quần áo, tắt đèn, cùng lên giường nằm với An.

An hỏi :

– Hậu nói những chuyện gì ?

Tôi luôn tay dưới gáy An, cử chỉ âu yếm đã trở thành một thói quen, một thói quen An bằng lòng và sung sướng :

– Nhiều chuyện lắm.

- Những chuyện gì vậy ?
- Hậu rất đồng ý với anh.
- Về vấn đề gì ?

Tôi nói, chờ đợi phản ứng của An như thế nào :

– Anh nói muốn có một đứa con. Hậu bảo rất nên.

Tôi cười, quay sang :

– Hậu nói không chừng em đã mang thai rồi, tin mừng này em còn giấu chưa cho anh biết.

An chột lạng người đi. Rõ ràng là như thế. Đang thoải mái, An chột lạng người đi. Toàn thân nàng cứng lại. Rồi nàng nhắc đầu ra khỏi cánh tay tôi, trở mình nằm quay lưng lại. An lăm bắm :

– Vớ vẩn.

Tôi hỏi :

– Em nói gì.

– Nói con Hậu và anh nói chuyện vớ vẩn. Từ nay, anh cũng đừng nói với em những chuyện như thế nữa. Anh ngủ đi. Em ngủ đây.

Đêm chợt lạnh như một đêm mùa thu. Đêm chợt buồn như một đêm cô đơn. An và tôi vẫn nằm bên nhau trên một mặt đệm, nhưng tôi có cái cảm giác bàng hoàng như khoảng cách gang tấc giữa hai chúng tôi đã khơi đào thành vực thẳm. Đứa con. Đứa con mà tôi đang mong chờ. Đứa con mà An không muốn đề cập tới trong bất cứ một lần nói chuyện nào.

Điều định làm, tôi thực hiện hai ngày sau. Cũng buổi chiều hôm đó, tôi xin phép được rời khỏi sở sớm hơn nửa giờ. Ở sở ra, tôi đến ngay cái phòng mạch ở đường Võ Tánh. Đó là một căn nhà một tầng. Phòng đợi ở phía ngoài. Tấm biển treo ngoài cửa ghi rõ “chuyên trị bệnh đàn bà” càng làm gia tăng thêm sự nghi ngờ của tôi. Đẩy cánh cửa lồng kính có dấu hồng thập tự đỏ chói bước vào, tôi đến cái ghế trống duy nhất còn lại, ngồi xuống đó.

Căn phòng sơ sài, bàn ghế cũ kỹ, nhưng sạch sẽ và phảng phất mùi thuốc. Mấy người đàn bà ngồi đối diện tôi, đều đứng tuổi. Một người tựa đầu vào tường, mắt nhắm nghiền. Hơi thở bà ta mệt nhọc, hai tay buông thõng. Một người khác thu hai tay trước bộ ngực còm cõi,

đầu cúi xuống, mái tóc rũ rượi che kín khuôn mặt. Năm phút chờ đợi rồi một người đàn bà trẻ tuổi, trạc tuổi An, bồng một đứa nhỏ từ phòng đi ra. Đứa nhỏ đau, cuốn kín trong nhiều tầng tã lót. Đi theo người đàn bà là một nữ y tá. Cô y tá trắng hồng, mập mạp, với cặp kính trắng dày cộm.

Người đàn bà quay lại có nữ y tá, hỏi :

– Ngày mốt, tôi lại đem cháu tới ?

Có nữ y tá gật :

– Vâng. Ngày mốt. Buổi chiều, cũng giờ này.

Người đàn bà vạch tã, nhìn đứa con bằng cái nhìn vừa âu yếm vừa lo lắng. Bà ta hỏi :

– Mai tôi đưa cháu tới ngay được không ?

Cô nữ y tá cười :

– Cháu không sao đâu. Bà chỉ cần cho cháu uống mấy viên thuốc bác sĩ vừa cho là cháu khỏi à ! Ngày mốt, bà đem cháu tới chỉ để bác sĩ xem qua lại cho yên tâm hơn thôi. Bà đừng lo.

Người đàn bà đi ra cùng một lúc với cô nữ y tá phát giác sự có mặt của tôi. Cô ta tiến lại :

– Ông tới khám bệnh ?

Tôi lắc đầu :

– Thưa không.

Cô nữ y tá cau mày :

– Vậy có chuyện gì ?

– Tôi xin được gặp bác sĩ. Nhà tôi đã tới khám bệnh ở đây.

– Ông có hẹn trước ?

– Không.

– Cần thiết lắm không ạ ? Còn nhiều bệnh nhân đang chờ, ông thấy đó.

Tôi gật :

– Tôi thấy. Nhưng tôi cần gặp bác sĩ vì một chuyện khá quan trọng. Cô nói giúp cho như thế.

Cô nữ y tá ngập ngừng rồi nhún vai :

– Ông chờ vậy.

Tôi phải chờ, khá lâu, chừng nửa tiếng, sau khi các con bệnh đã về hết, mới được cô y tá đi ra và gật đầu mời vào phòng mạch.

Ông thầy thuốc tiếp tôi khá niềm nở, lịch sự. Ông ta ngồi sau một bàn giấy lớn, lồng kính, phía sau là những cái tủ đứng cao tới trần nhà, với đầy ắp những hộp thuốc lớn nhỏ đủ kiểu ở bên trong. Tôi được mời ngồi trên cái ghế bành kê chéo ở một góc bàn giấy. Ông thầy thuốc chậm rãi :

– Cô y tá của tôi nói ông cần gặp tôi vì một chuyện quan trọng.

Tôi gật :

– Vâng. Ít nhất là với riêng tôi.

– Xin ông nói rõ hơn,

– Nhà tôi tới khám bệnh ở đây hai lần. Lần cuối cùng là buổi chiều hôm kia. Tôi muốn được biết rõ nguyên nhân của hai lần khám bệnh ấy.

– Bà không nói cho ông biết ?

– Không.

– Sao vậy ?

– Nhà tôi giấu.

Ông thầy thuốc nheo mắt :

– Ông bà thường giấu nhau về những chuyện tâm thường như vậy sao ?

Câu hỏi làm tôi ngượng thẹn đến đỏ bừng mặt mũi. Tôi thấy mình lạ lùng, kỳ cục thật. Nhưng tôi không biết làm thế nào khác. đành nói thật :

– Tôi nghĩ nhà tôi tới đây để xem mình đã có thai chưa.

– Và bà giấu ông về chuyện đó ?

– Vâng.

Sự giải thích của tôi đã chẳng chiếu sáng được vấn đề, còn làm cho vấn đề tối tăm, khó hiểu hơn. Ông thầy thuốc nhìn tôi như một sự vật kỳ quái đang ngồi lù lù trước mặt ông ta. Ông ta nói :

– Tôi vẫn không hiểu.

– Nhiều lần nhà tôi tỏ ý không muốn có con.

– Ông có chia xẻ thái độ đó với bà không ?

Tôi lắc đầu :

– Không. Tôi ao ước có một đứa con hơn lúc nào hết. Bởi vậy, tôi cần biết rõ sự thật.

Tới đây ông thầy thuốc đã hiểu. Nhưng ông ta cũng không chịu thỏa mãn sự yêu cầu của tôi. Chỉ tay vào cái

tủ đứng nhiều ngăn kê ở một góc phòng, ông ta nói bệnh nhân nào tới khám nhiều lần đều có hồ sơ, không chừng An cũng đã có một hồ sơ riêng trong một ngăn tủ, nhưng vì bí mật nghề nghiệp cần giữ kín, ông ta không thể tiết lộ cho tôi biết. Tôi lấy An không có giá thú. Cũng chẳng có một giấy tờ nào có thể chứng minh cho ông thầy thuốc biết tôi là chồng của An. Sự từ chối của ông thầy thuốc do đó rất hữu lý, tôi không trách ông ta vào đâu được. Tôi biết mình không thể ngồi lâu hơn được nữa. Ông thầy thuốc đứng lên tiễn tôi ra cửa phòng mạch :

– Nếu bà không có bệnh trạng rõ rệt thì chắc là bà tới để thăm thai đó. Bà giấu ông, không chừng chỉ muốn dành cho ông một bất ngờ.

Tôi thở dài :

– Tôi cũng muốn tin như vậy.

Ông thầy thuốc cười :

– Một người mẹ có thai lần thứ nhất thường rối loạn, hoang mang. Ông nên bình tĩnh, đừng nóng nảy làm bà hoang mang thêm.

Ra tới hè đường, tôi đứng ngăn người, bức bối vì sự ngờ vực của mình vẫn giậm chân một chỗ, không tiến thêm được một bước nào hết. Tôi muốn nghe theo lời bác sĩ, dẹp bỏ sự nghi ngờ muốn tìm hiểu của mình sang một phía, không lưu tâm tới nó nữa. Về tới nhà, tôi không gắng hỏi gì An thêm.

Nhiều ngày trôi. Công việc hàng ngày với những bận tâm khác, tuy nhỏ nhặt nhưng chồng chất, khiến tôi lãng quên được phần nào sự khó hiểu đó

là An không đau yếu gì mà đến phòng mạch những hai lần. Trong khoảng thời gian này, An đi vắng luôn. Như nàng vẫn thường đi vắng như thế. Chúng tôi chỉ gần nhau trong những giờ giấc ngắn ngủi nhất định là bữa ăn trưa, bữa ăn chiều, và dăm mười phút trước khi đi ngủ. Cho đến hôm đó là một buổi sáng thứ hai. Tôi trở về nhà cùng một lúc với An cũng vừa về tới cầu thang khách sạn. An bảo tôi :

– Em vừa ở nhà thấy mẹ về.

– Thế à! Có chuyện gì lạ không ?

– Thấy mẹ bảo chúng mình chiều nay về nhà ăn giỗ.

Hai chúng tôi lên thang. Tôi lắc đầu :

– Em về một mình. Anh không về được.

– Sao vậy ? Sở cử anh về Mỹ Tho có việc cần. Anh phải đi ngay trưa nay.

– Không hoãn lại được ?

– Đã nói cần. Không được. Xin lỗi thầy mẹ hộ cho anh.

An ngẫm nghĩ :

– Bao giờ anh về ?

– Sớm là ngày mốt. Muộn thì đến sáng thứ năm.

Bây giờ nhớ lại, tôi mới ghi nhận được một chi tiết đặc biệt là nghe thấy tôi nói phải ở lại Mỹ Tho vì công việc của sở ít nhất hai ngày, ánh mắt An chợt ngời lên một thoáng vui mừng. Như cái việc vắng nhà, xa Sài-gòn của tôi trong mấy ngày là điều An mong mỏi, đang đợi chờ. Tôi nói bây giờ, chứ lúc đó, tôi vô

tình không nhìn thấy sự vui mừng đó.
Lên tới phòng, An lấy va-li thu xếp quần áo cho tôi. Nàng nói :

– Từ ngày hai đứa sống với nhau, đây là lần đầu tiên anh đi xa đấy nhỉ ?

Tôi cười :

– Xuống Mỹ-tho đâu phải là đi xa.

An không chịu :

– Thế cũng là đi xa. Một buổi vắng mặt, một ngày không thấy cũng là đi xa.

Tôi ôm lấy An :

– Chúng mình chỉ có hai đứa với nhau, anh chẳng muốn đi xa chút nào. Nhưng công việc bắt buộc không thể nhờ ai thay thế.

An gật, cúi xuống với cái va-li mở rộng :

– Em biết.

Tôi nói :

– Một lần nào đó, chúng mình sẽ đưa nhau đi chơi xa, về một tỉnh nhỏ nào đó, xa Sài-gòn ít lâu. Em bằng lòng như thế không ?

– Bằng lòng.

Sau đó, bữa cơm trưa được dọn ra. Tôi ăn vội vàng rồi lên giường nằm nghỉ. Tôi nói với An tối nằm ở bên cạnh.

– Tối nay ngủ một mình có sợ không ?

An ngấm nghĩ rồi cười :

– Cũng hơi sợ.

Tôi nói cho nàng yên tâm :

– Khách sạn toàn những người đứng đắn. Em đừng đi đâu để phải về khuya, là được. Khóa cửa thật kỹ, ngủ một giấc là yên. Nếu buồn, em có thể rủ Hậu đến ở đây với em cho đến ngày anh về.

An gật :

– Em cũng tính thế. Để xem.

Nàng quay lại, dí ngón tay trở vào trán tôi, giọng đe dọa đùa cợt :

– Xuống Mỹ-tho, cấm anh không được bậy bạ, ở khách sạn tuyệt đối không được cho con nào vào phòng. Em mà biết, chết với em đó.

Tôi ôm lấy An :

– Không bao giờ có chuyện đó.

An xua tay :

– Nghi lắm. Anh một mũi chứ có phải tay vừa đâu!

Tôi vừa công nhận vừa phủ nhận điều An vừa nói :

– Đúng, với cái con người chơi bời phóng đảng ngày trước của anh. Không đúng, với cái con người bây giờ của anh.

An vặn :

– Con người của anh bây giờ như thế nào ?

– Trung thành. Chỉ biết có một người đàn bà duy nhất, không có một người đàn bà nào khác nữa,

Tôi nói, nghiêm trang, thành thật. Câu nói bày tỏ lòng thủy chung, gắn bó, xem chừng làm cho hết sức An hài lòng. Nàng lăn vào tôi. Hôn tôi. Rồi sau đó, là

sự bồn chồn, bứt rứt của An, nàng ngồi lên, nằm xuống rất nhiều lần.và thở dài luôn miệng. Tôi ngạc nhiên hỏi :

– An, sao thế

An đáp, yếu ớt :

– Không, em có làm sao đâu.

Đúng hai giờ, tôi ngồi dậy, rời khỏi giường, vào phòng tắm, rửa mặt, thay quần áo. Đi ra, An đứng chờ tôi ở ngoài phòng khách, bên cạnh chiếc va-li. Nét mặt An căng thẳng, cặp mắt mở lớn. Hai bàn tay nắm chặt. Tôi xách va-li, ôm lấy An, hôn lên mái tóc nàng :

– Thôi, anh đi nhé !

An ngáp ngừng :

– Vâng, anh đi.

Nàng đưa tiễn tôi ra tới ngoài hành lang. Gần tới cầu thang đưa xuống tầng dưới, thỉnh linh An nắm chặt lấy tay tôi, vùng nói lớn :

– Anh, anh đừng đi nữa.

Tôi ngăn người :

– Sao vậy ?

– Em không muốn anh đi.

Tôi cười :

– Tưởng gì, không đi không được. Hai ngày thôi mà. Anh sẽ cố làm xong công việc thật nhanh, anh sẽ về ngay.

An vẫn không chịu buông cánh tay tôi ra. Nàng bặm môi rồi nhìn thẳng vào mắt tôi :

– Cho em đi cùng.

Sự ngạc nhiên ở tôi gia tăng. Trước đó, An không hề tỏ ý nàng muốn đi cùng, tới phút cuối cùng nàng bất chợt thay đổi thái độ. Tôi nhìn đồng hồ, lắc đầu :

– Phải chờ em sửa soạn thì muộn giờ, không kịp nữa. Em muốn đi cùng với anh thật ?

– Thật, không có anh, ở nhà...

An ngập ngừng, không nói nữa. Tôi hỏi :

– Ở nhà thế nào ?

– Có một mình, em dám làm những chuyện xằng bậy lắm.

Tôi gỡ tay An ra :

– Nói như thế tức là không có chuyện xằng bậy. Thôi, ở nhà, chiều về nhà thầy mẹ ăn giỗ. Đến giờ rồi, anh đi đây.

Tới đầu cầu thang, tôi quay lại, vẫy tay tạm biệt. An đứng bất động, ở chỗ cũ, cặp mắt đăm đăm nhìn theo tôi. Rồi nàng đưa tay lên vẫy đáp lại, và quay gót trở về phòng.

Xuống thang, ra bến xe, đi Mỹ-tho, tôi yên tâm không ngờ vực điều gì. Nếu tôi biết những chuyện xảy ra sau đó, tôi đã đưa An đi cùng cho An luôn luôn ở gần, hoặc đơn giản hơn, tôi sẽ hủy bỏ chuyến đi, cho dù sự hủy bỏ có thể làm tôi mất việc. Nhưng tôi không biết. Không nghi ngờ. Và tôi đã đi Mỹ-tho, để An ở nhà từ thứ hai đến chiều thứ năm.

Trong ba ngày này, An đã thực hiện cái việc tôi không thể nào bỏ qua và tha thứ được. Nàng đã phá thai.

Phải, tôi đang ước ao có một đứa con, nhưng An lại không muốn. Và trong cơn liêu lĩnh thiếu suy nghĩ, nàng đã thực hiện cái việc ấy, cái việc đáng chê trách nhất của một người đàn bà. Một lần nữa, như đã hàng trăm lần trong cuộc sống đầy những khúc rẽ bất chợt, những nẻo quanh thành linh của một tâm hồn sôi nổi, dao động, An lại làm theo ý muốn của nàng. Và tôi lại thua, không ngăn cản được.

Tôi từ Mỹ-tho về, lúc trời chiều đã nhạt nắng. Chiếc xe chạy băng băng trên mặt nhựa mịn màng.

Xe chạy giữa hương thơm của lúa chín kéo dài thành từng tấm thảm vàng óng ả từ hai bên bờ đường tới những làng xóm xanh biếc xa xa. Tôi thở đầy

vào lồng ngực những thước không khí trong vắt, nhẹ thênh tôi không được thở trong cái vùng bụi bậm mù mịt của Sài-gòn.

Công việc hăng giao cho, tôi đã giải quyết tốt đẹp. Về báo cáo lại, chắc sở phải bằng lòng lắm. Tôi cảm thấy tự hào về mình, với cái ý nghĩ hân hoan trong đầu là tôi sắp gặp lại An. Lần đầu tiên đi xa, điều không ngờ là tôi nhớ nàng ghê gớm. Quả thật, tình nghĩa đã có, thấm thiết, bền vững sau một thời gian chung sống. Buổi chiều ra quán ăn cơm một mình, nhìn xuống dòng sông mênh mông tấp nập thuyền bè xuôi chảy, tôi thấy thiếu An, thấm thía. Nàng đã đi vào đời tôi, thoát đầu tưởng chỉ là một chốc lát đi qua, không ngờ nàng đã ở lại, chiếm giữ một chỗ đứng lớn lao ngoài dự tưởng. Tôi tính là chiều nay về tới nhà, tắm rửa

xong, tôi sẽ rủ An đi ăn tiệm, rồi chúng tôi sẽ sánh vai đi dạo trên hè đường như một cặp tình nhân ngây ngất, bàng hoàng trong tình yêu mới.

An không có nhà khi tôi về tới nơi. Cả chị người làm cũng vậy. Căn phòng tối om, ngột ngạt. Tôi gọi mãi không thấy ai, đành kiếm chìa khóa mở cửa bước vào. Chắc An về nhà Hậu, đem theo chị người làm, tôi nhủ thầm. Tôi thay quần áo, rửa mặt, chải tóc vội vàng rồi đi ra, với ý định xuống đường Thành Thái đón An về.

Tới lưng chừng hành lang, tôi nhìn thấy Hậu đi lên. Nét mặt Hậu căng thẳng, trầm trọng. Tôi kinh ngạc chưa kịp hỏi, Hậu đã reo lớn :

– May quá, anh về rồi. Em chỉ sợ đến không gặp anh.

Tôi nhú mày :

– Anh vừa về, định lại đăng nhà. An ở đó phải không ?

Hậu ngó tôi, từ từ lắc đầu :

– Không.

Chỉ riêng cái nét mặt khác thường của Hậu đã báo cho tôi biết chuyện chẳng lành. Tôi hỏi dồn :

– Thế An đâu ?

– Chị An đang ở trong nhà thương.

Tôi choáng váng như có một nhát búa vừa đánh trúng đầu óc. Toàn thân tôi run bắn. An băng qua đường, thỉnh lình một chiếc xe chạy tới và An ngã xuống trong va chạm rùng rợn. Nàng xuống thang sảy chân, lăn hàng chục vòng trên những bậc thang và ngất đi. Tai nạn nào

cũng có thể xảy ra, khiếp đảm và ghê
gớm. Tôi kêu lên :

– Trời ơi. Chị An làm sao.

Hậu chỉ tay về phía cửa phòng :

– Hôm qua chị ấy đi đâu về tới chỗ
kia thì gục xuống. Cũng may em vừa tới.
Người trong khách sạn giúp em một tay
bồng chị ấy xuống xe. Em đã đưa chị ấy
vào thẳng một bệnh viện ở đường Trần
Hưng Đạo.

Ngừng một giây, Hậu nói tiếp :

– Chị ấy băng huyết.

– Tại sao ? Tại sao lại bị băng huyết
mới được chứ ?

Hậu buồn rầu nhìn đi chỗ khác :

– Em đã bảo chị người làm ở luôn trong đó với chị ấy cho đến lúc anh về. Anh cứ vào nhà thương sẽ rõ.

Tôi ghi vội địa chỉ bệnh viện Hậu nói cho biết. Bỏ Hậu đứng lại, tôi chạy bay xuống cầu thang. Mười phút sau, tôi đã ở bệnh viện. Khoảng mười phút bàng hoàng ngồi lặng trong chiếc tắc-xi, tôi giục mở hết tốc lực, một hoài nghi hẫ hẫ đã hiện hình trong đầu óc. Tới bệnh viện, chưa gặp An, hoài nghi ấy đã trở thành sự thật. Bác sĩ còn rất trẻ. Loại bác sĩ hăng hái, tiến bộ, vừa từ ngoại quốc trở về. Ông ta tiếp tôi trong một căn phòng sáng láng.

– Bà đang được tiếp máu. Sẽ không sao hết. Ngày mai ông có thể tới đón bà về.

Ông ta nhún vai, tắc lưỡi, nói tiếp :

– Ở Âu-châu, hiện tượng rất thông thường, trường hợp này rất phổ biến. Vì đàn bà Âu châu sống buông thả, tự do hơn bao giờ. Nhưng riêng với tôi, tôi vẫn cho đó là một hành động không được phép, nguy hiểm và đại dột.

Tôi hiểu ngay ông bác sĩ trẻ tuổi ấy muốn nói gì. Tôi hỏi, giọng run run, đau đớn :

– Nhà tôi vừa phá thai ?

– Vâng. Và bà đã bị mất máu nhiều quá. Tôi hỏi bà đã gặp thằng lang băm nào, bà giấu, nhất định không chịu nói. Cũng may có người nhà đưa đến đây ngay. Nếu chậm, vẫn có thể nguy hiểm đến tính mệnh.

Nhìn tôi, bác sĩ hỏi :

– Bà có được ông đồng ý ?

Tôi tức giận nói lớn :

– Tại sao ông hỏi tôi câu ấy ? Tất nhiên là không.

– Tôi thấy. Tôi thấy. Nhưng chuyện đã lỡ. Ông có thể vào thăm bà.

Tôi cúi đầu, cúi thủ đi ra, đầu óc tối đen, tâm thể tan nát. Chuyện đã lỡ thật. Thảm kịch đã xảy ra, vô phương cứu vãn. Cuộc chung sống của chúng tôi không còn lý do tồn tại nữa.

Rồi người ta đưa tôi tới phòng An nằm. An nằm đó, trên mặt đệm trắng muốt, sóng sườn, da mặt tái nhợt. Nàng mở choàng mắt khi nghe tiếng chân tôi bước vào. Tôi từ từ lại gần cho đến khi một người đứng và một người nằm chỉ còn cách nhau chừng một thước. Giữa chúng tôi bao giờ cũng thế. Cũng có

một khoảng cách. Dù dài, ngắn, nhưng một khoảng cách, vĩnh viễn, như lúc đó, trong căn phòng bệnh viện thốt nhiên im lặng như tờ. Người nữ y tá kín đáo lùi ra. Chỉ còn An và tôi đối diện nhau. Cơn tức giận bùng bùng như một ngọn lửa hung dữ trong tôi bỗng nguội lạnh tan biến. Chỉ còn sự đau đớn. Ông bác sĩ nói đúng, chuyện đã lỡ, không bao giờ cứu vãn được, có nói cũng là thừa, cũng là vô ích mà thôi. Tuy vậy, tôi không thể không hỏi, thê thảm :

– Tại sao em làm thế ?

An nín thinh. Nàng quay đầu nhìn đi chỗ khác. Quả thật là lúc đó cái ý muốn cứu vãn cuộc chung sống có nảy sinh trong đầu tôi. Nhìn An, tôi thấy nàng còn trẻ, tôi cũng vậy, đời sống chúng tôi còn dài, không có đứa con này thì thôi, sẽ có một đứa con khác. Sự đau đớn biết đâu

sẽ chẳng cùng với thời gian lắng dịu dần dần. Tôi đã nghĩ thế, và tôi sẽ mềm yếu, sẽ tha thứ, nếu An khóc lóc bày tỏ sự hối hận về việc làm đáng chê trách của nàng. Nhưng nàng không tỏ vẻ gì hết. Chỉ nín thinh và nhìn đi chỗ khác. Đôi mắt An ráo hoảnh, không một giọt lệ ăn năn. Đôi mắt ấy như muốn báo trước cho tôi biết rằng nếu một trường hợp thụ thai như lần trước xảy ra, An cũng sẽ lại phá thai như lần trước. Đôi mắt ấy nói An không muốn có con. Để nàng được tự do.

Tôi đứng sững trong một im lặng kéo dài, một im lặng nặng nề và quái gở. Cơ giận nguôi đi bùng bùng trở lại. Tôi nghiêng rằng :

- Em không thấy cần phải nói với anh một điều gì ?
- Em rất ân hận.

– Ân hận thế nào ?

– Đã làm anh buồn. Thế thôi.

Tôi bực bội :

– Chứ không phải vì...

An quay phắt lại, ngắt lời tôi :

– Phải, chứ không phải vì đứa con đầu. Em đã nói với anh từ lâu, em chưa muốn có mà. Chuyện tầm thường, anh làm gì mà quan trọng quá vậy.

Chuyện tầm thường. Thật quái gở. Chuyện tầm thường. Thật kỳ cục. Thế là hết. Thế là rõ ràng. Chúng tôi không còn gì phải nói với nhau nữa. Tôi chỉ đòi hỏi ở An một điều kiện tối thiểu. Là ít nhất nàng cũng phải tỏ ra hối hận và đau đờn. An đã không tỏ ra như thế.

Tôi thở dài :

– Thôi được. Em nằm nghỉ đi. Sáng mai anh sẽ vào trả tiền bác sĩ, đón em về nhà. Bây giờ anh về.

Tôi ra khỏi bệnh viện, nhưng không về nhà mà đi lang thang. Sau báo nhiều biến động, ngọn sóng đời quần quanh lại đưa An và tôi trở lại với những bờ bến cũ. Tôi vẫn là một thế giới, An là một thế giới khác. Sự phối hợp giữa hai chúng tôi cuối cùng là một thất bại, một lầm lẫn, hoàn toàn. Hôm sau, tôi đến đón An ở bệnh viện về. Nàng nằm nghỉ được hai hôm rồi lại đi, lại đến với hội quán, hồ bơi và những người bạn trai của nàng như cũ. Mấy ngày sau cùng, gần như chúng tôi không nói với nhau một lời nào. Rồi An thu xếp quần áo trở về với gia đình nàng. Nàng đi lúc tôi không có nhà, không nói cho tôi biết trước, cũng không để lại một dòng chữ, một lá thư.

Chúng tôi thôi nhau, lìa nhau, vĩnh biệt nhau như thế. Như hai người xa lạ. Tôi cũng không đến đón An về nữa. Để làm gì ? Vô ích ? Tự do trước sau là cái quý báu nhất của đời An. Nàng là một người đàn bà xinh đẹp, quyến rũ, một người tình nhiều lúc khả ái, nhiều lúc tuyệt vời. Nhưng một người vợ hay một người mẹ thì không phải. Tôi nghĩ vậy. Và trả lại tự do cho An. Để An được là An mãi mãi.

12

Những tiếng chân di động lạt sạt trên nền đất. Một ngọn đèn vừa được thắp sáng. Ánh lửa lay tạt ném những hình bóng chập chờn lên vì tường. Tâm đã thức. Nàng đang sửa soạn.

Tôi ngồi lên, nhìn ra. Trời đất bên ngoài còn nhờ bóng tối. Hơi đêm lạnh buốt lùa vào từ khung cửa sổ mở rộng. Tôi nghĩ đến dòng sông dưới thấp giờ này đang sáng dần, những vì sao cuối cùng

trên một nền trời giờ này đang tàn dần, và những thoáng sương xanh biếc trên những bãi cỏ quanh nhà, những thoáng sương ấy báo hiệu một ngày nắng lớn. Phải, lát nữa, nắng sẽ chói lọi cùng khắp. Chan hòa trên những đỉnh núi xa, rực rỡ trên những cánh đồng gần. Và chuyến đi của chúng tôi sẽ khởi hành trong nắng.

Tâm ngồi trên cái phản thấp, quay lưng lại. Ánh đèn làm nổi bật mái tóc nàng tỏa rộng trên hai bờ vai, và thân hình nàng, với những đường nét mềm mại, tròn lẳn. Tiếng nước đổ vào một lòng bình khiến tôi ngạc nhiên. Tôi hỏi :

– Em đang làm gì thế ?

Tâm quay lại. Tiếng cười đầu ngày của nàng trong sáng, ấm áp :

– Pha trà vào bình thủy.

- Để làm gì ?
- Cho anh uống ở dọc đường.
- Dọc đường không có hàng quán gì sao ?
- Em sợ không. Em không biết. Phòng bị trước, vẫn yên tâm hơn.

Câu nói chính là Tâm, con người nàng, cái cảm giác nàng tạo được, mãi mãi và tức khắc cho những người sống với nàng. Đó là một yên tâm lớn. Nàng hỏi.

- Anh vừa thức đấy à ? Anh ngủ được không ?

Đêm qua, tôi đã thức giấc nhiều lần, giữa những giấc ngủ ngắn, tiềm thức còn xao xuyến, thần trí chưa an định. Đâu như tôi nằm mơ. Giấc mơ còn có

An, khuôn mặt An che khuất sau một tấm rèm menh mông, trên một nền phố phường chập chùng và rậm rạp, như một cánh rừng. Tuy vậy, tôi vẫn gặt đầu :

– Ngủ được. Còn phải sửa soạn gì nữa không ?

– Xong hết rồi anh. Chỉ còn chờ người chủ mới đến giao quán. Rồi chúng mình đi.

– Bao giờ người chủ mới đến ?

– Lát nữa. Cũng tám chín giờ mới có xe. Anh ngủ nữa đi.

Tâm nói thông thả, gần như thờ ơ, thản nhiên. Nhưng tôi biết trong Tâm đang có những vui buồn lẫn lộn. Buồn vì rời bỏ một nơi chốn đã sống nhiều năm tháng, đã có nhiều kỷ niệm. Vui vì chuyển đi trong ban mai, với những hy

vọng gửi vào nơi chốn sắp tới, ở đó, có tôi từ nay, trong những ngày tháng mới của nàng. Tôi nghĩ lát nữa Tâm sẽ khóc, không nhiều, nhưng một chút. Khi già từ cái quán hàng, không bao giờ trở lại.

Tôi dịu dàng :

– Tâm à!

– Dạ.

– Đường về đó xa lắm không ?

– Khá xa, anh. Em không biết rõ bao nhiêu cây số. Nhưng khá xa. Chắc đến chiều mới tới.

Một thôn xóm mờ khuất, xa cách, ở đằng kia một đường trường dài thẳm. Phải đi qua những dòng sông, nhiều dòng sông. Phải đi qua những cây cầu, nhiều cây cầu. Một khoảng vườn. Một mái nhà. Chung quanh là màu xanh của

cỏ cây bát ngát vây bọc. Tôi, Tâm và đứa em nhỏ của nàng chiều nay sẽ về tới đó. Sống ở đó, bình yên, lâu dài và mãi mãi. Lúc này, tôi thấy tôi cũng như Tâm. Những cái buồn trong những cái vui. Rõ rệt là yên tâm nhưng vẫn còn những hoang mang lẫn lộn.

Tâm rời chỗ ngồi đứng lên. Cái thân hình nhỏ nhắn đứng lại, tần ngần giữa căn nhà, có như là đã nhiều lần nàng định nói với tôi một chuyện gì nhưng còn ngập ngừng lúng túng. Đoạn, nàng tiến lại gần tôi, ngồi ghé xuống thành cái ghế bố. Với lần này trở lại gặp Tâm, cả hai chúng tôi đã tiến được những bước thật xa trong thân mật gần gũi. Lần trước, nàng giữ gìn, thu nhỏ lại trong một cách biệt không bao giờ phá vỡ bằng những bông thả sợi nổi hay bằng những biểu tỏ mềm yếu.

Nhưng tôi đã trở lại. Và lần trở lại mang một ý nghĩa hoàn toàn khác trước. Tâm biết như vậy. Tối qua nàng cho tôi biết ngôi hàng đã nhận bán cho người khác, nàng đưa đứa em trai về sống ở một làng xóm xa xôi với chú nàng, tôi nghe xong, tôi nói với Tâm, tôi sẽ cùng đi với chị em nàng về đó, và mối liên hệ giữa hai chúng tôi từ tối qua đã là một liên hệ mới. Tâm biết tôi muốn ở lại. Với nàng. Nàng cũng đã nhận tôi vào cuộc đời nàng. Và khoảng cách biệt được phá vỡ, tức khắc. Chưa có một bản hôn thú, một cái nhẫn cưới, nhưng Tâm đã rất tự nhiên coi tôi hơn một người tình, như một người chồng. Đêm qua nàng đã đến nằm với tôi một lát. Gối đầu lên cánh tay. Chúng tôi đã nằm với nhau như thế, thật lâu, nghe đêm dịu dàng và đêm khoan thai đi.

– Anh nằm xuống một lát. Cho em nói.

Tôi nằm xuống, gối đầu lên đùi Tâm. Da thịt nàng mát mẻ, mềm mại sau làn vải mỏng.

– Anh đã nghĩ kỹ chưa ?

Giọng Tâm nghiêm trọng. Mái tóc nàng thả buông, vây lấy khuôn mặt thanh thoát. Tôi hiểu Tâm định nói gì. Và tại sao. Nhưng tôi vẫn hỏi, giọng đùa cợt :

– Nghĩ gì mới được chứ ?

– Em sợ.

– Về cái quyết định anh đi cùng với em.

– Tại sao em sợ ?

– Sợ anh sẽ hối hận.

Tôi, vẫn giọng đùa cợt :

– Em nghĩ anh sẽ hối hận ?

Tâm gật đầu :

– Đời sống ở vùng quê khô cực lắm. Thiếu thốn đủ mọi thứ, không có một tiện nghi tối thiểu cho anh như ở Sài-gòn.

Tôi cười thành tiếng. Đã xa lắm, với tôi, những căn phòng có máy điều hòa không khí, những tấm thảm dày chân bước lên đó không một tiếng động, những quây rượu, những yến tiệc. Đã xa lắm, với tôi, cả một cầu thang khách sạn, cả một ánh đèn thành phố. Chẳng phải tôi thù ghét những tiện nghi này. Chỉ là tôi đã ở ngoài những tiện nghi này. Tâm lo tôi không chịu được khổ. Đúng. Nhưng nàng có biết rằng những khổ

đau tinh thần còn thâm, còn đáng sợ nghìn lần hơn những đau khổ vật chất ? Anh đang từ một đáy vực tối thăm ngoi lên đó, Tâm. Vấn đề là có lên khỏi được cái đáy vực anh tự đẩy đọa suốt bấy lâu mà thôi.

Tôi nói :

– Biết rồi. Sao nữa ?

Tâm gắt :

– Em nói chuyện đúng đắn, sao anh đùa cợt em hoài vậy.

Tôi không đùa cợt nữa. Tôi giờ cánh tay lên, kéo mái tóc Tâm xuống gần hơn. Giữa chúng tôi chỉ còn là một khoảng cách thật gần của tóc.

Những sợi tóc Tâm đụng vào trán vào cổ tôi. Mùi tóc khô, thơm, tinh khiết.

– Anh không đùa.

– Trả lời em đi.

– Anh nói lại điều anh đã nói với em tối qua. Lát nữa, em sang sông, về làng, cho anh đi cùng.

Tâm vẫn còn thắc mắc :

– Ở đó buồn lắm.

Tôi hôn nhẹ những sợi tóc lò xo :

– Anh không nghĩ thế. Có hai chúng mình với nhau, chắc không buồn lắm đâu.

– Buổi tối, anh sẽ không biết làm gì hết.

– Anh thức khuya hoài rồi. Từ nay, sẽ đi ngủ thật sớm, từ bảy giờ chiều.

Tâm, giọng hờn giận :

– Anh lại đùa cợt rồi.

Tôi gật :

– Chứ sao. Từ nay, chúng mình sẽ đùa cợt với nhau như thế này, hàng ngày.

Tâm cúi thấp, đặt hân đầu nàng lên ngực tôi. Rồi vụt ngồi thẳng lên. Nàng dí ngón tay vào trán tôi :

– Sang đến bên kia sông rồi, cấm thay đổi ý kiến đấy nhé !

– Không. Từ nay ở anh sẽ không còn một đổi thay nào nữa. Thôi, anh đi đằng này một chút.

– Anh đi đâu vậy ?

– Đến thăm mộ anh Huấn. Một lần cuối cùng. Trước khi chúng mình đi.

Tâm ngậm ngùi :

– Em cũng nghĩ đến anh Huấn, lúc vừa thức dậy. Anh đi đi, em ở nhà chờ người chủ mới đến giao nhà cho họ.

*

Mộ Huấn nằm giữa một bãi cỏ cao ngang tầm đầu gối, trong cái nghĩa trang nhỏ, khuất tịch, dưới chân ngọn núi và đối diện với tiền đồn nằm ở lưng đồi. Ngôi mộ còn mới. Mầu đất đỏ khé, thoang thoáng dưới những ngọn cỏ lác đác vừa mọc lại.

Nắng đã lên. Mặt trời hiện ra. Trên đỉnh núi cao, những tia mặt trời chói lọi, chan hoà, ném ánh sáng đi thật xa. Chỉ có vách núi dựng đứng ở gần là còn mịt mù xanh đặc. Tôi đứng lặng, nghĩ đến những cái chết, nghĩ đến những đời

sống, đến những cái xa, đến những cái gần. Người ta đã tìm thấy xác Huấn. Bên cạnh một bờ suối, bên cạnh hai cái xác nữa, hai cái xác kẻ thù mà Huấn đã hạ sát được rồi mới chịu trút hơi thở cuối cùng.

Chiều hôm qua, bà Cả Cần đã cho tôi biết như vậy. Rằng Huấn đã được đưa về đồn. Sau một lễ truy niệm cảm động, Huấn đã được chôn cất giữa những nấm mộ khác, của đồng đội đã bỏ mình trong những trận đánh khốc liệt quanh tiền đồn, hai năm trước.

Cái chết của Huấn không phải là một hành động tuyệt vọng. Mà là một cái chết mạnh mẽ, rục rỡ, như cuộc đời của Huấn. Ý nghĩ này như một làn ánh sáng, một khoảng trời xanh biếc đánh tan đi một lớp mây u uất bao phủ lên tâm hồn tôi suốt bấy lâu. Chung quanh yên lặng,

không một tiếng động. Những hình thể đồi núi đã rõ hẳn, cắt thành từng vệt sắc gọn đậm đà vào nền trời chan hòa. Tôi đứng, bàng khuâng. Lại nghĩ đến những đời sống, lại nghĩ đến những cái chết. An, Hậu. Họ đang làm gì phút này ? Chắc An đã ở trên một thành bể bơi, phơi bày khối da thịt nâu hồng của nàng dưới nhiều cặp mắt thêm muốn. Và trên một hè phố xôn xao, chắc Hậu đang đi dạo với người tình mới, giữa cái dòng âm thanh và tiếng động xuôi chảy ào ạt. Phía ấy với tôi bây giờ đã là một phía khác. Như cũng đã là một phía khác, cái cầu thang khách sạn lẻ loi dưới ánh đèn vàng vọt, cái hành lang khách sạn hun hút như một lòng hầm, ở đó, những đêm nào, tiếng chân tôi trở về đã vang lên. Mọi người đều nhớ. Mọi người đều quên. Và cuộc đời thì không bao giờ đứng lại.

Tôi rời khỏi cái nghĩa trang dưới chân núi, sau khi thả xuống chỗ Huấn nằm lời chào từ biệt. Tâm đợi tôi ngoài thêm quán, với đứa em nhỏ của nàng. Chúng tôi cùng im lặng một lát. Đoạn, Tâm hỏi :

– Đi được chưa anh ?

Tôi nhìn ngôi nhà, dòng sông, con dốc thoai thoải dẫn tới bờ nước. Dòng sông hiền như một giải lụa đang óng ánh dẫn những sợi kim tuyến mặt trời. Tôi đến trước mặt Tâm. Mỉm cười với nàng. Nàng yếu đuối quá cho một chuyến đi. Tôi cũng vậy. Nhưng rồi chúng tôi sẽ lớn. Thằng em nhỏ của Tâm nữa. Sang tới bờ sông bên kia, rồi nó cũng sẽ khác. Tôi gạt đầu :

– Chúng mình đi được rồi. Xe đâu ?

Tâm chỉ tay :

– Bên kia.

Thấp thoáng sau một lùm cây trên đầu con dốc ở bờ sông bên kia là cái mái xe đồ lênh khênh, màu sơn cũng vàng tươi như màu nắng sớm. Dưới bãi, con đồ ghếch mũi, chờ đợi. Chúng tôi xách đồ đi xuống. Những gói đồ nặng trĩu, hành lý không phải chỉ của một chuyến đi, mà còn của một bắt đầu.

Con đồ rời bờ, vượt sông, từ từ. Tiếng nước róc rách. Tâm nắm chặt lấy tay tôi. Cho tới khi sang tới bờ sông bên kia, lên xe, chiếc xe chuyển bánh và lăn mau trên con đường dài thẳm mở rộng trước tầm mắt, cả hai chúng tôi đều không nhìn trở lại.

– Hết –

BÊN LỀ GIẤC MỘNG

truyện dài của Mai Thảo.

In tại Tân Sanh ấn quán

12, Bùi Viện – Saigon II,

số lượng : 3.000 quyển.

Giấy phép số : 3036/PTUDY KSALP/TP

ngày 2 - 8 - 1973.

Ngày phát hành : 30-9-1973.

– Đại Nam tái bản lần đầu tại hải
ngoại - Mùa Thu 1986.

